

214. அபக்ருஷ்டமாக பூரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை. இவர்கள் நிர்ப்பயஜந்மிகளான ததீயரை அநுவர்த்திக்குமிடத்தில், "ஜந்மினுக்கமுடைய நாம் இப்படித் தாழ்கிறோம்" என்று துஷ்ப்ரதிபத்தி அநுவர்த்திக்குமிதே, மேலெழக்கண்டு யதநாநிரூபணமற்று, அபக்ருஷ்டமாக பூரமிக்கிற நில்க்ருஷ்டவேஷாநுரூபமான உத்க்ருஷ்டவரணத்துக்கு, நிவ்ருத்தயதிகாரபூரம்ஸம்பூவநாயோக்யதை, பூயஜநகத்வமாகிற இரண்டு ப்ரபுவதோஷமும் முதலிலேயில்லை. (214)

214. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷபூவத்தை அருளிச்செய்கிறார் [அபக்ருஷ்டமாக] என்று துடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிகளால் வரும் அஹங்காரயோக்யதையின்றிக்கே ஸேஷத்வாநுகூலமாபிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததும் அதஸ்யமிஸ்தத்தபூத்தி4 என்னுமிடம்தோற்ற [அபக்ருஷ்டமாக பூரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம்] என்கிறார் : [இரண்டு தோஷமுமில்லை] என்றது - பூரம்ஸம்பூவனையால் வரும் பூயஜநகத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பூவிக்வேண்டுமையாகிற தோஷத்துவமும் இல்லை என்றபடி. (214)

214. பூர்வவத் பூரமாநுவாதாத்பர்யம் (ஆபிஜாத்ய) இத்யாதி. இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன எல்லை அநுசிதம் என்றபடி. ப்ரகாராந்தரேண வைஷம்யாநொசுத்யம் உத்தரத்ர சொல்லுகிறது. (214)

தோஷஜந்மாக்கள் எல்லாம் பூாகூவதாபூாகூவதஸாதாரணயேந ஸ்வபூர்வஜாதிமான்கள் எல்லாரடியிலும் முடியும், அவரஜாதிமான்கள் எல்லார்முடியிலும் அடியுமாயிறேயிருப்பது. அவர்களுக்கு அந்த பூர்வபூர்வனைதாம் தானும் ஸ்வஸ்வமாத்திருபித்ருப்ரபூருதிகள் செய்கிறது கண்டு அநுகிரித்துக் கற்றுக்கொண்டதாகையாலே, அது தத்வவிபரீதமாக நடக்குமவர்கள் செய்கிறத்தைக் கண்டபடியே சிலகாலம் பூவாதித்துக் கற்றுக்கொள்ளுமளவில் நயித்துவிடுமதாயிருக்கையாலே நெடுங்காலம் நிலைநிற்குமதுவுமன்றிதே. (213)

214. (ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய) என்றது, கர்மாதீநமாய், சதுர்வம்ஸதித்தவாத்மக-அதிஹேய-அசித்ஸம்பந்தோபாதிாகமாய், யாவந்மரணபூவியாய், அஹங்காரமகாரமூலமாய், புண்யபாபஹேதுவாய், க்ராமகுலாதிவ்யபதேஸகாரணமாய், ப்ரஷ்டாவாலே உத்க்ருஷ்டமாக பூரமிக்கப்பட்டதாய், பூரம்ஸம்பூவநயா, பூயஜநகத்வ-ஸ்வரூபாநுரூபத்வ-நைச்ய-பூவங்களாகிற தோஷக்களையுடையதாயிருக்கையாலே, வஸ்துதோ நிக்ருஷ்டமாய், தோல் புரையேபோமதாயிருந்துள்ள நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களுக்கு பூாகூவந்நிர்ஹேதுக-க்ருபாதீநமாய், ஸ்வாபூவிக்ஷுஞ்ஞாநவிகாஸோபாதிாகமாய், அவிச்சேதோந யாவதாத்மபூவியாய், அஹங்காரமகாரப்ரதிபூடமாய், புண்யபாபநிவர்த்தகமாய், க்ராமகுலாதிவ்யபதேஸமூல-பூதஸகலஹேயவரணம்ரமாதிநிவர்த்தநபூர்வகபூாகூவதூாஸ்யைகல்யபதேஸாபாதாகமாய், ப்ரஷ்டாவாலே கர்மாதீநஜந்மோபாதிாக-உத்க்ருஷ்டபூவவத்வேந ரூபண நிக்ருஷ்டமாக நினைக்கப்பட்டதாய், பூரம்ஸம்பூவனையாலே பூயஜநகம்ன்றிக்கே ஜந்மஸித்ததநைச்யத்தை-யுடையதுமாயிருக்கையாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய், ஆத்மஜந்மரூபமாகையாலே மர்ம-ஸ்பர்ஸியாயிருக்கையாலே ப்ரதிகோடியாயிருந்துள்ள விலக்கணருடைய ஜ்ஞாநஜந்மத்-தினுடைய என்றபடி.

(தோஷபூவத்தையருளிச்செய்கிறார்) என்றது, கீழ் தோஷவத்தயா நிக்ருஷ்டமாகச்சொன்ன பூாகூவதருடைய தைஹிகஜந்மங்களை அபேகசித்து இந்த ஜ்ஞாநஜந்மம் உத்க்ருஷ்டமாகைக் கடியான அந்த தோஷங்களினுடைய அபூவத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. (ஆபிஜாத்யாதி) களால் வரும் அஹங்காரயோக்யதையின்றிக்கே) என்றது, விலக்கணருடைய ஜ்ஞாநஜந்மமாகிறது பத்தியுமவனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே பூாகூவதந்யாற்ற

சேஷைத்வ- அநந்யஸரணத்வ-அநந்யபோக்யத்வங்களாகிற ஆகாரதர்யஜ்ஞாநமுண்டாய், அது புகுவத்பர்யந்தமாகக் கொழுந்துவிட்டு அவர்களுடைய தோஷங்களுமுட்பட போக்யமானவாக அது ப்ரேமரூபாபந்நமாய், அந்த ப்ரேமகார்யமாய் வரும் புகுவதாநுவர்த்தநத்தில் புகுவதற்களுடைய ஜந்மநருத்தஜ்ஞாநபூந்த்வாகாரவாலாதிதாரதம்யாநுஸந்தபூந்த்தாய் வரும் சுச்சமின்றிக்கே, "பயிலும் திருவுடையார் வலரேலும் அவர் கண்ணப் பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாரும் பரமார" என்றும், "மேவும் நல்லோர் எக்ஞற்றவார எதுபிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றோர் அக்குற்றம் அப்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளும்" என்றும், "எக்குணத்தோர் எக்குலத்தோர் எவ்வியல்வோராயிடியும் அக்கணத்தே நம்மிறைவராவரே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவற்றுக்கு மாற்றங்களை எழுதிக்கொடுத்து ஆட்செய்யுமனவாக புகுவத்பூவிஷயத்துக்கு அதிமாத்தரூபகலரான விலகண்ணதிகாரிவிசேஷவிஷயத்தில் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டாம் உந்நிநீஷைக்கு விஷயபூதராகையாலே அந்த உந்நிநீஷாவிஷயத்தவாத்தக-ஆத்மஸத்தாரூபவிலகண்ணஜந்மம் எம்பெருமான்தானே பரதம-ப்ரவருத்தியேதொடங்கி மோகபர்யந்தமாக அவர்களைத் தன்பேராக நல்வழிநடத்துகைக்கு உடலாகையாலேயும், காஷ்டபர்யந்தஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு தத்ஸமநியதமாயிருக்கையாலேயும், இந்த ஜந்மமுண்டாம்போது எம்பெருமான இருவர்களை [இவர்களை] கர்மத்தின்கையினின்றும் வலித்துக்கொண்டு இவர்களுடைய ரஜஸ்தம்ஸஸூக்களைப் பல் வாங்கினபாம்பு போலேயும், வறுத்த விதைபோலேயும் நிரவீர்யமாகப்பண்ணி அஜ்ஞாநத்தை மறுவலிபாதிபடி அடியறுத்து ரஜஸ்தமோபிபூவார்ஹமாயிருந்துள்ள ஸத்வத்தையும்ததநர்ஹமான நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வமாக்கி, ஜ்ஞாநத்தை, "பிறந்தபிள் மறந்தபிள்" என்னும்படி ஒருகாலும் ப்ரச்யுதியின்றிக்கே வர்த்திப்பித்துக்கொடுத்து நல்வழிநடத்துகையாலே, ஸித்திராதிதேஹலகக்ஷணமான அத்துத்திரித்தமோகுணமும், வைம்யதேஹலகக்ஷணமான கிஞ்சிதுத்திரித்தமோகுணமும், சுத்திரியதேஹலகக்ஷணமான உத்தேபுத்தரஜோகுணமும், ப்ரோஹமணத்தேஹலகக்ஷணமான உத்தேபுத்திரிம்நர்ஸத்வமுமின்றிக்கே அந்த விலகக்ஷணர்களுடைய தேஹவிலகக்ஷணமான நிஷ்க்ருஷ்டஸத்வத்தாய்விடுகையாலே, அந்த ஸீர்த்திலேயே தத்தேகுணவியிஷ்டதேஹோபாதி,கங்களாய், ஸித்திரவாதிஜ்ஞாதிகளெல்லாம் நஷ்டங்களாய் விலகக்ஷணமான புகுவதவஜ்ஞாதியுண்டாய் விரிகையாலேயும், இந்த விலகக்ஷணஜந்மம் ஆபிஜாத்யாதிகளால் வரும் அஹங்காரத்துக்கு யோக்யமையாகிற கர்மாதீநருணவிகாரதேஹஸம்பூந்தேஹோபாதி,கத்தவமும், அந்த தேஹஸம்பூந்தமூலகமான ஸித்திரவாதி,யாபிஜாத்யமுமின்றிக்கே என்றபடி.

(சேஷைத்வாநுசுலமாயிருக்கையாலே) என்றது, "யத்யப்யத்தராபிஜாயந்தே யோகிநஸ்ஸர்வயோநிஷ்" (கிமபி இத்யபி பாட-) என்கிறபடியே தேவதிர்யம்மநுஷ்யஸ்த்வாரூபிகளான சதுர்விதபுகுவதசேஷைத்வபர்யந்தமான புகுவச்சேஷைத்வரூபஸ்வரூபத்துக்கு ததாவித-சேஷைத்வருத்திமூலகமாய்க்கொண்டு அநுசுலமாயிருக்கையாலே என்றபடி. (உத்த்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை) என்றது ப்ரஷ்டாவானவன் உத்த்ருஷ்டமாக நினைத்த ப்ராக்ருததேஹோபாதி,கநிக்ருஷ்டஜந்மத்தை அபேகித்து அதுக்குண்டான தோஷங்களொன்றுமில்லாமையாலே, உத்த்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள விலகக்ஷணபுகுவதஜந்மத்தை என்றபடி. மூலத்தில் இவ்விலகக்ஷணம் [அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்த்ருஷ்டஜந்மம்] என்கையாலே, [உத்த்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம்] என்கிற முன்வாக்யத்திலும், உத்த்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த நிக்ருஷ்டஜந்மம் என்று வாக்யபூரணமாய்மதம். (ப்ரம்ஸம்பாவனையாலே வரும் ப்யஜநத்தவமும், ஸ்ஸ்வரூபப்ரபாந்தமான நைசம்யம் பூவிக்ஷணமுகையானதிர தோஷத்துவ்யமுமில்ல என்றபடி.) என்றது, விலகக்ஷணஜந்மம் சேதநஸ்வரூபாகாரதர்யஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு தத்ஸமநியதமாயிருக்கையாலே அநந்யஸரணத்வஜ்ஞாநப்ரயுக்தமான உபாயாந்தரத்தால்வரும் ப்ரம்ஸம்யப்பாவனையில்கையாலேயும், அந்த ஜந்மம் கர்மாதீநதேஹதோஷங்களெல்லாம் விநாமகமாயிருக்கையாலே தேஹதோஷபரவஸ்யத்தால் வரும் ப்ராமாதி,கமான உபாயாந்தராத்வயப்ரயுக்தமான ப்ரம்ஸம்யப்பாவனையில்கையாலேயும், அந்த ஜந்மம் ஈஸ்வரனே இவர்களைத் தன்பேராக நல்வழி நடத்துகைக்கு உடலாகையாலே ஈஸ்வரனுடைய கர்மபாரதந்தர்யப்ரயுக்தப்ரம்ஸம்யப்பாவனையில்கையாலேயும், ப்ரம்ஸம்யப்பாவனையால் வரும் ப்யஜநத்தவமும் அந்த ஜந்மம்

அஸங்கோசேந புகூவதமாத்தராவூவர்த்தநபர்யந்தபுகூவத்யூஸ்யபர்யந்தபுகூவதநந்யார்ஹு-
ஸேஷத்த்வாத்யாகாரதர்யஜ்ஞநாநயுக்தமாய்க்கொண்டு ததாவிதபுகூவதாநுவர்த்தநஸஹு-
ஸித்திக்மாயிருக்கையாலே, ஸநகநாரதகூதித்யேவபுகூவதகூஜேந்த்ராதிகூதிர்யக்யபுகூவத-
ஸபூரிகைமயிசுவபாகாதிமஹுஷ்யபுகூவத-பூருந்தாவநாதித்யேவத்யேஸஸ்தகூலம்ஸவதிகூதி-
ஸ்தாவாரபுகூவத-ஏதச்சதுர்விதபுகூவதநிருபிதமாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தபுகூவத-
ஸேஷத்த்வபர்யந்தபுகூவதநந்யார்ஹுஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு அநுருபமாயிருந்துள்ள
நைஸ்யவிஸேஷத்தை, "பத்யு: ப்ரஜாநாஸம்ஸர்யம் பஸநிநாம் வா ந காமயே | அஹம் கத்யு: ப்யோ
பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதே" என்று, ப்ரஜாபதிபஸாபதிகளுடைய ஜம்ஸர்யத்தையும்
வேண்டேன்; "பூத்தநீன்கடம்பேறி" என்றும், "பூங்குருந்தேறியிருத்தி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே,
யமுனைக்கரையில் கண்ணன் திருவடியால் மிதித்தேறின கடம்பாதல் குருந்தாதல் ஆகவேணும்
என்றும், "ஆஸாமஹோசரணரேணுஜாஷாமஹம் ஸ்யாம் பூருந்தாவநே கிமிபி குல்ம-
ஸதௌஷத்தீநாம் | யா த்யுஸ்த்யஜாஸ்வஜநமார்யபத்யம் ச ஹித்வா ப்யேஜா'முருந்தபத்யவீம்
ஸ்ருதிபிபூர்வம்ருக்யாம்" என்று, ஸ்ருதிகளாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன்போனவழியை
ஸ்வஜநாதிக்கூடையும் அதிக்ரமித்து யாவர்சிலபெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள், இவர்களுடைய
பாதரேணுவை பூஜித்திருப்பனவாம், பூருந்தாவநத்தில் நிற்கும் சிறுசெடிகள், கொடிகள்
ஓஷதிகளில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றாலேனாகவேணும் என்றும், "கோனேறிவாழும்
குருகாய்ப்பிறப்பேனே, மீளும்பிறக்கும் விதியுடையனாலேனே, சென்பகமாய்நிற்கும்
திருவுடையேனாலேனே, தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாலேனே, எம்பெருமான்
பொன்மலேமேல் ஏதேனும் ஆவேனே" என்று, திருமலையாழ்வானோட்டைஸம்பந்தமுடைய
திரயக்ஸ்தாவரஜநம்ஸ்களில் ஏதேனும் ஒன்றாகப்பெறுவேனாலேனும் என்றும், "தவ த்யாஸ்ய-
ஸாகைகஸங்ங்கிராம் பூவநேஷ்வஸ்தீநாம் கீடஜந்மமே" என்று, தேவரீருடைய த்யாஸ்யஸூக்யம்
ஒன்றிலுமே ஸங்க்யத்தையுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகையிலே உத்தத்தி-
விநாஸங்கிரெண்டு அங்கேயாம்படியான கீடஜந்மமே எனக்கு உண்டாகவேணும், "ந ஜாது
பீதாம்ருதமூர்ச்சிதாநாம் நாகெளகஸாம் நந்தநவாடிகாஸு | ரங்கேஸ்வர த்வத்தபுரமாய்ஸிதாநாம்
ரத்யாஸநாம் அந்யதமோ பூவேயம்" என்று, ஜங்க்யம்ஸ்தாவராதிகேபத்யம் பாரதபடி பத்யவத்யு-
பி.மாநவிஷயஜநம்ஸ்களெல்லாம் விஸேஷஜ்ஞர தங்களுக்கு ப்ராப்யமாக அத்யாத்மரத்தாடே
ப்ராத்தித்திக்கும்படிகளையும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் நிஹிநஜந்மத்தை அநுகரித்த
படியையும், அநந்தாழ்வான் பிபிலிகாவிஷயத்தில் அநுவர்த்தித்தபடியையும், பெருமான் பெரிய-
வுடையார்விஷயத்தில் செய்தபடியையும், "அஹ்ருதஸஹஜத்யாஸ்யாஸ்ஸூரியஸ்ஸர்ஸதபூந்தா
விமலசரமதேஜா இத்யவீ ரங்ககூடாம் | மஹிதமநுஜதிரயக்ஸ்தாவரத்வாஸ்ஸர்யந்தே ஸுநியத-
மிதி ஹ ஸம் ப்ராஹுரேப்யோ நமஸ்தாத்" என்கிறபடியே நித்யமுக்தமுமுகூக்களெல்லாரும்
ஸ்தாவராதிகூஜந்மங்களை பரிக்ரஹித்து வர்த்திக்கிறபடியையும் நித்யஸூரிபரிப்பூருடான
திருவநந்தாவானும் பெரியதிருவுடையானும், "நிவாஸஸ்யாயஸநபாத்யூகாம்ஸகோபதாந-
வர்கூடபவாரணாதிபூ: | ஸரீரபூதேஸ்தவ ரேஷதாம் கஜதர்யதோசிதம் ரேஷக இதீரிதே
ஹை:" என்றும், "சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம் நின்றால் மரவடியாம்
நீன்கடலுள் என்றும் புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புலகுமணையாம் திருமாற்கரவு"
என்றும், "த்யாஸஸ்ஸக்யா வாஹநமாஸநம் த்வஜோ யஸ்தே விதாநம் ஸ்யஜநம் த்ர்யமய:" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸ்தாவராதிகூஜரீரபரிகூஜஹம் பண்ணியிருக்கிறபடியையும், "வரர்
ஹுதவஹஜ்வாலபஞ்ஜராத்நர்யவஸ்திதி: | ந ஸௌரிசிந்தாவிமுகூஜநஸம்வாஸவையஸம்",
"எண்ணை மானிடரை இறைப்பொழுதும் எண்ணேமே", "ஊத்தைவாய்க்குக் கவள-
முந்துகின்றார்களே", "பூமிபாரங்களுண்ணும் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்தினியினினை",
"மின்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே" இத்யாதிப்படி.

புகூவத்யூவிஷயத்துக்கு ஆளாகாதாரை விலக்கணாதிகாரிகள் மிகவும் அநாதூரித்து வர்த்திக்கிற
படியையும் கண்டு, நமக்கும் இதுவேணும் என்னுமாசையாலே, அவைஷ்ணவரானவர்கள்
எத்தனை நைஸ்யாதிசூணங்களை உடையார்களாயிருந்தார்களேயாகிலும் அவர்களை
அநாதூரித்துக் கடக்கின்றும் தத்ய்யாவர்த்தந்தத்தை பூவித்து, வைஷ்ணவர்கள் எத்தனை
குணவீரர்களாயிருந்தார்களேயாகிலும் அவர்களில் தாந்தம்யம் பாராதே அவர்கள் விஷயத்தில்

215. நைச்சயம் ஜந்மஸித்தம்.

ததீயாநுவர்த்தநத்தில் தண்ணியோமான நாம் அநுவர்த்திக்கத் தருவோமென்னும் ப்ரதிபத்தியாலே, ததீயவிஷயநைச்சயம் பிறந்துடைத்தென்கிறார். (215)

215. ப்ரம்ஸஸம்பாவணையன்றே இல்லாதது, நைச்சயபாவணை இல்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [நைச்சயம் ஜந்மஸித்தம்] என்று. அதாவது பாக்யவதானுவர்த்தநாதிக்கு உறுப்பான தாழ்ச்சி பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே, பாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையாய் இருக்கும் என்றபடி. (215)

215. [ஜந்மஸித்தம்] சாப்தம் (பிறந்துடைமை) என்றது. பள்ளமடை ஜலத்துக்கு நிம்நஸ்தலம் போலே நைச்சயத்துக்கு ஸாகரஸம்பந்த்யோக்யமாயிருக்கை. (215)

ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாள்தோறும் அநுவர்த்தநத்தை பாவித்தும், அந்த பாவநாப்ரகரணத்தாலே உண்டான துருடாதவாஸணையாலே அபாக்யவதாநிரூபிதஸமஸ்தபாக்யவதநிரூபிதநைச்சயம் உத்தருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்கனையுடைய பாக்யவதர்களுக்குக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறுப்போலே, விலக்கணஜந்மாக்களுக்குக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டாமையாலே, ஸ்வரூபப்ராப்த-நைச்சயம் பாவிக்கவேண்டுமையும், ஆகிற இவ்விரண்டு தோஷமும் இல்லை என்றபடி. (214)

215. (ப்ரம்ஸஸம்பாவணையன்றே இல்லாதது, நைச்சயபாவணையில்லையோ என்ன) என்றது, “ஸ ஹி வித்தியாதஸ்தம் ஜந்யதி” என்றும் “மந்த்ரம் தாயாகப் பெற்று” என்றும் “திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து” என்றும் விலக்கணர்களுக்கு திருமந்த்ரார்த்தஜ்ஞாநத்தாலே பிறப்பாகையாலே அம்மந்த்ரத்தில் நம:பத்யார்த்தஜ்ஞாநத்தாலே அந்யோபாயங்கனில் உபாயத்வப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தமாய்விடுகையாலே, அந்த ஜ்ஞாநத்தால் உண்டான விலக்கணஜந்மத்துக்கு உபாயநந்தரந்நவயப்ரயுக்தப்ரம்ஸஸம்பாவநாமாத்ரமன்றே இல்லாதது. அந்த நம:பத்யத்தில் பாக்யவதஸேஷத்வமும் அஸங்கோசேந ஜ்ஞாதமாய்த்தேயாகிலும், உபாயநந்தரந்நவயம் உபாயநந்தரோபாயத்வப்ரதிபத்தித்தயாக்யமாத்ரமானப்போலே, பாக்யவதவிஷயநைச்சயமும் ப்ரதிபத்திமாத்ரமல்லாமையாலே, ஸர்வபாக்யவதஸந்நிதியிலும் தன்னுடைய நைச்சயாநு-ஸந்தானபூர்வகமாகத் தாமுநிற்கையாகிற வ்ருத்திரூபமான நைச்சயம் அந்த மந்த்ரார்த்தஜ்ஞாநத்தாலே விலக்கணஜந்மமுண்டானபின்பு பாவித்துக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையாலே அந்த விலக்கணஜந்மத்துக்கும் கூட நைச்சயம் பாவிக்கவேண்டுகையாகிற தோஷமில்லையோ என்று ப்ரம்ஸம் பண்ண என்றபடி.

(பாக்யவதானுவர்த்தநத்துக்குறுப்பான தாழ்ச்சி) என்றது, தோவதிர்யம்நுஷ்யஸ்தாவரூபசதுர்-விதபாக்யவதவிஷயத்திலும் அஸங்கோசேந த்ரிவிதகரணத்தாலும் பண்ணும் அநுவர்த்தநத்துக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதமான நைச்சயவிஸேஷம் என்றபடி. (பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே) என்றது, அந்த விலக்கணருடைய பாக்யவதபிமதிவிஸேஷவிஷயத்வரூபஜந்மம் அநுஷ்டான-பர்யயத்தான காஷ்டாபந்நபாக்யவதந்யார்ஹஸேஷத்வாத்யாகாரத்ரயஜ்ஞாநத்தாலேயே உண்டாகிறதாகையாலே, அந்த ஜந்மத்துக்கும் பூர்வபாவியாய்க்கொண்டு அத்தோடே ஸஹ-ஸித்தமாயிருக்கையாலே என்றபடி.

“சந்தங்களாயிரம் அறியக்கற்ற வல்லார வைஷ்ணவர்”. என்று மூலமந்த்ரவிவரணபூதமான திருவாய்மொழியில், ஆசார்யோபதேயஸூக்யத்தாலே அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து ததுருபமாக அநுஷ்டிக்கவும் வல்லாரானவாய்த்து வைஷ்ணவம் ஸித்திதிப்பது என்று அருளிச்-செய்கையாலே, அநுஷ்டானபர்யயத்தான ஜ்ஞாநத்தாலேயே விலக்கணஜந்மஸித்தி என்னு-மிடம் ஸித்தியிறே. (பாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையாயிருக்கும்) என்றது, ஜந்மஹேதுதயா பூர்வாப்யாஸஸித்தமான அதுதானே மேலும் யாவத்யாத்மபாவியாக அநுஷ்டேயமாயிருக்கை-யாலே, அந்த தாழ்ச்சி அப்போதாக பாவிக்க வேண்டாதபடி நீர்க்குப் பள்ளமடை ஸீக்ர-

216. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம்.

இப்படி அபக்ருஷ்டஜந்மதோஷத்வமும் ஸ்வபூவபூவணயமின்றி ஸ்வரூபாநுக்ருணமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபோசிதமான உத்க்ருஷ்டஜந்மமே தத்ருசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ஸ்ரேஷ்டமென்கிறார். ஆக புகுவத்-ஸம்புந்தமுண்டாகையும், அஹங்காரகூர்ப்புமாமத்தைப்பற்ற தத்ஸம்புந்தாநூரூபமான அஹங்காரமற்றதுவே ஸ்ரேஷ்டஜந்மமென்று ஸ்வரூபஜ்ஞர்க்குத் தோற்றுமென்றதாயிற்று. தச்ச்ரேஷ்டம் ஜந்மமிறே. (216)

216. இவ்வர்த்தத்தை நிகழிக்கிறார் [ஆகையாலே] என்றுதுடங்கி. [ஆகையாலே] என்றது - இப்படி அது ஸதோஷமும் இது நிர்த்தோஷமுமாகையால் என்றபடி. [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம்] என்றது - ஸேஷத்வோசிதமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டஜந்மமாயிருக்கிற இந்த ஜந்மமே, தத்ருசிதஜந்மத்தைப்பற்ற ஸ்ரேஷ்டமென்றபடி. (216)

216. ஸ்ரேஷ்டம் ப்ரதிஸம்புந்திஸாபேக்ஷமாகையாலே உபஸ்திதத்தவாத் ஸேஷத்வாநுரூபஜந்மமே ப்ரதிஸம்புந்தியாகிறது என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷத்வோசிதமாய்) இத்யாதி. (216)

கூம்யமாபப்போலே, அபூர்வப்ரயத்தம் வேண்டாதபடி பூர்வவாஸனையாலே ஸுகேந லப்யமாயிருக்கும் என்றபடி. (215)

216. (இவ்வர்த்தத்தை) என்றது, கீழ் [உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த] இத்யாதியால் உபபாதித்துக்கொண்டு போந்த ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த கர்மாதீநதேஹஸம்புந்தோபாதிக்கநிக்ருஷ்டஜந்மங்களினுடைய நிக்ருஷ்டத்வமும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த தோஷரூபகர்மாதீநதேஹஸம்புந்தோபாதிக்கோத்தரஷாபூவவத்தயா உத்க்ருஷ்டமாயிருந்துள்ள விலக்ஷணஜந்மத்தினுடைய உத்க்ருஷ்டத்வமுமாகிற இவ்வர்த்தத்தை என்றபடி. (இப்படி அது ஸதோஷமும், இது நிர்த்தோஷமுமாகையால் என்றபடி) என்றது, ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த அந்த புகுவத்ஸம்புந்தத்தோடே கூடின தைஹிகஜந்மம், ஆபிஜாத்யாதிப்ரயுக்தாஹங்காரயோக்யதாநுபதோஷத்தையும், உபாயாந்தராவ்யயத்துக்கு யோக்யமாய்க்கொண்டு புயஜநகமாகையாகிற தோஷத்தையும், புகுவத்ஸம்புந்தகார்யமான புகுவதாநுவர்த்தநத்துக்கு அவம்யாபேக்ஷிதமான நைச்யத்தை பூர்வத்துக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்கையாகிற தோஷத்தையும் உடையதாயும் ப்ரஷ்டாவானவன் தைஹிகோத்தரஷாபூவவத்தவேந ரூபணை நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த விலக்ஷணஜந்மம் ஸகலஹேயவரணஸ்ரமாதி-விநாஸகமான அநுஷ்டாநப்ரயந்தகாஷ்டாபந்நபுகுவததந்யார்ஹஸேஷத்தவாத்யாகாரத்ய-ஜ்ஞாநப்ரயுக்தமாய்க்கொண்டு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கையையும் உபாயாந்தராவ்யயோக்யதாப்ரயுக்த-ஆபிஜாத்யாதிக்களால் வரும் அஹங்காரயோக்யத்தையும் உபாயாந்தராவ்யயோக்யதாப்ரயுக்த-ப்ரம்ஸஸம்பூவநாதீநபுயஜநகத்வமும் புகுவத்ஸம்புந்தகார்யமான புகுவதாநுவர்த்தநத்துக்கு வேண்டுமெனான நைச்யம் பூர்வத்துக்கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையுமாகிற தோஷங்கள் இல்லாததாயுமாக இருக்கையாலே என்றபடி.

(ஸேஷத்வோசிதமாய்க்கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற இந்த ஜந்மமே) என்றது, புகுவ-தோத்தமணை ஆசார்யன் பிதாவாக, அநுஷ்டாநப்ரயந்தகாஷ்டாபந்நமந்த்ரஜந்யஜ்ஞாநம் தயாயகப்பிற்கும் விலக்ஷணருடைய பிறப்பு, நிகிலதோஷநிபுர்ஹணபூர்வகஸமஸ்தாப-யுய்யபடலோபதாயகபரகதஸ்வீகாரரூபபுகுவதபுயமதிவிஸேஷவிஷயதாத்மக-ஆத்மஸத்தா-ப்ரபர்திரூபமாகையாலே, புகுவததந்யார்ஹஸேஷத்வத்துக்கு அநுரூபமாய்க்கொண்டு அந்த ஸேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற புகுவத்ஸம்புந்தத்துக்கு அநுகூலமாய், உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற விலக்ஷணஜந்மமே என்றபடி. (தத்ருசிதஜந்மத்தைப்பற்ற) என்றது, கர்மாதீநமாய், அசித்-ஸம்புந்தோபாதிக்கமாய், யாவத்கர்மபூவியாய், அத்யந்தஹேயமாய், தோஷாத்மாபிமாநாதி-

217. “ஸ்வபசோ஽பி மஹிபால”.

“ஸ்வபசோ஽பி மஹிபால விஷ்ணுபுக்தோ த்விஜாதிக: | விஷ்ணுபுக்திவிஹிநஸ்து யதிஸ்ச ஸ்வபசாதம:” என்று உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணோபாதானம் பண்ணுகிறார். புகுவத்ப்ரேமஸம்பந்தமற்ற உத்க்ருஷ்டோத்தமன் நிக்ருஷ்டாதமன்; தத்ஸம்பந்தமுள்ள நிக்ருஷ்டாதமன் உத்க்ருஷ்டாதிகுதமன். (217)

217. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் [“ஸ்வபசோ஽பி மஹிபால”] என்று. “ஸ்வபசோ஽பி மஹிபால விஷ்ணுபுக்தோ த்விஜாதிக: | விஷ்ணுபுக்திவிஹிநஸ்து யதிஸ்ச ஸ்வபசாதம:” என்று எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும், புகுவத்-புக்தனுளவன் த்விஜஸில்காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவளவன்றிக்கே உத்தமாவ்ரமியாயிருந்தானேயாகிலும், புகுவத்புக்திவிஹிநனுளவன் ஸ்வபசனில்காட்டில் அதுமன் என்று, வர்ணஸ்ரமங்களில் பசக்கறுத்து புகுவத்ஸம்பந்தமே உத்க்ருஷ்டேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரம்ஸஸம்பாவநாதிபுகளாலே தத்ஸம்பந்தவிரோதியான ஜந்மத்தில் காட்டில் தத்ப்ருபமான ஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டமென்று கருத்து. இங்ஙனன்றிகில் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்துக்கிது ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே. (217)

217. (ஸ்வபசோபி) இத்யாதி. புகுவத்புக்தியுத்தன அபக்ருஷ்டஜாத்யந்தரனுக்கு உத்க்ருஷ்ட-ஸித்திப்ரஸங்குத்தாலே ‘ஸ்வபச’ஸ்ப்யம் அபக்ருஷ்டஜாதிமாத்ரோபலக்யம். ‘அபி’ஸ்ப்யம் க்ருஹாவாசி. “க்ருஹாஸமுச்சயப்ரஸ்நஸங்காஸம்பாவநாஸ்வபி” என்றிறே கோசம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும்) இத்யாதி. “முகஜாநாமயம் தர்மோ யத்விஷ்ணோ-விங்குதாரணம் | பூர்ணஜாதோருஜாதாநாம் அயம் தர்மோ ந வித்யதே ” என்று உத்தமஸ்ரமியத்வம் ப்ரஹ்மணனுக்கேயாகையாலே, யதித்வத்தாலே ப்ரஹ்மணத்வம் ஆகிப்பதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜந்மாவான அளவன்றிக்கே) இத்யாதி. (வர்ணஸ்ரமங்களில் சரக்கறுத்து) என்றது, பூர்வார்த்தத்தில் வர்ணத்திலும், உத்தரார்த்தத்தில் ஆஸ்ரமத்திலும் உத்க்ருஷ்டேதுத்வேந உபாதேயதையை நிவர்த்திப்பித்து என்றபடி. “ஸநேஹபூர்வமநுத்தாயாநம் புக்திரித்யபிதீயதே | பஹு இத்யேஷ தூதுர்வை ஸேவாயாம் பரிசீர்த்தி:” என்று புக்தியும், ஸம்பந்தஜ்ஞந்மருபமாகையாலே, (புகுவத்ஸம்பந்தமே) என்றது. அதாவது, அந்நயர்ஹஸேஷத்வஜ்ஞந்மருபஸம்பந்தமே என்றபடி.

“அதுரித்யம் நிஹிநார்த்தோஹி ஜ்ஞாப்யதே தத்ஜ்ஞா: நிஹிநத்வம் சாஸ்ய ஸ்வாபாவிகதாஸ்யம்” என்றிறே பெரியபுட்டர் அருளிச்செய்தது. ஆகையால் அநுத்தாயத்ஸ்ப்யதித்யுத்திக்கு சேஷத்வ-ஜ்ஞாதருபஸம்பந்தத்வம் கூடுமென்றபடி. உத்க்ருஷ்டேதுதர்மோபயோகியானதுக்கு தத்விரோத்ய-

ஹேதுவாய், உபாயாந்தரயோக்யமாய், திரயக்ஸ்தாவராதிபுகுவததாநுவர்த்தநவிரோதி-யாயிருக்கையாலே, அந்த சேஷத்வாநுபுபாயம்யக்கொண்டும் புகுவத்ஸம்பந்தப்ரதிசுலதயா நிக்ருஷ்டமாயும் இருக்கிற கர்மாதீநதேஹோபாதிபுகபுகுவதஜந்மத்தைப்பற்றி என்றபடி. (ஸ்ரேஷ்டமும் என்றபடி) என்றது, “ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தத் ஸ்ரேஷ்டமும் ஜந்ம” என்று ஆபந்தம்புத்தர்மத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரேஷ்டமும் என்றபடி. “அதுக்கும் தாயாய் தாயினு-மாயின செய்யுமத்தாலும் பிறக்குமது இருவர்க்கும் ஸ்ரேஷ்டஜந்மம்” என்று அழகியமணவாளப் பெருமான் நாயனாரும், மந்தரார்த்தஜ்ஞாநத்தால் உண்டான ஜந்மத்தையே ஸ்ரேஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே. (216)

பேசுகியா ஸ்ரைஷ்ட்டியம் அர்த்தவித்துத். இதுதான், “ஸ்வபசோபி விஷ்ணுபக்த:” என்கிற ஸமபிஷ்யாஹாரத்தாலே, “ஸித்தம் ஸாத்யாய உபயுஜ்யதே” என்று ஸ்வபசத்வம் விஷ்ணுபக்தத்வோபயோகி என்று ஸபிபக்யாலும், “விஷ்ணுபக்திவிஹிந்தம் யதி:” என்கிற ஸமபிஷ்யாஹாரத்தாலே விஷ்ணுபக்திவிஹிந்தம் யதித்வஹேதுகம் என்று ஸபிபக்யாலும், யதித்வம் தச்சேஷைவவிரோதி அன்றாகிலும் தத்யபர்யந்தஸோஷத்வரூபத்துந்யார்ஹஸோஷத்வவிரோதிபயாகையாலும், அந்த வசனத்தில் ஸமபிஷ்யாஹாரம்யத்யஜிதமும். இத்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (உத்தரஷ்ணேதுவாகச்சொல்லுகையாலே) இதுயாதி.

(இங்ஙனன்றாகிலும்) என்றது, இப்படி ஸமபிஷ்யாஹாரம்யத்யஜிதமுமாய், கண்டோக்தார்த்தத்தாலே அர்த்தவித்துத்முமான இவ்வர்த்தத்தில் கருத்து என்று கொள்ளாவிடில் என்றபடி. யத்யபி, த்வைவரணிகாதி காரங்களான கர்மயோக்யாயுஷ்டாநயோக்யதாஹேதுகப்யுஜநகத்வம் இல்லையாகிலும், ஸர்வாதி காரங்களான திருநாமஸங்கீர்த்தநாதிஸாத்யாநந்தாராஷ்டாநயோக்யதாஹேதுகப்யுஜநகத்வம் துரியவரணிகாநகருக்குமுண்டு. பூர்வபூர்வவரணோபேசுகியா உத்தரோத்தரவரணிகாநகருக்கு நைச்யம் ஐந்தமஸித்தமமாகிலும், உத்தரோத்தராஸாதாரணனைச்யவிசேஷம் பூர்வபூர்வவரணத்துக்கு பூர்வாபிசேஷவேண்டுகையுமே உண்டு; தத்யபி, வேத்யாநத்பரக்ரியாநுபேத்யாநத்தாலே கர்மஜ்ஞாநாத்யயங்கூட-உபாஸநத்துக்கே ஸாத்யநத்வமாகையாலும், தத்யுஷ்டாநயோக்யதையைத் பூர்வஹேதுதிவரணத்துக்கே உள்ளதொன்றாகையாலும், பூர்வபூர்வத்துக்கு உத்தரோத்தராபேசுகியா நைச்யம் பூர்வாபிசேஷ அவர்ஜநையாகையாலும், யதோசிதவிவக்யாவிசேஷத்தாலே இப்படிச் சொல்லக்குறையில்லை. ப்ராயதூர்யநத்தைக்கொண்டு ஓளசித்யமூலகமாகவிநே இப்படி அருளிச்செய்தது. ஆகையாலே விரோதமில்லை. இவ்விடத்திலே, “எக்குற்றவாளர் எது பிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றோ” என்று, அஹங்காரஹேதுவான ஐந்தமஸித்தஜ்ஞாநங்கள் ஹேயம் என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு அந்த ஐந்தமஸித்தஜ்ஞாநங்களானவன் ஸ்வநிகர்ஷத்தை அநுஸந்தித்து நின்ற நிலையாய், “அவ்வவ ஸ்வபாவங்களே என்னை எழுதிக்கொள்ளாநிற்கிறது என்கிறார்” என்று இவர்தாம் {பெரியஜீயர்} நூற்றந்தாதி உரையிலே அருளிச்செய்தபடியே, ஸ்வரூபஜ்ஞர் தங்களுடைய ஐந்தமஸித்தகர்ஷத்தை அஹங்காரஹேதுதயா நிகர்ஷமாக அநுஸந்தித்து ப்யப்பட, அதனே ஹேதுவாக மற்றுள்ளவர், அது உத்தேசம்யம் என்று இருப்பர்.

இப்படி ஐந்தமஸித்தகர்ஷத்தை உபயோக்யவிசேஷாபிப்ராயேண ஸாமாந்யமான்ஸ்த்ரம் சொன்ன இத்தைக்கொண்டு அது அஹங்காரஹேதுவாய் விழுந்தாப்போலே, விசேஷமான்ஸ்த்ரத்திலே உசிதோபயோக்யவிசேஷத்தைப்பற்ற அபக்ருஷ்டஜநமத்தை உத்ருஷ்டஜநமமாகச்சொன்னவித்யுபய அஹங்காரஹேதுவானால் பழைய அபகர்ஷமே பரிசேஷிக்குமாகையாலே, ஒருபடியாலும் தனக்கு உத்தரஷாநுஸந்தாரம் கூடாதாகையாலே, அவ்வமித்யாலும் அஹங்காரஸ்பர்யமற வர்த்திக்கை ஆவாயகம் என்று இவ்வர்த்தம் ப்ரத்யாநாபிப்ரேதம் என்று கண்டு கொள்வது. (217)

217. (இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமானம் காட்டுகிறார்) என்றது, புகுவத்ஸம்பந்தமுடையாருடைய தைஹிகஜநமத்தைப்பற்ற ஜ்ஞாநாத்யநதத்பரத்யநிக்விவக்யணஜநமமே ஸ்ரேஷ்டம் என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்துக்கு ப்ரமானம் காட்டுகிறார் என்றபடி. ஸ்லோகத்தில் ‘ஸ்வபச’ஸ்ப்தம் நிக்ருஷ்டஜநமஸாமாந்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜநமாவாயிருந்தானேயாகிலும்) என்று. (ஆகிலும்) என்று ‘அபி’ஸ்ப்தம் விஷ்ணுபக்தியோடும் தத்ப்ரமான த்விஜாபேசுகியா ஆதிபக்யத்தோடும், நிக்ருஷ்டஜநமத்துக்கு உண்டான விரோதத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டஜநமாவாயிராநின்றனையாகிலும்’ என்று ஸ்வபசத்வத்தை புக்திகாலத்தில் வர்த்தமாநமாக

அருளிச்செய்யாதே (இருந்தானேயாகிலும்) என்று பூதமாக அருளிச்செய்தது, “அபார்த்தகம் ப்ரபுஷந்தே ஸந்த்ரா புகூவதா இதி” என்னும் வசநார்த்தம் ஸ்மாரிதம். இத்தால் “ஸ்வப-சோபி” என்கிறது, பூர்வவ்ருத்தபரம் என்றும், ‘விஷ்ணுபுக்த’ஸப்தம் அஷ்டவிதபுக்திமத்தபரம் என்றும் காட்டப்பட்டது. தாதுருஸபுக்திமானுக்கிறே ஐந்மம் பேதுதிப்பது. ஸ்வேகத்தில் ‘த்விஜ’ஸப்தம் ஸாமாந்யத்விஜபரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (த்விஜனிர்காட்டில்) என்று.

அங்ஙனபிப்ராயமில்லையாகில், அப்படியே ‘விஷ்ணுபுக்த’னான த்விஜனிர்காட்டில்’ என்று அருளிச்செய்யவேணுமிறே. (த்விஜனிர்காட்டில் அதிகன்) என்றது, புகூவதஸம்பந்தமுடையனாகிலுமாம், அதில்லாதவனாகிலுமாம், “மத்புக்தஜநஸாதஸஸ்யம்” இத்தயாதியாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற அஷ்டவிதபுக்தியாலே ஐந்மஸித்தத்விஜத்வம் போய் புகூவதஸம்பந்ததே நிருபண்யனாகப்பெறாதே ஐந்மஸித்தத்விஜத்வத்தையே நிருபகமாகவுடையனாயிருக்கிற த்விஜரெல்லாரையும்காட்டில் நிக்ருஷ்டஜந்மாவாயிருந்து புக்தனைவன் புகூவதபுக்தியுமா-வாலே ஐதி போகப்பெற்று புகூவதஸம்பந்தத்தையே நிருபகமாகவுடையனாயிருக்கையாலே அதிகன் என்றபடி. “யதிம்ச” என்கிற சகாரம் உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவன் வன்றிக்கே) என்று. (உத்க்ருஷ்டஜந்மாவானவன்வன்றிக்கே) என்றது, உத்க்ருஷ்டஜந்மாவாக லோகப்ரதீதனாயிருக்குமவன்வன்றிக்கே என்றபடி.

(உத்தமாம்ரமியுமாயிருந்தானேயாகிலும்) என்றது, “பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ஽பர-மாத்மநி । ஸர்வேஷுணுவிநிர்முக்தஸஸபைபுஷம் போக்துமரஹதி” என்று ப்ருஹஸ்பதி-வசநத்தின்படியே, புகூவதபுக்தியையும், விஷயாந்தரவைராக்யத்தையும் அதிகாரமாக உடைத்தாய்க்கொண்டு, “காமபாநாந் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்த்யாஸம் கவயிபா விது:” என்கிறபடியே, காமயகரம்பரித்யாக்ருபமாய்க்கொண்டு ஸ்வேகபாநுபுமாயிருக்கையாலே உத்தமமாக ஸாஸ்த்ரங்காளம் உதாஹரித்துச்சொல்லப்பட்டது ந்யாஸம்ஸத்தையுடையனாக லோக-ப்ரதீதனாக இருந்தானேயாகிலும் என்றபடி. (இருந்தானேயாகிலும்) என்று ‘அபி’ஸப்தாந்தமாக அருளிச்செய்தது, “ஸ்வபசோபி” என்கிறவிடத்தில் ‘அபி’ஸப்தத்தை “யதிம்ச” என்கிற இத்தோடும் அருஷங்கித்துக்கொள்ளவேணும் என்னுமபிப்ராயத்தாலே.

இங்கும் இந்த ‘அபி’ஸப்தம் த்விஜத்வ-உத்தமாம்ரமிதவங்களுக்கு விஷ்ணுபுக்திவிஹீநத்வ-ஸ்வபசாத்மத்வங்களோடு உண்டான விரோதத்தைச் சொல்லுகிறது. (விஷ்ணுபுக்திவிஹீந-னைவன்) என்றது, விஸேஷண ஹீந: விஹீந:, விஷ்ணுபுக்த்யா விஹீந: விஷ்ணுபுக்தி-விஹீந: என்றும், விஷ்ணுபுக்தியில் அத்வேஷமும்கூட இல்லாதபடி அத்தாலே ஹீநனாயிருக்கு-மவன் என்றபடி. “ஹரி” லோகநியந்தாரம் வைஷ்ணவாந் லோகபாவநாந் । த்ருஷ்ட்வா ந த்வேஷ்டி யோ மர்த்யஸ்ஸோ஽த்வேஷோ வைஷ்ணவஸஸ்மருத:” என்று அத்வேஷமுடையவனை துஸவிதவைஷ்ணவரிலே ஒருவனாகச் சொல்லிற்றிறே. (ஸ்வபசனிர்காட்டில் அதமன்) என்றது, “விஷ்ணுபுக்திவிஹீநா யே சண்டூளா: பரிகீர்த்திதா: । சண்டூளா அபி வை ஸ்ரேஷ்ட்டா ஹரிபுக்திபராயண:” என்று நாரதீயத்திலும், “புகூவதபுக்திவிமுகம் ப்ராஹ்மணம் வா பூஹ்ஸருதம் । ந ஸம்பூஷேத ஸததம் சண்டூளமிவ ஸந்த்யஜேத்” என்று வாஸிஷ்ட-ஸம்ஹிதையிலும், “வித்யாவநியஸம்பந்தா ப்ராஹ்மண வேதபாரக்யா: । மயி புக்திம் ந குர்வந்தி சண்டூளஸத்யுருஸா ஹி தே” என்று ஆஸ்வமேதிகத்திலும், விஷ்ணுபுக்திவிஹீநரை சண்டூளராகச்சொல்லுகையாலேயும், “விஷ்ணுபுக்திவிஹீநோ ய: ஸர்வஸாஸ்த்ரார்த்த-வேத்யபி । ப்ராஹ்மணயம் தஸ்ய ந புவேத தஸ்யோதப்பத்திரநிருபயதாம்” என்றும், “ய: புத்ர: அநம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் அந்யரேதஸம் । யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத் பித்யத்வேதஸம்” என்று பாத்தமத்தில், அவர்களுடைய அந்த சண்டூளதவத்துக்கு அந்த புக்திவிஹீநத்வம்தானே ப்ரதூரநிலிங்கம் என்று சொல்லுகையாலேயும், “வாஸுதேவம் ஹருஷேகேஸம் பரமாத்மாநம்ஸ்யதம் । யே நிந்தந்தி த்ராத்மாநம் சண்டூளாஸ்தே ந ஸம்ஸய:”

என்று வாராஹத்திலும் அந்த விங்குநாமிதமான சண்டாளத்தவத்தில் அப்ராமான்யஸங்கையை நிரஸிக்கையாலேயும் அந்த விஷ்ணுபுக்திவிஹிதவலாகிற ஹேதுவைக்கொண்டு, "விப்ரயாயம் சுகந்தியாத்ஸந்தோ வைஸ்யாத்ஸவைபுக்ருதிகஸ்ததா | சண்டாளஸ்து ததஸ்ஸந்திராத் ஸர்வகர்மஸு க்ருஹித:" என்று ஹாரீதஸம்ருதியில் சொல்லுகிறபடியே அவன் விப்ரஸ்தீர்யினிடத்தில் ஸந்திரானுக்கு ஜாதனும்ப் பிறந்தவனாக நிமிசிதனாகையாலே, ஜந்மநா சண்டாளானாய், ஸிக்யாயக்ருபாவீதாதிப் பூராஹ்மணவேஷப்ரசுந்நயயிருக்கையாலேயும்; "ஸவராக்யம் ஜாயதே யஸ்ய த்ருஷ்ணாய் பூரஹ்மணி ஸ்திதா | ஸோதீதவேதவாரந்ததோ க்ருஹஸாமமக்ருவந் || ப்ரவ்ரஜேத்" என்று விகிதஸம்ருதியிலும், "நிவ்ருத்தகர்மராக்யாதே: ப்ரஸாந்தோ பூரஹ்ம-தத்பர: | ஸ ஸந்யயாலே அதிகாரீ ஸ்யாத் இதரோ ஜீவிகாபர:" என்று யமஸம்ருதியிலும், "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ஽பரமாத்மநி | ஸர்வேஷணவிநிர்முத்தஸஸ ஐபக்ஷம் பூக்ருதமர்ஹதி" என்று பூர்ஹஸ்தயஸம்ருதியிலும், "யஸ்து பூரஹ்ம ந ஜநாததி த்ரித்யண்டூர்ஹோ ந ஸ ஸம்ருத:" என்று துக்ஷஸம்ருதியிலும் சொல்லுகையாலே, புகுவத்-புக்தியில்லாதவனுக்கு ஸந்யாஸத்தில் அதிகாரமில்லாமையாலேயும்; ஜந்மநா சண்டாளானாய், விஷ்ணுபுக்திவிஹிதனாமாயிருக்கிற அந்த கேவலோத்தமாஸ்ரமியினுடைய பூரமண்யமும், தூயாஸ்ரமமும், ஸ்வபசனுடைய யஜுமானத்வம் போலே அத்யந்தபுகுவந்நிக்ருஹேதுவான ஹோதேவாகையாலே, அந்த தோஷத்தாலே பூர்ணணை அவன், "சண்டாளமபி வ்ருத்தஸ்தம் தம் தோவா பூராஹ்மணம் விது:" என்கிறபடியே ஸ்வவ்ருத்தாதிக்கரமம் பண்ணாத படி அப்ரசுந்நயயிருக்கொண்டு ஸலாக்யனயிருக்கிற சண்டாளனைப்பற்றி அதுமன் என்றபடி.

(வ்ரணஸ்ரமங்கனில் சரக்கறுத்து) என்றது: ஸ்லோகபூர்வவாரந்தத்தில் த்விஜாதிக்கயவிரோதி-பூயிஷ்டணை ஸ்வபசனுக்கு முற்பட விஷ்ணுபுக்தியாலே த்விஜாதிக்கயத்தைச் சொல்லுகையாலே அந்த விரோதிபூயஸ்தையில்லாதவர்களுக்கு அந்த விஷ்ணுபுக்திப்ரயுக்தமான ஆதிக்கயம் கைமுதிகஸித்தமானாகையாலேயும் உத்தராரந்தத்தில், ஸ்வபசாத்மத்வவிரோதி-பூயிஷ்டதயா ப்ரதீதணை யதிகு முற்பட விஷ்ணுபுக்த்யபகுவத்தாலே ஸ்வபசாத்மத்வம் சொல்லுகையாலே, அப்படியன்றிக்கே இருக்குவர்களுக்கு அந்த புக்த்யபகுவத்தாலே ஸ்வபசாத்மத்வம் உண்டு என்னுமிடம் கைமுதிகஸித்தமானாகையாலேயும்; நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட-வ்ரணஸ்ரமங்களெல்லாவற்றிலும் உத்தரஷ்ணேதுவமாகிற சரக்கை நிக்ருஷித்து, அவ்ய-வ்யதிரேகங்களாலே புகுவத்ஸம்பூந்தமே ஸர்வோத்தரஷ்ணேதுவாகச் சொல்லுகையாலே என்றபடி. (புகுவத்ஸம்பூந்தமே) என்கிற அவதாரணத்தாலே வ்ரணஸ்ரமத்தொருபடி-கர்ஷணரபேக்ஷயம் சொல்லுகிறது.

(பூர்மஸம்பகாவநாதிக்களாலே ததஸம்பூந்தவிரோதியான ஜந்மத்திற்காட்டில்) என்றது, ஸர்வாதிக்கரங்களாயும், அதிக்ருதாதிக்கரங்களாயும் இருந்துள்ள உபாயாந்தரங்களொன்றிலே வரும் அவ்யவத்தால் உண்டாம் அநந்யோபாயத்தவாதிகாரபூர்மஸத்துக்கு கர்மாதிந்ருணவிகார-வத்தேஹோபாதிக்கமாயிருக்கையாலே யோக்யமாய்க்கொண்டு ப்யஹநமாயிருக்கையும், ஸ்வரூபாநுரூபநைச்சயம் பூவித்துக்கொள்ள வேண்டுகையும், ஆபிஜாத்யாதிக்களால்வரும் அஹங்காரயோக்யதையும் ஆகிற தோஷங்களாலே அந்த புகுவத்ஸம்பூந்தத்துக்கு விரோதியாயிருக்கிற தைஹிகஜந்மத்தைப்பற்றி என்றபடி.

(தத்யநுரூபமான ஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம்) என்றது, அந்த தோஷங்களின்றிக்கே யாவதாத்மபூவி-யாய், புகுவத்ருஷிபுஸ்பூதஸ்வரூபயாத்மயக்ருந்ரப்ரயுக்தமாய், புகுவத்பிமதிவிஸேஷ-விஷயதாரூப-ஆதம்ஸத்தாரூபமாயிருக்கையாலே அந்த புகுவத்ஸம்பூந்தத்துக்கு அநுஸ-மாய்க்கொண்டு அநுரூபமாயிருந்துள்ள விலகுகணஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம் என்றபடி. (என்று கருத்து) என்றது, தைஹிகஜந்மத்திற்காட்டில் விலகுகணஜந்மத்துக்கு ஏற்றம், புகுவத்-புக்திக்கே வ்ரணஸ்ரமநரபேக்ஷையேன உத்தரஷ்ணேதுவம் சொல்லுகிற கீழ்ச்சொன்ன வநாநுக்ருஹீதமான ந்யாயத்தாலே ஸித்தமாகிறது என்று இஸ்ஸ்வலோகத்திற் (தைஹிக-ஜந்மத்தைப்பற்றி விலகுகணஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம்) என்னெக்கு ப்ரமானமாக மூலத்தில் எடுத்ததற்குக் கருத்து என்றபடி. (இங்ஙனன்னாகில்) என்றது, விலகுகணஜந்மம்மரஷ்ட்யம்

இம்மலோகத்தில் ந்யாயஸித்தம் என்று கருத்தன்றாகில் என்றபடி. (கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணமாகமாட்டாதிதே) என்றது, இம்மலோகம் வர்ணம்மரங்களுள்ளவற்றிற்கும் உத்தரஷ்டேதுதையை நிஷேதித்துக்கொண்டு, விஷ்ணுபுத்தியே ஸர்வோதகரஷ்டேது என்று இவ்வளவையே சொல்லுகையாலே, அந்த விஷ்ணுபுத்திப் ப்ரயுக்தபூக்யவத்யபி-மதிவிசேஷவிஷயதவமாகிற விலக்கணஜந்மத்துக்கு ஸ்ரேஷ்ட்யம் இம்மலோகத்தில் வாசதிகமாகச் சொல்லப்பட்டாமையாலே, கீழ் உபபாதித்து நிகுமிக்கப்பட்ட விலக்கணஜந்ம-ஸ்ரேஷ்ட்யமாகிற அர்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணமாக மாட்டாதிதே என்றபடி.

ஆக இப்படி பள்ளமடையானுக்கு அபிமதமான புகுவதநிக்குஷ்டஜந்மஸ்ரேஷ்ட்யத்தையும், மிஸ்ரஸம்ப்ரத்யாயிக்கு அபிமதமான புகுவதோத்க்ருஷ்டஜந்மஸ்ரேஷ்ட்யத்தையும் இப்ப்ரகரணத்தில் பூர்வபகுகமாகக்கொண்டு அதை நிரஸித்து, விலக்கணஜந்மஸ்ரேஷ்ட்யத்தையே ஸித்தூபந்தமாக ஸ்தாபிக்கிறதாகில், மிஸ்ரஸம்ப்ரத்யாயநிஷ்டுர்கள் ரஹஸ்யஸாஸ்த்ரபூஹயர்க-ளாகையாலே, ஸ்ரீவசந்பூஷணத்துக்கும் தத்வ்யாக்யாநங்களுக்கும் அவர்கள் ப்ராமாண்யத்தை அங்கீகரியாமையாலே, இப்ப்ரபுத்தங்களில் இப்படிச்சொல்லுகை அவர்களுடைய ஸ்வஸமய-ஸ்வகோஷம்ப்ரவசனத்துக்கு விரோதமில்லை. பள்ளமடையார் ரஹஸ்யஸாஸ்த்ரபூஷ்டிக-ளாகையாலே அவர்கள் ஸ்ரீவசந்பூஷணத்தத்வ்யாக்யாநங்களுக்குப் ப்ராமாண்யம் அங்கீகரி-கையாலே, அவர்கள் ஸ்வகோஷம்ப்ரவசநாவிரோதேந தக்களுடைய குத்ருஷ்டியாலே இந்த மூலவ்யாக்யாநங்களுக்குப் பண்ணும் யோஜனாப்ரகாரம் என்? அது குத்ருஷ்டிகல்பிதம் என்று ஸ்பஷ்டமாக அறியலாம்படி அதுக்குண்டான தோஷங்கள் என்? என்னில்:- பள்ளமடையார், (வா.210) [புகுவதஸம்புத்தமுண்டானால் இரண்டுமொக்குமோ] என்கிற மூலவ்யாக்யாநத்தை மிஸ்ரஸம்ப்ரத்யாயிமாத்ரம் பண்ணும் ப்ரம்நமாகக் கொண்டார்கள். அது எங்ஙனே என்னில்:-வ்யாக்யாநத்தில், அவ்வாக்யாவதாரிகையில், (உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட-ஜந்மாக்கள் இருவர்க்கும் புகுவதஸம்புத்தமுண்டானால் புகுவதத்வஸாம்யமன்றே உள்ளது. அத்தோடே ஜந்மோத்க்ருஷ்டமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்றி விசிஷ்டனன்றே என்று) என்றும், மேல் (இரண்டும் என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது) என்றும் அவ்வாக்ய-தாத்த்ரயத்தையும், கடிநஸபூதார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தார். அதில், (ஜந்மோத்க்ருஷ்டமுடையவன்) என்கிறவிடத்தில் (ஜந்மோத்க்ருஷ்ட)ஸ்பூதம் ப்ரஹ்மணயாத்யுத்க்ருஷ்டஜந்மத்தையே சொல்லுகிறது. (வா.208) [ஜந்மஸ்ருத்தங்கனினுடைய உத்க்ருஷ்டம் அபகர்ஷ்டம்] என்கிற-விடத்தில் ப்ரஹ்மணயாதியுகளேயையே ஜந்மோத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லுகிறது. ஆக ப்ரஹ்மணஸ்வபசர்கள் இருவர்க்கும் புகுவதஸம்புத்தமுண்டானால் புகுவதத்வஸாம்ய-மாத்ரஸாம்யமன்றே உள்ளது. அவர்களுக்கு உண்டான ப்ரஹ்மணஜந்மமாகிற உத்க்ருஷ்ட-ஜந்மமும், ஸ்வபசஜந்மமாகிற நிக்ருஷ்டஜந்மமும் இரண்டும் கூட ஸமமாய்விடாதே.

ஆகையால், புகுவதஸம்புத்தமுண்டானாலும் ப்ரஹ்மணஜந்மம் உத்க்ருஷ்டமேயாகவும், ஸ்வபசஜந்மம் நிக்ருஷ்டமேயாகவும் இருக்கையாலே, அந்த புகுவதஸம்புத்தத்தோடே உத்க்ருஷ்டஜந்மான ப்ரஹ்மணயத்தையுடையவன் புகுவதஸம்புத்தத்தோடே நிக்ருஷ்ட-ஜந்மான ஸ்வபசத்தையுடையவன் மற்றையவனைப்பற்றி அதுகூறுகிறது என்று ப்ரஸி-தவாக்யதாத்த்ரயமாகையாலே, அவ்வாக்யம் மிஸ்ரஸம்ப்ரத்யாயிப் ப்ரஹ்மணயாகவேனும் என்று. இது அருபபந்தம். எங்ஙனையென்னில்:- அப்படிக் கொள்ளுமளவில், மேல் அந்த ப்ரஷ்டாலானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்ததை நிக்ருஷ்டமாகவும், நிக்ருஷ்டமாக நினைத்ததை உத்க்ருஷ்ட-மாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்ததை தூஷிக்குமளவிலே நிக்ருஷ்ட-ஜந்மமுடைய புகுவதனுக்கும், உத்க்ருஷ்டஜந்மமுடைய புகுவதனுக்கும், இருவர்க்கும் உள்ளதுகளான ப்ரம்ஸஸம்பாவநாநைச்யபாவநாதிகளாகிற தோஷங்களாலே தூஷிக்கை-யாலே அது ஸ்வஸித்தூபந்தத்தையும் தூஷித்துக்கொண்டதாக பர்யவஸித்துவிடுமாகை-யாலேயும்;

மூலத்தில், இப்ப்ரகரணத்தில் (வா.210) [இரண்டுமொக்குமோ] என்றும், (வா.212) [உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்தஜந்மம்] என்றும், (வா.212) ["ஸ்ரீரே ச"] என்றும், (வா.213)

[ஸ்வரூபப்ராப்தமான னைச்யம்] (வா.214) [அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்-
துக்கு] [நிக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம்] என்றும், (வா.216) [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே
ம்ரேஷ்டம்] என்றும் ஸாமான்யஸப்துப்ரயோக்யமே காண்கிறதொழிய, ப்ராஹ்மணத்வ-
ம்வசபத்வாதிவிசேஷஸப்தம் காணாமையாலேயும்;

அப்படியே, ஸ்யாக்யாநத்திலும் (ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன்) என்றும் (மற்றையவனை) என்றும்,
(ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக
நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும்) என்றும் (ஆபி.4)ஜாத்யாதி.களாலே அஹங்கரித்து
நயிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே என்று (ஆதி.)ஸப்தகூடிதமாயும், (அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற
இத்தை) என்றும், (உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலே) என்றும், 'அதி.க்ருதாதி.காரஸர்வா-
தி.காரஸ்கலோபாயஸாதாரணமான உபாயாந்தரங்களில்' என்றும், (உபாயாந்தரகூந்தாஸஹ-
ராயிருக்கும் அதி.காரிகளுக்கு) என்றும், (கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தை) என்றும், (மேஷத்வமாகிற
ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி என்றும்) (பிறர் செய்கிறது) என்றும், (ஏதத்-
ப்ரதி.கோபிபான ஜந்மத்தினுடைய) என்றும், (உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிறவித்தை) என்றும், (அது
விதோஷமும், இது நிர்தோஷமும்) என்றும், (உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற இந்த ஜந்மமே
ததுருசிதஜந்மத்தைப்பற்ற) என்றும், (வரணம்ரமங்களில் சரக்கறுத்து) என்றும், (பூகூவத்-
ஸம்பூந்த்யமே) என்று அவதாரணகூடிதமாகவும், (ததஸம்பூந்த்யவிரோதியான ஜந்மத்திற்-
காட்டில்) என்றும், (ததுருபமான ஜந்மமே) என்றும், (கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்துக்கு) என்றும்
ஸாமான்யஸப்துப்ரயோக்யமே காண்கிறதொழிய, விசேஷித்துச்சொல்லக்காணாமையாலேயும்;

பூகூவதனுக்கு நிக்ருஷ்டஜந்மாதீந-உத்கர்ஷத்தையும், உத்க்ருஷ்டஜந்மாதீந- அபகர்ஷத்தை-
யும் இப்ப்ரகரணத்தாலே ஸ்தூபிக்கிறாறாகில், நிகர்ஷபூத்த்யா பூகூவதஜந்மங்களை
நிரூபிக்கையாகிற ஜந்மநிரூபணரூபபூகூவதாபசாரத்தை மூலவ்யாக்யாநகாரர்கள் தாங்கள்
செய்தாரகனாக பர்யவஸிக்கையாலே, கீழ் [இதுதனக்கு அதி.காரிநியமயிலே] (வா.201)
இத்யாதியாலே, ஸர்வாதி.காரிகளுக்கும் ஜந்மநிரூபணதி.பூகூவதாபசாரம் அத்யந்தபரிஹர-
ணியம் என்று உபதே.சித்ததெல்லாம் வேர்யைபண்ணின பதிவரதாத்ரமோபதே.ஸஸமாநமாக
பர்யவஸிக்குமாகையாலேயும்;

நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மாக்கள் இருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு அந்யதரோத்கர்ஷம் சொல்லு-
வார் இருவருடையவும் பகஷங்கள் இரண்டும் பூர்வபகஷமாய், விலகண்ணஜந்மம்ரேஷ்ட்யமே
ஸித்த்யாந்தமாக வேண்டுகையாலே, ப்ரஸ்நவாக்யத்தைப் பள்ளமடையார்க்கும் மிஸ்ரஸம்ப்ரத்யா-
யிக்கும் பொதுவாகக்கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே,

(ஜந்மோத்கர்ஷமுடையவன் மற்றையவனைப்பற்ற) என்கிறவிடத்தில் (ஜந்மோத்கர்ஷ)ஸப்தம்
கேவலப்ராஹ்மண்யமாத்ரத்தைச்சொல்லுகையன்றிக்கே, (ஜந்ம)ஸப்தம் ப்ராக்ருதஜந்மங்கள்
எவ்வளவற்றுக்கும் பொதுவாய் (உத்கர்ஷ)ஸப்தம் அந்த ஜந்மமோபாதி.கமான பூகூவதஸம்பூந்-
தூருகூஸ்வரூபத்தத்துவிலகுகிதோத்கர்ஷபரமாய், (ஜந்மமோத்கர்ஷ)ஸப்தம் ப்ராக்ருதஜந்மமோ-
பாதி.கத்தத்துவிலகுகிதபூகூவதஸம்பூந்த்யூருகூஸ்வரூப-உத்கர்ஷங்களுக்குக்கெல்லாம் பொது-
வாகக் கொள்ள வேண்டுகையாலே, அதைப்ப்ராஹ்மண்யமாத்ரபரமாகக்கொண்டு ப்ரஸ்ந-
வாக்யத்தை ஏகதே.ஸிப்ப்ரஸ்நமாக ஒதுக்கிச்சொல்லுகை அநுபபந்தியிறே.

கீழ் ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் (வா.208) என்கிறவிடத்தில்
ஜந்மோத்கர்ஷம் ப்ராஹ்மண்யமாகையாலே இங்கும் அப்படியே சொல்லவேணும் என்னில்,
அப்போது கீழெல்லாம் (உத்க்ருஷ்டஜந்ம)ஸப்தத்தாலே ப்ராஹ்மண்யத்தைச் சொல்லி-
கொண்டு வருகையாலே, [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ம்ரேஷ்டம்] (வா.216) என்கிறவாக்யத்திலும்
[உத்க்ருஷ்டஜந்ம]ஸப்தம் ப்ராஹ்மண்யத்தையே சொல்லுகிறதாக ப்ரஸங்கிக்கும். கீழ்
ப்ராஹ்மண்யத்தை உத்க்ருஷ்டமாகச்சொன்னது, ப்ரமித்திருக்கிற பூர்வபகையினுடைய
தாத்பர்யானுசூனமாக; மேல் [உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ம்ரேஷ்டம்] என்கிறவிடத்தில் விலகண்ண-

ஐந்மத்தை உத்க்ருஷ்டஜந்மமாகச்சொன்னது ஸித்தாந்தியினுடைய தாத்பர்யாநுஞ்ணமாக என்னில்:-

இங்கும் பள்ளமடையானுடைய தாத்பர்யாநுஞ்ணமாக ஸ்வபசத்வாதிக்கனை ஐந்மோத்கர்ஷமாகச் சொல்லுக்குறையில்லாமையாலே, இப்ப்ரஸ்நவாக்யம் பாகுவத்ப்ராக்ருதஜந்மோத்கர்ஷ-வாதிக்கள் எல்லார்க்கும் பொது என்கையே உபபந்நம் என்று கண்டு கொள்வது. மேல் [ஒவ்வாது] (வா. 211) என்கிற உத்தரத்துக்கு அவர்கள், (ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி) என்று வ்யாக்யாநத்தில் தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்கையாலே, மிஸ்ர-ஸம்ப்ரத்யாயியாகிற ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த பாகுவதஸம்ப்ரத்யுத்தோடே கூடின் ப்ராஹ்மணயத்தை நிக்ருஷ்டமாகவும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த பாகுவத-ஸம்ப்ரத்யுத்தோடே கூடின் ஸ்வபசத்வத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு அத்தால் வந்த ஸாம்யாபாவத்தை [ஒவ்வாது] என்றும் சொல்லுகிறதாகக்கொண்டார்கள்.

ப்ரஸ்நவாக்யம் கீழ்ச்சொன்னபடியே இருவர்க்கும் பொதுவாயிருக்கையாலே, உத்தரமும் அப்படியே பொதுவாக வேண்டுகையாலே, அதுவும் அநுபபந்நம். அவ்வாக்யம், கீழ் ப்ரஷ்டா-வானவன் பாகுவதஸம்ப்ரத்யுத்தோடே ப்ராக்ருதஜந்மங்களில் ஒன்றால் உண்டான உத்கர்ஷ-முடைய பாகுவதஜந்மத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும், அந்த ப்ராக்ருதஜந்மோபாதிக்க-உத்கர்ஷ-மின்றிக்கப் பாகுவதஸம்ப்ரத்யுத்தையுடைய மற்றையவனுடைய ஜந்மத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, அவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்த ப்ராக்ருதஜந்மோபாதிக்க-உத்கர்ஷ-முடைய விலக்கணபாகுவதஜந்மத்தை நிக்ருஷ்டமாகவும், அவன் நிக்ருஷ்டமாக நினைத்த அந்த உத்கர்ஷமில்லாத பாகுவதஜந்மத்தை விலக்கணமாகையாலே உத்க்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு அத்தால் வந்த ஸாம்யாபாவத்தைச்சொல்லுகிறது என்கையே உசிதமிதே.

(நிக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம்) என்கிறது, (ஆபிஜாத்யாதிக்களாலே அஹங்கரித்து நவிகைக்கு உறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்டமாக இருக்கிற இத்தை) என்று வ்யாக்யாநத்தில் நவிகைச்செய்கையாலே. ஆபிஜாத்யாவது குலந்தவமாகையாலே அந்த குலங்கள்தான் "குலந்திங்கு சாதிகள் நாலிலும்" என்றும், "குலங்களைய ஈரிண்டில்" என்றும் சொல்லுகிற படியே, நாலுவர்ணத்துக்கே உண்டானதாகையாலே, ஆபிஜாத்யாதிக்களால் அஹங்கரித்து நவிகைக்கு அந்த நாலுவர்ணத்திலும் உண்டான பாகுவதஜந்மமுமே உறுப்பாகையாலே, அதில் தலையான பாகுவதத்வத்தோடே கூடின் ப்ராஹ்மணஜந்மத்தை சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள். இதுவும் அநுபபந்நம். எங்ஙனையென்னில்:- "மும்பிநரக்கள் ஏத்துவஜந்மம் அவர்கண்மர் எம்பெரிநப்பிடதோறு எம்தொமுதலதாங்களை" என்று, ஸ்வபாகாதிஸ்ரீரமே-யன்றிக்கே நாகீயஸ்ரீரத்தோடே எத்தனையேனும் துர்க்குதனாயிருந்தார்களேயாகிலும் ம்ரிய: பதியான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லுமவர்கள் ஸந்தாநமெல்லாம் எனக்கு ஆசார்யஸந்தாதம் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே பாகுவதனுடைய நிக்ருஷ்டஜந்மம் கூட உத்தமகுலமாகையாலே, அதுவும் ஆபிஜாத்யாத்யஹங்காரஹேதுவாயிருக்கையாலேயும்;

வேத-தத்யங்க-உபாங்குகளில் ஆபாதப்ரதீதியாலே ப்ராஹ்மணயாதிக்கள் அஹங்காரஹேது-வாகிரிப் போலே, த்ராவிடவேத-தத்யங்க-உபாங்கு-ரஹஸ்யமாத்மர்களிலும் ஆபாதப்ரதீதி-யாலே ஸ்வபசத்வாதிநிக்ருஷ்டஜந்மமும் அஹங்காரஹேதுவாகக்குறையில்லாமையாலே, அப்படி அஹங்காரஹேதுவான அநாபிஜாத்யத்தையும் கூட (ஆபிஜாத்யாதிக்களாலே) என்கிற-விடத்தில் (ஆதி)ஸப்தம் சொல்லுகையாலேயும்;

கீழ் ப்ரஸ்நமும், உத்தரமும், பள்ளமடையான், மிஸ்ர ஸம்ப்ரத்யாயிகள் இருவர்க்கும் பொதுவானப் போலே, தத்யுஞ்ணமாக (உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்தஜந்மம்) என்கிறதும், அவ்விருவரும் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கிற தேஹஸம்ப்ரத்யோபாதிக்க-உத்கர்ஷவஜ்ஜந்மஸாமந்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்கையே உசிதமாகையாலே, பாகுவதஸம்ப்ரத்யுத்தோடே கூடின் ப்ராஹ்-

மண்யமாந்தரத்தைச்சொல்லுகிறது என்று ஒதுக்கிச்சொல்லுகை அநுபபந்தமிறே.

[பூர்வஸம்பூர்வணையாலே "ஸரீரே ச" என்கிறபடியே பூயஜநகம்] (வா.2.12) என்கிறது. ஸ்ரீபூர்வியைப்பார்க்கிறையையாலே கர்மஜ்ஞாநாங்குகபக்திகே மோக்ஷஸாத்யநத்வமுள்ளதாகையாலே, ஸர்வாதிகாரமானதொரு ஸாத்யநாத்ரமில்லாமையாலே, அந்த ஸாத்யநாத்ரந்ரவயயோக்யதைப் பூராஹ்மண்யாத்யுத்திருஷ்டஜந்மாமாக்களுக்கே உள்ளதாகையாலே, உபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற அதிகாரத்தில் (?நின்றும்) நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்யமாயிருக்கையாலே, அந்த புகுவத்ஸம்புந்தத்தோடே கூடின பூராஹ்மணஜநம், அவர்களுக்கு 'இது இருக்க இருக்க எந்த உபாயாந்தரத்தில் அந்வயப்பித்து நம்முடைய அதிகாரத்தை நழுவுப்பண்ணுமோ' என்னும் பூயத்தை வினைக்குமதாயிருக்கும் என்று சொல்லி பூகுவத்பூராஹ்மணஜநம்மாந்தரநூஷணபரமாகக்கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்தம். அது எங்ஙனே என்னில்:-

- (1) பூர்வியைப்பார்க்கில், நிரபேக்ஷஸித்தோபாயபரகுவதஸ்வீகாரத்தாலும் ஆசார்யாபிமானத்தாலும் மோக்ஷஸித்தியை பூர்வியத்தில் சொல்லாமையாலேயும்; (2) "அதஸ்ஸாக்ஷாத் காரபா ஸம்ருதி: ஸம்ரயமாணாயர்த்தப்பரியத்வேந ஸ்வயம்பி அத்யர்த்தப்பரியாயஸ்ய, ஸ ஏவ பரேண ஆத்மநா வரணீயோ புவத்தி தேநைவ லப்யதே பர ஆத்மா இத்த்யுத்தம்புவதி" என்று சேதந்க்ருதப்ரீதிரூபபந்தபுக்திஜேதுகபுகுவதஸ்வீகாரத்தாலேயே மோக்ஷலாபம் என்னும் அர்த்தத்தை "நாயமாத்தமா" என்கிற ஸ்ருதி சொல்லுகிறதாக அருளிச்செய்கையாலும்; (3) ஸித்தோபாயம் என்று புக்திவ்யதிரேகனை இந்த ஸ்ருதிஸித்திமாக ஒரு உபாயம் உள்ளதாகவும், அதுக்கு அநந்யோபாயத்வம் அதிகாரம் என்றும், அந்த அதிகாரத்துக்கு புக்தியில் இயிகை பூஞ்ஜகம் என்றும் சொல்லுமதெல்லாம் ஸாத்யம் கூடியாதாகையாலேயும்; (4) "நாநாஸப்தாதியோபேதாத் ப்ரபத்யநபஜேந ஸூசிதே ஸூதிரகாரை:" என்று அபியுத்தர் சொன்னபடியே, "நாநாஸப்தாதியோபேதாத்" என்ற ஸூதிரத்திலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லியிருக்கையாலே, அந்த ப்ரபத்திதானும் ஸர்வாதிகாரமாயிருக்கையாலேயும்; (5) மூலகாரந்தாமே முமுக்ஷுப்படியிலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம் தொடங்கி எல்லாவற்றையும் மோக்ஷோபாயமாக அருளிச்செய்கையாலேயும்; (6) ஸித்தோபாயாதிகாரிவிசேஷணமான ப்ரபத்திதானும் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாயிருக்கையாலே, பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணும் என்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவுமாகையாலேயும்; (7) ஸர்வஜாதிகளுக்கும் பூர்வியைப்பார்க்கிறையையாலே ப்ரபத்திரூபபுக்திவ்யஸாத்யநாத்ரந்ரவயத்தாலேயும்; (8) மூலகாரங்க்கு அந்யந்தாபிமானான ரஹஸ்யஸந்த்ரபர்க்கிறையையாலே அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநாதிகளான ஸர்வாதிகாரஉபாயாந்தரங்களில் அந்வயத்தாலேயும்; (9) ப்ரபத்தியிலே தானே புநரந்வயத்தாலேயும்; (10) பூர்வஸம்பூர்வண உண்டாயிருக்கையாலே புகுவத்ஸம்புந்தத்தோடே கூடின ஸ்வபசுஜநம், அவர்களுக்கு 'இது இருக்க இருக்க நமக்கு விடவொண்ணாததான தோஷவாஸ்தவ்யஸங்கீர்த்தநாதிகளிலே எதிலே ஸாத்யநத்வபூத்தியை விளைத்து அநந்யஸாத்யநத்வமாகிற அதிகாரத்தை நழுவுப்பண்ணத் தேடுகிறதோ' என்னும் அவிப்பரபுகுவதஸாதாரணபூயத்தையும், 'முன்பு ஜநம்ப்ரபுகுதி அபூக்ஷயபூக்ஷண-அபேயபாந-அலேவியஸவாதிகளிலேயே கல்வனத்திருக்கிறவிது இன்னமும் எந்த அக்ருத்யங்களில் மூட்டி ஸ்வரூபநாஸத்தைப் பண்ணத்தேடுகிறதோ' என்னும் விப்பரலாதாரணபூயத்தையும் ஜநிப்பிக்குமதாயிருக்கையாலேயும்;
 - (11) பூயஜநகத்வப்ரத்யுபநாத்நத்வம் உத்யாஹ்ருதப்ரமாணத்திலும் "ஸரீரே ச" என்று ஸாமான்யஸப்தமே ப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலேயும்;
 - (12) கீழ் ப்ரஸ்நோத்தராதிகளெல்லாம் பொதுவாயிருக்கையாலேயும்;
- [பூர்வஸம்பூர்வணையாலே "ஸரீரே ச" என்கிறபடியே பூயஜநகம்] என்கிறவிது கர்மாத்நகுண-விகாரவத்தோஷோபாதிகபுகுவதஜந்மங்களெல்லாவற்றினுடையவும் பூயஜநகத்வத்தைச்

சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, ததேதுகதேதுபிரமாக ஒதுக்கிச் சொல்லுகை அநுபபந்தநியிறே.

இன்னமும், புக்தியையொழிய வேறே புகுவத்ப்ராப்திக்கு உபாயமில்லை என்றும், "ஸரீரே ச" என்கிற "ஸரீரஸப்தம் உத்தக்ருஷ்டஜந்மாக்களுடைய ஸரீரத்தையே சொல்லுகிறது என்றும் சொல்லுகை ஆச்சான்பின்னே அருளிச்செய்த ஹிந்தநாயாக்யாநந்தத்தில் இம்ஸலோகவ்யாக்யாநத்திற்கு விருத்தம். எங்ஙனே என்னில் :-

"காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திகுக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்சுத ! ஸரீரே ச கடுதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்ப்யம்". "காலேஷ்வபி ச" இத்தயாதி :- "ந ஜானே ஸரணம் பரம்" என்னலாமோ? ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜ்வலநேதுவான உபாயங்களை ஸாஸ்த்ரமுசுத்தாலே உண்டாக்கிவைத்து அதுக்குமேல் அல்பவ்யாபாரத்தினாலே ஸகலவ்யூரிதங்களும் நயிக்கும்படியாக புண்யகாலம் புண்யசேஷம் முதலானவற்றையும் உண்டாக்கிவைத்திலோமோ? வேறு உபாயாந்தரங்களும் உண்டாக அறிகிறிலேன் என்னலாமோ என்னில் :- அவற்றினுடைய ஸத்த்பூவத்தை இல்லை என்கிறேனாவேன், அவற்றிலே இழிந்த நான் நித்யஸம்ஸாரியான நானாகையாலே முன்பு நின்ற நிலையும் கெடும் என்று சொன்னேன் என்கிறேன். இத்தால் உபாயாந்தரயாக்யூபரவகமாய் இருக்கும் ஸித்ததோபாயபரிக்ரஹம் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படி நிரபேகோபாயபூதனிறே ஸரணயனுவான்.

"காலேஷ்வபி ச" - புண்யமான அயநவிஷ்வாதிசுகளிலும், அவற்றை விவேகிக்கிற அர்த்ததோத்யாதிகாவங்களிலும். அதாகிறது இவ்விவகணகாலங்களிலே ஸேதுதூர்ஸரணங்கமங்களிலே பண்ணும் தீர்த்ததூநாதிகளுக்கு ஸகலபாபவிமோசநாதிக்களைச்சொல்லக்கடவதிறே. "க்ருத-க்ருதோ஽பி விஸுத்த்யதி" என்று (கோக்யுநே சைவ ஸுராபே ச சோரே பக்யுநவ்ரதே ததூர்) நிஷ்க்ருதிர்விஹிதா ஸத்தி: க்ருதக்ருதநாஸ்திநிஷ்க்ருதி: என்று ப்ராயஸ்சித்தமில்லை என்கிற க்ருதக்ருதனுடைய பாபமுட்பட்போம் என்றது. "ஸர்வேஷ்வபி" - அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது என்னும் நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸேவிக்கலாயிருக்கும் க்யுக்ருதிதீர்த்தம்-களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "திசுக்ஷு" - ஸகலபாவநங்ககாகச்செய்துவைத்த இவையொழிய "தேவஸோம் ஸர்வகாமதிகு" என்கிறபடியே ப்ரதமத்திலே பாவநமாய், பின்பு புகுவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதகமுமாய் பின்பு பூக்யமுமாயிருக்கும் புண்யதேயம் முதலான தேவஸங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "மகூர நா ம நகூரீ புண்யபாபஹரீ ஸபூர்" என்னக்கடவதிறே. "ஸர்வாஸு ச" - இத்தால் அவதரித்து அருளின தேவஸங்கையொழிய புகுவதஸந்திதி மாறாத ஸாலக்ராமமண்டலம் முதலான தேவஸங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது. "ஸரீரே ச" - கீழ்ச்சொன்ன தேவஸங்களில் பண்ணும் உபாயாநுஷ்டாநத்துக்காக "ஸரீரமாத்யம் கலு தூர்மஸாதூநம்" என்றும், "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதும்" என்றும் சொல்லப்படுகிற இந்த ஸரீரம் எனக்கு வ்யர்த்தமாகாநின்றதாகை, "கடுதௌ ச" - "ஸ்வதூர்மே நிதூநம் ஸரேய: பரதூர்மோ பூயாவஹ:" என்கிறபடியே ஸாதகநாநுஷ்டாநமதம் வ்யர்த்தம். "கடுதௌ ச" - ஸரீராத்ரகடுதௌ. "அபி"ஸப்தத்தாலே அநுஷ்டேயமான கர்மஸ்தூநபுக்த்யாதிக்களைச் சொல்லுகிறது என்னுதல்; முன்புபோன ஸரீரங்களை ஸமுச்சயிக்கிறது என்னுதல்; முன்பு பரிக்ரஹித்துப்பொகடல் ஸரீரங்கள் வ்யர்த்தமானவோபாதி வர்த்தமானஸரீரமும் வ்யர்த்தம் என்று கருதும். "மே மஹத்ப்யம்" :- இவை வ்யர்த்தமானவையெல்ல, தேவகாலஸரீரங்களிலும் இவற்றைப்பற்றி நின்று அநுஷ்டிக்கும் கர்மயோக்யாதிபாயப்யம் வர்த்தியாநின்றது. பூயம் வர்த்திப்பானென் என்னில்? - முன்பு தேவதரிருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றி வர்த்திக்கையாலே தேவருடைய இரக்கமும் கெடும் என்று இவை பூயாவஹமாகாநின்றன. அநுக்ரமமானவை பூயஸ்தூநமாவான் என்? என்னில் ஸ்வகிரித்த உபாயம் வேறொன்றை ஸநித்யாயாமையாலே; முதலிலே "வாமமேவ ஸரணம் ப்ராபூய" என்றவனிறே. "தமேவ" (கீ. 1-5-2) என்றிறே ஸாஸ்த்ரவிதூநமும். "மாமேகம்" என்றிறே ஸரணயனுடைய வாக்யமும். மஹத்ப்யம் வர்த்ததே - "பூயாவஹே" என்கிற ஸம்ஸாரபூயத்தளவன்று இந்த பூயம். விஷயாந்தரப்ராபணயததால் வந்த பூயத்தளவன்றிறே ஸாதகநாந்தரநுஷ்டாநத்தால் வந்த பூயம் என்கை. விஷயாந்தரப்ராபணயத்தால்

வந்த புகழ்துக்கு ஈஸ்வரன் கருபையைப்பற்றலாம். அத்தையும் நடுவுமப்படி பண்ணுகிறதிறே ஸாத்நாந்தரபரிக்ரஹம். “அச்சுத” - இப்படி ஸர்வோபாயஸந்நிராயிரப்பாரையும் நடுவ லிடாத ஸ்வபூவத்தாலேயிறே தேவருக்கு அச்சுதன் என்று திருநாமம் உண்டாய்த்து. “யஸ்மாந் ப்ரபாதா ந சய்வந்தே ஸோசயது” என்றிறே திருநாமத்துக்கு நிர்வாஹம். “த்யூவாரகாநிலயாக்யத” என்று தேவரை விஸ்வஸித்துக் கொசைவிலிடவீனே அத்தூஸஸியில் விடாதவரிறே தேவர். “த்வத்ப்ரஸாத்நாமயாச்சுத” என்று ஸோஸலக்கடவதிறே. ஸர்வஸங்க்ரஹபகத்தில் “நமஸ்தே” என்கிற பதத்திக்கு ஸேஷமாகக்கடவது. அந்த ப்ரபதந்ரமம் உபாயாந்தரநிவ்ருத்திபூர்வக்-மாகையாலே என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை இயம்ஸோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் இட்டருளினது.

இதில் தேஸவாஸாதிசுகளே புகுவத்தப்ராப்த்யுபாயமாகவும், அந்த தேஸவாஸாதிசுந்மங்களுக் கெல்லாம் ப்ரதூநஸாத்நமாக கர்மேந்த்ரீயாதி ஸம்பத்தையுடைய ஸரீரஸாமாந்யத்தை “ஸரீர” ஸப்தம் சொல்லுகிறதாகவுயிறே அருளிச்செய்தது. [அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் புராவிக் கவேணும்] என்கிற இது, புகுவத்ப்ராஹ்மணஜ்மத்தத்துக்கு “ஸர்வேஷாம் ஏவ வர்ணாநாம் ப்ராஹ்மண: பரமோ குரு:” என்கிறபடியே அவர்வர்களுதிபுகுவதாநுவர்த்தந-விரோத்யான ஸேஷித்வம் ஜந்மஸித்தூமாகையாலே, அந்த புகுவதாநுவர்த்தநத்துக்கு அநுகூலமான நைச்யத்தை, ஜந்மஸித்தூநைச்யத்தையுடையரான புகுவதஸ்வபசாதிசுகள் செய்கிறது கண்டு அவர்கள் அநுகரித்துக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுகையாகிற தேஷாதத்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்; அதுவும் அருபபந்தம். என்னவே என்னில்- மூலத்தில் [ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம்] என்கிறதற்கு (ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி) என்று அர்த்தமருளிச்செய்கையாலே, அந்த ஸேஷத்வம் பாரதந்த்ரயயுக்த-மாகில் அது ஸேஷிகளினுடைய போகூதத்தை அழிக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே, ஸேஷிகளா-யிருக்குமவர்கள் தன்னை ஸேஷபூதனாக்கி அடிமைகொள்ளும்போதோடு, ஸேஷியாக வைத்து அருவர்த்திக்கும் போதோடு போகிற அவர்களுக்கு போகூதத்தாவினர்க்கைக்கே ஹேதுவான பாரதந்த்ரயத்தோடே கூடிய ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, ப்ராஹ்மணபுகுவதனுடைய ஜந்மம் அவனை ஸேஷியாய்வைத்து அருவர்த்திக்கும்போதுமாத்ரம் அருவர்த்திக்குமவர்களிடம் பூஜையெல்லாம் இருவித்துக்கொண்டு ‘நான் ஸ்வதந்த்ரயஸேவன், ஆசரய்பரதந்த்ரணுகூலமும் என்னைச் செய்வலாவதில்லை’ என்று பாரதந்த்ரயம் கொண்டாடி இசைந்திருக்கைக்கு யோக்யமாய் ஸேஷபூதராய்நின்று அருவர்த்திக்குகைக்கு ஸ்வஜாதிஜ்ஞாநத்-தாலே ப்ரதிரோத்யாயிருக்கையாலேயும்; ஸ்வபசாதிபுகுவதஜ்நம், தன்னை ஸேஷபூதனாய்வைத்து அடிமைகொள்ளும்போதுமாத்ரம் ‘நான் தூஸனனனே’ என்று இசைந்தும், ஸேஷியாய்வைத்து அருவர்த்திக்குப்புகால் ‘நான் ஹ்ரஸ்வரணஜாதனனே’ என்று ஸ்வஜாதிஸ்மரணத்தாலே பாரதந்த்ரயத்தில் கண வையாதே இறய்த்து ஓடும்படியாயிருக்கையாலேயும்; இரண்டு ஜந்மத்துக்கும் ஸேஷத்வாநுரூபநைச்யம் இல்லாமையாலேயும்; ஸ்வபசாதிபுகுவத்கருடைய தேஹஸம்ப்யந்தௌபாதிசுகளைநாய் பூர்வவர்ணபுகுவத-கந்த்ருச-அருவர்த்தத்துக்கு இசைந்திருக்கையாகிற புகுவதபாரதந்த்ரயவிரோத்யாய், பூர்வ-வர்ணபுகுவதாநுவர்த்தநத்துக்கு உறுப்பாகையாலே அநந்யாஹத்வவிரோத்யாய், புகுவதர்களான ஸ்வபூர்யாபுத்ராதிசுகளுடைய அருவர்த்தநத்துக்கும் கோஸலகோருஸசரா-சராதிசுகள் போன்ற திர்யக்ஸ்தூவரபுகுவதாநுவர்த்தநத்துக்கும் உடலல்லாமையாலே ஸேஷத்தானநுரூபமாயிருக்கையாலேயும்; ஸமஸ்தாபுகுவதாநிரூபிதமாய், தேவதிர்யம்நடுஷ்யஸ்தூவராத்மகதயா அவதீர்ணஸமஸ்த-புகுவதநிரூபிதமாய், புகுவதகந்த்ருகாநுவர்த்தநாதிசுகளும், புகுவதகர்மகாநுவர்த்தநா-திசுகளும் ஆகிற ஸமஸ்தபுகுவதாநுவர்த்தநாதிசுகளுக்கும் அநுகூலமாய், யாவதாநுபாவியா-யிருக்கும் நைச்யம் நிக்ருஷ்டோதாத்நிஷ்டஜ்நம்புகுவதர்கள் இருவர்க்குயில்லாமையாலே, அவர்கள் அந்த நைச்யத்தை ஜந்மஸித்தூமாக உடையராயிருக்கிற விலக்ஷணஜந்மாக்கள், செய்கிறது கண்டு அதை அநுகரித்தே கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கையாலே, இப்படி புகுவதப்ராஹ்மணஸ்வபசஜ்நம்ங்கள் இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமான நைச்யம் புராவிக் கவேண்டுகையாகிற தேஷாதத்தை, [அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் புராவிக்

வேணும்] என்கிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, வ்யாக்யாநத்தில் [புகூவத்] ஸப்தத்தை நிக்ருஷ்டஜநம்புகூவதமாத்தரபரமாகவும், [அநுவர்த்தந] ஸப்தத்தை தத்கர்மக- அநுவர்த்தநமாத்தரபரமாகவும், மூலத்தி [ஸ்வரூப] ஸப்தத்தை கேவலஸேஷத்தவதமாத்தரபரமாக- வும், [நைச்ய] ஸப்தத்தை கர்மாதீநதேஹோபாதி, கஸ்வரூபாந்ரபாத்தநைச்யபரமாகவும் கொண்டு யோஜிக்கை அத்யந்தம் அநுபபந்நயிறே.

புகூவதகர்மகஸ்வகர்த்தருகாநுவர்த்தநத்துக்கு இசைகைக்கன்றே தாழ்ச்சிவேண்டுவது. புகூவதகர்த்தருகஸ்வகரமாநுவர்த்தநத்துக்கு இசைகைக்கு மேன்மையேயன்றே தேட்டமாவது எனினில்:-

மேன்மையாலே இசைவனாகில் அது ஸ்வரூபநாஸகமாமாகையாலே, அத்யந்தபாரதந்த்யரூப- நைச்யாநுஸந்தாநத்தால் இசைந்திருக்கிலிறே அந்த இசைவு ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாவது. ஆகையாலே புகூவதகர்த்தருக-அநுவர்த்தநத்துக்கு கர்மிபூவிக்குமவனுக்கும் நைச்யம் அவஸ்யா- பேக்சிநயிறே. [அபக்ருஷ்டமாத பூரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] என்கிறது, மிஸ்ரஸம்ப்ர- த்யாயிஷ்டுனுகிற ப்ரஷ்டாவினிலே அபக்ருஷ்டமாக பூரமிக்கப்பட்டதாய், பூரஹ்மண்யாதி, க- ணால் வரும் அஹங்காரயோக்யதையின்றிக்கே ஸ்வபதத்திஜாதிப்ரயுக்தநைச்யத்தாலேயும் உபாயத்தராதிகாரத்தாலேயும் ஸேஷத்தவாநுசுலமாயிருக்கையாலே, வஸ்துத உத்க்ருஷ்டமா- யிருக்கிற நிக்ருஷ்டபுகூவதஜந்மத்தைச்சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்.

இதுவும் அநுபபந்நம். இதிலுடைய வ்யாக்யாநத்தில் (ஆபி, ஜாத்யாதி)களால் வரும் அஹங்காரயோக்யதையன்றிக்கே ஸேஷத்தவாநுசுலமாயிருக்கையாலே என்று 'ஆதி' ஸப்த- கூடிதமாயுருசிச்செய்கையாலே, இந்த 'ஆதி' ஸப்தம் வேதாத்த்யாயாதிமுகூத்தாலே புகூவல்- ஸாப்தேதுவாகையாலே, 'பூரஹ்மணஸகத்திரயவஸ்யஸாத்திராஸ்தேஷாம் பூரவப்ரவோ ஜந்ம- த்:ஸ்ரேயாந்' என்றும், 'ஸர்வேஷாமேவ வர்ணநாம் பூரஹ்மண: பரமோ குரு:' என்றும் இத்யாதி- களாலே விரும்புகிற ஸாஸ்த்ரங்களின் கருத்தறியாததற்கு பூரஹ்மண்யம் அஹங்காரஹேது- வாசிரூபபாலே, 'விஷ்ணுபூக்திவிஹிநஸ்து யதிஸ்ச ஸ்வபசாத்ம:'; 'விப்ராத்திஷ்டுக்ஷ- யதாத்ரவரிந்த்நாபூபாத்ரவரிந்த்நாவிமுகூத் ஸ்வபசம் வரிஷ்டம் மந்யே' என்றும், 'சண்டா- ணோபி பூதஜைஸ்ஸலாக்யோந வேதாட்டயோநி நாஸ்திக:'; 'ஊணமாயினுகள்செய்யும் ஊணகாரங்களேனும்', 'இபிசுலத்தவர்களேனும்', 'சண்டாஸண்டாளர்களாலும்' இத்யாதி- யாலே. விஷ்ணுபூக்திவிஹிநப்ரஹ்மண்யாதிக்களை நிந்தித்தும் தத்யுக்தஸ்வபசாதிக்களை ஸ்லாதிக்கும் விஸேஷஸாஸ்த்ரங்களில் விஷ்ணுபூக்தியின் வைபுலத்தை அறிவிக்கைக் கா- கவிஷ்ணுபூக்தனன ஸ்வபசனையும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாகவும், தத்யுவிஹிநன த்விஜனையும் கூட ஸர்வாத்மனாகவும் சொல்லுகிற விஸேஷவசநங்களின் கருத்தறியாததற்கு ஸ்வபசா- திநிக்ருஷ்டஜந்மமாகிற அநாபி, ஜாத்யமும் அஹங்காரஹேதுவாகக் குறையில்லாமைமையாலே அதுமுதலான மற்றும் அஹங்காரஹேதுக்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகையாலேயும்;

ஆபி, ஜாத்யம் தானும் உத்தமகுலோத்தபுவத்வமாகையாலே உத்தமத்வம்தான் புகூவத்- ஸம்பந்த்நாநுசுலத்தவரூபமாகையாலே குத்த்ருஷ்டிகள் தங்களுடைய தூர்ஸநீத்யா ஸ்வபசாதி- நிக்ருஷ்டஜந்மமெல்லாம் புகூவத்வம்பூந்த்நாநுசுலமாகையாலே நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட- ஜந்மங்கள் இரண்டும் 'ஆபி, ஜாத்ய' ஸப்தார்த்தமாகக் குறையில்லாமைமையாலேயும்; கர்மாதீந்ருக்ஷணவிகாரவத்தேஹஸம்பூந்தோபாதி, கத்வமே அஹங்காரயோக்யதையாகை- யாலேயும்; புகூவதஸம்பந்தத்தோடே கூடின ஸ்வபசாதிநிக்ருஷ்டஜந்மம் கர்மோபாதி, கவர்ண- சதுஷ்டயநிபிதனைய்யந்தாலே அபுகூவதஸாத்திராநுசுலமாயிருத்தந்ஹேதுவாகையாலேயும்; அகிலஞ்சநாதி, காரமாய், ஸுகரமுமாய், ஷக்ஷணாத்ரஸாத்யமுமாயிருந்துள்ள ஸ்வகீயஸ்விகாரமா- கிற ப்ரபத்திரூபகர்மாதி, ஸாத்யநாந்தராதிக்ருதந்நைவரணிகாஸுலபு, ஸாத்யநாந்தரத்திலும், தேஹாஸாதி, ஸாத்யநாந்தரத்திலும் அபுக்ஷயபூக்ஷணாதிகளிலும் மூட்டி அநந்யோபாயோபேய- த்வம்களைக் குலக்ருதநாயிருக்கையாலேயும்;

கர்மோபாதி, கமாகையாலே கர்மநிப்ருத்தி உண்டாம்போது நிப்ருத்தமாய்விடுமதாகையாலே, முமுக்ஷுக்களுக்கு த்யாஜ்யமுமாயிருக்கையாலே அது ஸேஷத்தவாநுசுலமல்லாமையாலேயும்; அந்த நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்களாகிற ஆபி, ஜாத்யாதி, களும், தத்யுலம்பியாக உண்டாம் அஹங்காரத்துக்கு யோக்யதையாகிற கர்மாதீந்ருக்ஷணவிகாரவத்தேஹஸம்பூந்தோபாதி, க-

தவறும் இல்லாதது, கர்மாதீநநிகிலவரணஸ்ரமாத்யுபமந்தியாய், புகுவந்திர்ஹேதுகக்ருபாவர்த்திதஸ்வருபஜ்ஞானோபாதிகமாய், நிகிலகர்மபாஸவிநிர்மோகஹேதுவாய், புகுவத்யுபிமதிவிமோஷவிஷையதாரூப-ஆத்மஸத்தாஸாப்யாத்மகமாய், "தச்சுரேஷ்டம் ஜந்ம" என்றும், "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்றும், "செற்றத்தின் வயிற்றில் சிறுருட்டி பிறந்தால்" என்றும், "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து" என்றும், "தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறக்குமது" என்றும், "வித்யை தாயாகப்பெற்று" என்றும், "குலப்ரதீபஸ்வாஸீத் ஸயாமுநமுநே: வம்ஸ்ய:பராங்குஸமுநேஸம்ச" என்றும், "நான் ஜ்ஞாநச்செருக்கிலே பிறந்தேன்" என்றும் பூர்வரகஸால் அநுஸந்தியாக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநஜந்மத்துக்கேயாகையாலே, அதுதானே, ரஹஸ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்கும் மிஸ்ரஸம்ப்ரத்யாயநிஷ்டனுக்கும் பொதுவாகப் ப்ரஸ்நம் பண்ணுமவன் தோஹோபாதிகஜந்மோத்தக்ரஷாப்யாவவத்தவேந ரூபேண அபக்ருஷ்டமாக நினைத்த ஹேஷத்வாநுகூலதயா ஸஸ்துத உத்ருஷ்டமாயிருக்கும் ஜந்மமாகையாலே, கீழ் வாக்கியங்களைல்லாவற்றுக்கும் அநுரூபமாக, [அபக்ருஷ்டமாக பூர்மித்த உத்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு] என்கிறவிதத்தையும் அந்த ஜ்ஞாநஜந்மத்தையே சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே புகுவத்ஸம்புந்தத்தோடே கூடின நிக்ருஷ்டஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை அத்யந்தம் அநுபபந்தமிறே.

[இரண்டு தோஷமுமில்லை] என்கிறவிது ஸாத்நாந்தராத்வயப்ரயுக்தபூர்மஸம்பூவணையால் வரும் ப்யஜநகத்வமும் ஸ்வரூபப்ராப்ததைச்சம் பூவரிக்கவேண்டுகையும் ஆகிற தோஷங்கள் இரண்டும் புகுவத்ஸம்புந்தத்தோடே கூடின ஸ்வபசாதிநிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கில்லை என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகக்கொண்டார்கள். அதுவும் அநுபபந்தம்-

அநந்யோபாயத்வபூர்மஸம் வருகைக்கு த்ரைவரணிகாதிகாரமான ஸாத்நாந்தராத்வயமே வேணும் என்கிற நிர்புந்த்யமில்லாமையாலே ஸர்வாதிகாரஸாத்நாந்தராத்வயப்ரயுக்தபூர்மஸம்பூவணையால்வரும் ப்யஜநகத்வம் நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கும் உண்டாகையாலேயும்; ஸ்வபூர்யாப்ததிரியக்ஸ்தாவரபூகவதாபேக்ஷயா னைச்சம் அஜ்ஜந்மத்துக்கும் பூவரித்துக் கொள்ள வேண்டுகையாலே பூர்வவரண்யபேக்ஷயா உண்டான னைச்சம் கர்மாதீநமாய்க் கொண்டு அபூகுவதநிரூபிதமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிருக்கையாலேயும்;

ஜ்ஞாநஜந்மத்துக்கே அநுஷ்டாநப்ரயந்தகாஷ்டாபந்த-ஆகாரத்ரயஜ்ஞானோபாதிகமாயிருக்கையாலே, உபாயாந்தராத்வயத்தால் வரும் பூர்மஸம்பூவணையும், னைச்சம் பூவரிக்கவேண்டுமையும் ஆகிற தோஷமில்லாததாகையாலே, அந்த ஜ்ஞாநஜந்மத்தினாலே அந்த தோஷமில்லாமையையே [இவ்விரண்டு தோஷமுமில்லை] என்கிற வாக்கியம் சொல்லுகிறது என்கையே உசிதமாகையாலே, புகுவத்ஸம்புந்தத்தோடே கூடின நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு இவ்விரண்டு தோஷமுமில்லை என்னுமர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது என்கையாகையாலே [?என்கை] அநுபபந்தமிறே. [னைச்சம் ஜந்மஸித்த்யம்] என்கிறவிது ஸ்வரூபப்ராப்தமான னைச்சம் நிக்ருஷ்டஜந்மவான்-களான பூகுவதர்க்கு ஜந்மஸித்த்யம் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள். அதுவும் அநுபபந்தம். எங்ஙனே என்னிலை-

திரியக்ஸ்தாவராதியபூகுவதாபேக்ஷயா னைச்சம் அவர்களுக்கு ஜந்மஸித்த்யமாகக் காணாமையாலேயும்,

அவர்க்கு உண்டான னைச்சமும் மாதாபிதாக்கள் செய்கிறதுகண்டு பூவரித்துக் கற்றுக் கொண்டதேயாகையாலே, ஜந்மஸித்த்யமல்லாமையாலேயும்;

அதுதானும் அபூகுவதாநுவர்த்தத்துக்கும் உடலாமையாலேயும்;

ஸ்வரூபப்ராப்தமான னைச்சம் ஜ்ஞாநஜந்மாவுக்கே ஜந்மஸித்த்யமாகையாலே, அந்த ஜ்ஞாநஜந்மத்துக்கு அந்த னைச்சம் ஜந்மஸித்த்யம் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, புகுவத்ஸம்புந்தத்தோடே கூடின நிக்ருஷ்டஜந்மத்துக்கு அது ஜந்மஸித்த்யம் என்கையைச் சொல்லுகிறது அவ்வாக்யம் என்கை அநுபபந்தமிறே.

[உத்ருஷ்டஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம்] என்கிற வாக்கியம் புகுவத்ஸம்புந்தத்தோடே கூடின

நிக்ருஷ்டஜந்மம் அந்த புகுவதஸம்புந்தாதோடே கூடின உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தைப்பற்ற ஸ்ரேஷ்டம் என்று சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்நம். கீழ்ச்சொன்னபடியே புகுவதஸம்புந்தாதோடேகூடின உத்க்ருஷ்டபக்ருஷ்டஜந்மங்களிரண்டும் ஸதோஷங்களுமாய், அந்த உத்க்ருஷ்டபக்ருஷ்டங்களொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற ஜ்ஞாநஜந்மமே நிரதோஷமுமாயிருக்கையாலே, புகுவதஸம்புந்தம் காஷ்டாபபந்தபுக்திருபமாகப் பெறாமையாலே, கர்மாதீநதேஜஹஸம்புந்தோபாதிசுஜந்மோத்க்ருஷ்டபக்ருஷ்டங்கள் குறியுமாயிருக்கிற (?)அவிலக்ஷணஜந்மத்தைப்பற்றி விலக்ஷணஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகையே உசிதமாகையாலே, இவ்வாக்யம் விலக்ஷணஜந்மங்களில் ஒன்றுக்கு ஸ்ரேஷ்டமாய் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை அநுபபந்நமிறே.

“ஸ்வபசோ஽பி” என்கிற ஸ்லோகத்தை வைஷ்ணவத்வவிஜாபேஷ்யா வைஷ்ணவஸ்வபசனுக்கு ஆதிசூக்யம் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டார்கள்; அதுவும் அநுபபந்நம். வர்ணமரம்ங்களில் சரக்கறுத்து புக்திருபபந்தபுகுவதஸம்புந்தத்தை ஜந்மோத்க்ருஷ்டபக்ருஷ்டாதீநரேபேஷ்யேண உத்க்ருஷ்டஹேதுவாகக் சொல்லுகிற இஸ்ஸ்லோகம் ஆர்த்தமாக வந்த புகுவதஸம்புந்தாநுரூபஜந்மத்தினுடைய ஸ்ரேஷ்ட்யத்தையும் தத்விரோதிஜந்மத்தினுடைய அபக்ருஷ்டத்தையும் சொல்லுகிறதாய் வ்யாக்யாநத்திலே அருளிச்செய்கையாலே, கீழ்ச்சொன்ன படியே உத்க்ருஷ்டபக்ருஷ்டஜந்மங்களிரண்டும் புகுவதஸம்புந்தவிரோதியாய், ஜ்ஞாநஜந்மமே புகுவதஸம்புந்தாநுரூபமாயிருக்கையாலே, அவிலக்ஷணஜந்மங்களைப்பற்ற விலக்ஷணஜந்மம் ஸ்ரேஷ்டம் என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை உசிதமாகையாலே, அவிலக்ஷணஜந்மங்களில் ஒன்றை புகுவதஸம்புந்தாநுரூபமாகவும், ஒன்றை தத்விரோதிஜந்மமாகவும் கொண்டு அதுகளுக்கு உத்க்ருஷ்டபக்ருஷ்டங்களைச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளுகை அநுபபந்நமிறே.

இஸ்ஸ்லோகத்துக்கு அஸ்தமேரமாசார்யர் விஸ்தரேண அருளிச்செய்திருக்கும் வ்யாக்யாநத்திலே இவ்வர்த்தத்தை விஸ்தரேண கண்டு கொள்வது. அதில் ப்ரதிபக்ஷப்ரதிசேஷஸமயத்தில் அருளிச்செய்த ப்ரதானதோஷங்களுக்கு ஸங்க்ரஹமானஸ்லோகம்:-

“ஹேதுர்புக்தாதிவ்ருத்தேரதிஸயஜநே ஜாதிஸாபேஷதாயா: புக்தேரம்ஹஸ்ஸஹத்வே பதநப்ய-புவிப்ரேஷ்யதாஹங்க்ருதீநாம் । பூர்வவ்யாக்யாவிரூத்தாப்யநுபத்யுவிஹிதஸ்வார்ய-தௌலீஸமாதேராதீரநைஷாஷ்டதோஷாமஹத இஹ மதாஹைஹிகோத்க்ருஷ்ணித்தி:” என்று. இதைக்கர்த்தம் :-

மஹதோ தைஹிகோத்க்ருஷ்ணித்தி: = மஹாபாகுவதனுக்கு தேஹோபாதிசுமாய்வரும் உத்க்ருஷ்டமானது, புக்தாதிவ்ருத்தேரஹேது: = புகுவதவிஷயத்தில் பண்ணும் ஜந்மநிருபணத்தையபசாரத்துக்கு ஹேதுவாயும், அதிஸயஜநே புக்தேரஜாதிஸாபேஷதாயா ஹேது: = புகுவதபுக்தியானது ஸ்வாஸ்ரயத்துக்கு ஸர்வோத்க்ருஷ்டத்தை உண்டாக்குமளவில் அது ஸஹகாரிதயா ஜந்மஸாபேஷுமாகையாகிற தோஷத்துக்கு ஹேதுவாயும், புக்தேரம்ஹஸ்ஸஹத்வே ஹேது: = அந்த புக்தியினுடைய துர்ஜாதீதோஷஸஹத்வமாதிகிற தோஷத்துக்கு ஹேதுவாயும், பதநப்யபுவிப்ரேஷ்யதாஹங்க்ருதீநாம் ஹேது: = ஸாத்தியாந்தரஸாத்நாந்தரங்களில் அந்வயத்தால் வரும் பதநப்யத்துக்கு ஹேதுவாயும், ஸம்ஸாரிந்மஹத்வத்துக்கு ஹேதுவாயும், ஆபிஜாத்யாதிகளால் வரும் அஹங்காரத்துக்கு ஹேதுவாயும், பூர்வவ்யாக்யாவிரூத்தாபி = இஸ்ஸ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாநத்தில் (புகுவதஸம்புந்தமே உத்க்ருஷ்டஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே) என்று புகுவதஸம்புந்தத்தை நிரபேஷோத்க்ருஷ்டஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதாக அருளிச்செய்திருக்கையாலே அந்த புகுவதபுக்த்யுத்க்ருஷ்டபாதுகமாமளவில் நிக்ருஷ்டஜாதிஸாபேஷம் என்று சொல்லுகை அந்த வ்யாக்யாநதத்துக்கு விரூத்தாகையாலேயும்; = அநுபத்யுவிஹிதஸ்வார்யதௌலீஸமாதேராதீ: = இஸ்ஸ்லோகத்தைக்கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்துக்கு மூலத்தில் ப்ரமானாமகக்காட்டி உடனோடே சில வாக்யத்துக்குப் பின்பு [இவர்கள் பகல் ஸாமயபூத்தியும் ஆதிசூக்யபூத்தியும் நடக்கவேணும்] (வா.222) என்று கீழெல்லாம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஜந்மத்தையுடையவர்களை, த்ரையர்ஸிகனுன ஆசார்யனுக்கு அவர்கள் ஸத்துதஸ்தூலயரண்மையாகிலும், ஆசார்யஸதமயாக அவர்களுக்கு

துல்யராக எண்ணக்கூடவன் என்று அருளிச்செய்கையாலே, அந்த த்ரைவரணிகளுன ஆசார்யனோடே ஸாம்யாத்யவஸாயத்துக்கு அவர்களுடைய நிக்ருஷ்டஜ்ஞம்ப்ரயுக்த-உத்கர்ஷாவி-
க்டமகாயுயிருந்து கொண்டு, அஷ்டதேவாஷா = அஷ்டவிதப்ப்ரதூநதேவாஷங்களையுடைய-
தாகாநிற்கிறது; ஆகையாலே, ஏஷா = இந்த புகூவதனுடைய தேஜோஹோபாதிக்கோத்கர்ஷ-
மானது; இஹ = மூலத்தில் விலகுகுணஜ்ஞம்ஸ்ரைஷ்ட்யத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்ட
இம்ஸ்லோகத்திலே; ந மதா = ஆசார்யாபிமதமாகக்கடவதன்று என்று.

இதில் புகூவதனுக்கு தேஜோஹோபாதிக்கோத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் உண்டு என்னில் அது ஜ்ஞம்-
நிருபணாதிபுகூவதாபசாரஜேதுவாம்படி எங்ஙனே என்னில் - ஜ்ஞமநிருபணமாவது, புகூ-
வதர்களுடைய ஜ்ஞமத்தை நிகர்ஷபூத்த்யா சிந்திக்கையையிறே; அது புகூவதர்களு-
டைய ப்ரூஹ்மண்யாதிக்களை ஸ்ரேஷ்டமாகவும், ஸ்வபத்வாதிக்களை அபக்ருஷ்டமாகவும்
கொண்டு, ப்ரூஹ்மண்யாதிக்கூவதன் உத்க்ருஷ்டன் என்றும், புகூவதஸ்வபசன் அபக்ருஷ்டன்
என்றும் நிருபிக்குமளவில் ஸித்திபூக்கிறப்போலே, புகூவதர்களுடைய ஸ்வபத்வாதிக்களை
உத்க்ருஷ்டமாகவும், ப்ரூஹ்மண்யாதிக்களை அபக்ருஷ்டமாகவும் கொண்டு, ஸ்வபசபுகூவதன்
உத்க்ருஷ்டன் என்றும், ப்ரூஹ்மண்யாதிக்கூவதன் அபக்ருஷ்டன் என்றும் நிருபிக்குமளவிலும்,
அந்த ஜ்ஞமநிருபணம் பண்ணினதாய்விடும். இவ்வளவே விசேஷம் - ஒருபடியில்
ஸ்வபசாதிபுகூவதவிஷயத்தில் ஜ்ஞமநிருபணமும், மற்றபடியில் ப்ரூஹ்மண்யாதிபுகூவத-
விஷயத்தில் ஜ்ஞமநிருபணமும். நநு, ஸ்வபசாதிபுகூவதவிஷயத்தில் நிகர்ஷசிந்தை
பண்ணிஸமாத்ரமன்றே ஜ்ஞமநிருபணரூபபுகூவதாபசாரம் வருவது; ப்ரூஹ்மண்யாதி-
புகூவதவிஷயத்தில் நிகர்ஷசிந்தை வஸ்துயாத்நாதம்யஜ்ஞாநருபமாகையாலே அது
அபசாரத்தில் அந்தர்படியாகு என்னில்: -

- (1) ஸாஸ்த்ரங்களில் அங்ஙன் ஒருவிசேஷம் காணாமையாலேயும்;
- (2) "யத்யப்பயதராபிஜாயந்தே யோகியநஸ்ஸர்வயோநிஷ" ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாத்நாம் தைஷாம்
சிந்த்யம் குலாதிசுகம்" என்று வைஷணவர்களெல்லாருடையவும் ஜ்ஞமாதிகள் நிருபிக்கலாகாது
என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலேயும்;
- (3) எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்குளவிக்ரஹங்களில், ஸ்வர்ணவிக்ரஹம் ஸ்ரேஷ்டம்
என்றும், தாம்ரவிக்ரஹம் அபக்ருஷ்டம் என்றும் கொள்ளிலும் தத்வியபர்தமாகக்கொள்ளிலும்,
உபாத்நாநநிருபணம் அவிசிஷ்டமாக உண்டாகிறப்போலே, புகூவதர்களுடைய நிக்ருஷ்ட-
ஜ்ஞமத்தை உத்க்ருஷ்டம் என்றும், உத்க்ருஷ்டஜ்ஞமத்தை நிக்ருஷ்டம் என்றும் கொள்ளிலும்
ஜ்ஞமநிருபணம் பண்ணினதாகக்கடவதிதே.

நநு, தன்னிற்காட்டில் ஜ்ஞமாதிகளாலே சில புகூவதரை அபக்ருஷ்டராக நினைத்தாலன்றே
அபசாரமாவது, புகூவதர்களெல்லாரையும் தன்னில் அதிகராகவும், அவர்களுள்ளே ஒருவர்க்-
கொருவர் ஜ்ஞமாதிகளாலே ந்யூநாதிக்களங்களையுடையராகவும் நிருபிக்கில், அது அபிமான-
மூலகமன்றிக்கே அவ்வவர்களுடைய அதிகாராநுருணமாக அவர்கள்விஷயத்தில்
அநுவர்த்தநாதிக்களைப் பண்ணுகைக்காகப் பண்ணும் பரிக்ஷாரூபமாகையாலே அது
அபசாரமாமோ என்னில்:-

[இவர்கள் பக்கல் ஆசார்யஸாம்யபூத்தி, நடக்கவேணும்; இப்படி நினையாதொழிகையும்
அபசாரம்] (வா.2.22, 2.24, 2.25) என்று அருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையெல்லாம்
ஆசார்யனோடே ஒரு கோவையாக்கி தத்ஸமராக நினைக்கவேணும்; அப்படிச்செய்யாதே
அவர்களில் சிலரைக்குறைய நினைக்கை அபசாரம் என்று அருளிச்செய்கையாலே அதுவும்
அபசாரமாகக் கடவது.

அங்கு நிக்ருஷ்டஜ்ஞம்புகூவதர்களையே அன்றே ஆசார்யதுல்யராக நினைக்கவேணும் என்று
சொன்னது என்னில்:- அப்போது [அதாவது ஆசார்யதுல்யரென்றும், ஸம்ஸாரிகளிலும்
தன்னிலும் ஈஸ்வரனிலும் அதிகர் என்றும் நினைக்கை] (வா.2.23) என்று தத்வியவரண-
வாக்யத்தில், ஸம்ஸாரிகளிலும் உத்க்ருஷ்டவரணபுகூவதர்களிலும் தன்னிலும் ஈஸ்வரனும்
அதிகர் என்று நினைக்கை என்று அருளிச்செய்யவேணுமிதே. உத்க்ருஷ்டஜ்ஞமாக்களிலும்

பரமபுகுவதர் உளராயிருக்க, உத்க்ருஷ்டவரணபுகுவதர்களெல்லாம் ஸம்ஸாரிகளில் அந்தர்பூதர் என்னை ஆகூர்வாருதமாமிறே.

நநு, யுஷ்மத்பகத்தில, ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலும் ஈஸ்வரனிலும் அவிலகண்ணு-
வைஷ்வர்களிலும் அதிகூர் என்று நினைக்கை என்று வாக்யப்பரையோகும் இல்லாமலை
விரோதியாதோ என்னில் :- அவிலகண்ணெல்லாம் புகுவதஜ்ஞம்நிரூபணபராயத்திரிய-
மலர்களாகையாலே, அந்த அவிலகண்ணவாவஸ்தை ஸம்ஸாராந்தர்பூதமாகையாலே,
விரோதியாதாகையாலே, யத்யாஸ்ருதம் உபபந்தமாம். அப்படி யுஷ்மந்தமத்தில் யத்யாஸ்ருதம்
உபபந்தமாகாமையாலே பூர்வோகத்தபரகாரத்தாலேயே வாக்யஸைல் ஆவஸ்யகமிறே. அப்படி
அருளிச்செய்யாமையாலே, [இவர்கள் பக்கல்] (வா.222) என்கிற ஸப்தம் புகுவதர்க-
ளெல்லாரையும் சொல்லுகிறது என்னுமிடம் ஸித்தமுகமிறே.

நநு, கீழ் உத்க்ருஷ்டவரணபுகுவதாபேக்யா நிக்ருஷ்டஜ்ஞம்புகுவதனுக்கு ஸ்ரவஷ்ட்யம்
ஸமர்த்தமமாகையாலே, நிக்ருஷ்டஜ்ஞம்புகுவதரை உத்க்ருஷ்டஜ்ஞம்புகுவதாபேக்யா
அதிகூர் என்று நினைக்கவேணும் என்று தனியே விதிக்கவேண்டாவாகையாலே அத்தையும்சுட
அவ்வாக்யத்தில் அருளிச்செய்யாதொழிந்ததாகையாலே, அதுவும் அவ்விடத்தில் ஸித்தம்
என்னில்:- அதுவும் அநுபபந்தம்.

ஆசார்யனோடு ஒரு விஷயத்தையும் ஸமபூத்திபண்ணுகை அயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்யலாமய-
பூத்திக்கு அடியேது என்னும் ஆகாயக்கையில் அருளிச்செய்த [ஆசார்யலாமயத்துக்கு அடி
ஆசார்யவசநம்] (வா.224) என்கிறவாக்யத்தில் வ்யாக்யாநத்தில் (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்
கண்டால், நம்மைக்கண்டாப்போலே காண் என்று உபதேயஸமயத்தில் ஆசார்யன்
அருளிச்செய்த வசநம்) என்று ஆசார்யவசநப்பரகாரத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்தில், நிக்ருஷ்ட-
ஜ்ஞம்புகுவதர்களைக்கண்டால் என்றோடு (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால்) என்று பொதுவாக
அருளிச்செய்கையாலே, புகுவதர்களெல்லாரையும் ஆசார்யதுல்யராகவே நினைக்கவேணுமா-
கையாலே, அப்படி நினையாதே ஒருவரைக் குறையநினைக்கை அபசாரமாகத்தட்டில்லையிறே.
(ஸ்ரீவைஷ்ணவர்)ஸப்தமும் புகுவதர்களான நிக்ருஷ்டஜ்ஞம்புகுக்களையே சொல்லுகிறது
என்னில், அதுவும் ஆகூர்வாருதமாயித்தனை. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டய்யோ நாவை க்ரூரமா-
குலாதிபி: । விஷ்ணோநா வ்யபதேஷ்டய்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்றும், "நத்யாஸ்-
தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டாயா யத்யார்ணவம் ! ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்தஸ்ய விஷ்ணு-
மேகாந்திநஸ்ததா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸார்வாத்மநா புகுவதப்பபந்தனும், அத்தால்
க்ரூரமகுலாதிபிகளால் வரும் வ்யபதேயஸையோக்யதை நஸித்து விஷ்ணுஸம்பந்தத்தையே
நிரூபகமாக உடையராயிருப்பாரெல்லாரையும் (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்)ஸப்தம் சொல்லக்கடவதிறே.

ஆகையாலே, பரமைகாந்திகளில் ஜ்ஞம்மடியாகச் சிலரை உத்க்ருஷ்டராகவும், சிலரை
அபக்ருஷ்டராகவும் நினைக்கை அபசாரமாகக்கடவது. ஆகையால், தன்னைக்காட்டில் குறைய
நினைத்தாலே அபசாரமாவது; பிறரைக்காட்டில் குறையநினைக்கில் அபசாரமில்லை, என்கிற
நியமமில்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரையும் ஆசார்யனோடு சேர்த்து ஒரு கோவையாக்கி
எல்லாரையும் துல்யராக நினையாதொழிகை அபசாரம் என்னுமிடம் ஸுஸ்திதமிறே.

நநு, நிந்தார்த்தம் அபகர்ஷ்சிந்தைபண்ணில் அன்றோ அபசாரமாவது, ஒரு புகுவதருடைய
உத்கர்ஷ்சிந்தை பண்ணுகைக்காக உத்கர்ஷ்மெல்லாம் அபகர்ஷாவதிசுமின்றிக்கே இராமை-
யாலே, மற்றொரு புகுவதருடைய அபகர்ஷத்தை அந்த உத்கர்ஷாவதியாக நினைக்குமளவில்
அது, புகுவதவைபவஜ்ஞாநோபயோகியாய்க்கொண்டு உபாதேயமாயிருக்கையாலே
அபசாரமாகாட்டாது. என்போலே என்னில், அர்ச்சாவதாநோபாதாநிந்தை, "அர்ச்சா-
விஷ்ணௌஸிலாதீர்க்ருஷ்டா ந ரமதிர்வைஷ்ணவே ஜாதிபூத்தி: விஷ்ணோர்வா வைஷ்ண-
வாநாம் கலிமலமதேந பாதுகீர்த்தேம்பூபூத்தி: । ஸித்தே தந்நாமமந்தரே ஸகலகலுஷ்ஹே
ஸப்தஸாமாந்யபூத்தி: ஸ்ரீஸே ஸர்வேஸ்வரேஸே ததிதரஸமதிப்யஸ்யவா நாரகீ ஸ:" என்றும்,
"விஷ்ணோர்ச்சாவதாரே து லோஹபூபாவம் கரோதி ய: । யோ குரெள மாமுஷம் பூாவம்

உபேகா நரகபாதினென" என்றும் அத்யந்தஸாஸ்த்ரநிஷித்தமாயிருக்கச்செய்தேபும், "ந ஹ்யம்மயாநி தீர்த்தநாநி த்வேவா ம்ருச்சிசுலாமயா: । தே புநந்த்யுருகாலேந தத்ரநாநேஷு ஸதாவ: " என்று இதிலாஸஸமுச்சயத்தில் சொல்லுகிறபடியே பூக்யுவதவைபுவாநு-ஸந்த்நாநார்த்தமாபக் பண்ணணை உபாதேயநசிறதை உபாதேயமாகக் காண்கிறதிதே. அது போலே இதுவும் இப்படியாகக் குறையில்லை என்னில், இதுவும் அநுபபந்தம்.

உத்கர்ஷமெல்லாம் அபகர்ஷாவதிதாமாயிருந்ததேயாகிலும், பூக்யுவதர்களுடைய உத்கர்ஷத்-துக்கும், தன்னுடையவும், ஈஸ்வரனுடையவும், ஸம்ஸாரிகளுடையவும் அபகர்ஷம் அவதியா-மித்தனையல்லவது, பூக்யுவதர்களுக்கு ஓர் அபகர்ஷம் உண்டாகக்கொண்டு அததைச் சில பூக்யுவதர்களுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியாக நினைக்கை அவர்கள்பக்கம் செய்யவேண்டும் ஸாம்யாநுஸந்த்நாநத்துக்கு விருத்தமாயாகலே அநுபந்தமாகையாலேயும்;

"ந ஹ்யம்மயாநி" என்கிற ம்லோகமும், பூக்யுவதர்களை அபேகித்து சேதனோஜ்ஜீவநமே ப்ரயோஜநமாக அர்ச்சாவதாரரூபியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஈஸ்வரனைக்குறைய நினைக்கைக்-கும், அங்னை அபேகித்து பூக்யுவதர்களை அதிகாராக நினைக்கைக்கும் ஹேது ஆஸ்மிதர்க்கு வேண்டியன படி முகங்கொடுத்துக் கலந்து பரிமாறுகையும் அவிலம்புந பவித்ரீகரணமுமாகிற குணவிசேஷங்களுடைய ஸத்துபாவாஸத்துபாவங்கள் என்று காட்டுத்தொடங்கி,

"ந தேவா ம்ருச்சிசுலாமயா:" என்று நிரங்குஸ்ஸவதந்தரணை ஈஸ்வரன் ஸர்வஸுபபூஷம், தன்னத்தாழவிட்டு வருமளவில், நிவாகரிஸ்ஸாஸாமயாலே ம்ருச்சிசுலாஸஜாதீயனாய், அவதரித்தானையாகிலும், ஆம்ரிதராயிருப்பார்க்கு வேண்டியன படி முகங்கொடாதே அந்த நிரங்குஸ்ஸவதந்தரயத்தாலே அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக, "இதென! இல்லையோ?" என்னும்படி தூஷணீம்பூாவத்தேயேயிருந்துவிடும்படி அவனை அபகர்ஷுடனாக நினைக்கைக்கு அடியாகச்சொல்லி, அப்படியிருக்கையன்றிக்கே, வாய்திறந்து த்யாந்யோபாதேயங்கனையும் உபேகித்து கலந்துபரிமாறுமவர்களான பூக்யுவதர்கள் அந்த ஈஸ்வரனைப்பற்ற விவிஷ்டர் என்னுமர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறதித்தனையொழிய, "விசுரஹோபாநந்தர்ஷயம் இன்ன-தன்ரே" என்று நிகர்ஷபுத்தியாலே அததை சிந்திக்கையாகிற உபாதாநநிரூபணத்தை அந்த ம்லோகம் பண்ணாமையாலேயும்;

அந்த ம்லோகத்தை உத்யாஹரணமாகக்கொண்டு, பூக்யுவதர்களுடைய உத்கர்ஷசிந்தநார்த்த-மாக மற்ருரு பூக்யுவதர்களுடைய அபகர்ஷசிந்தநம் உபாதேயம் என்கை அநுசிதமிதே, அப்படிக்கொள்ளில் துல்யந்யாயத்தாலே உத்கர்ஷுடவ்ரணிகளான பூக்யுவதர்களுடைய அதிஸய-சிந்தநார்த்தமாக அபகர்ஷுடஹம்பூக்யுவதர்களுடைய அபகர்ஷசிந்தநமும் உபாதேயமாக ப்ரஸங்கிக்குமிதே.

நது, தேஹாத்மாபிடிமானிக்கும், ஆத்மஸ்வரூபம் கைபுகுந்திருக்கும் ருஷிகளுக்கும் பர்வத-ப்ரமாணுவோட்டைவாசிரிபோரும்; ருஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் அத்தனைவாசிரிபோரும்; ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் அத்தனை வாசிரிபோரும்; பெரியாழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் அத்தனை வாசிரிபோரும்; [இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படி-யாய்த்து ஆழ்வார்கள்நிலை. ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லப் பெரியாழ்வார்] என்றும், [உண்டபோது ஒருவார்த்தையும், உண்ணாதபோது ஒருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேர் உண்டேறே; அவர்களைச் சிரிதிரும்பார் ஒருவர் உண்டேறே] என்றும் ஐஞாந்திரினுடைய ந்யூநாதிகபூாவத்தாலே பூக்யுவதர்களில் தாரதமயநிரூபணம் பண்ணிலும் ஐஞாந்திரூபண-மாகிற பூக்யுவதாபசாரமின்றிக்கே ஒழிகிறுப்போலே, ஐந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங்களாலே பூக்யுவதர்களில் தாரதமயநிரூபணம் பண்ணிலும், ஐந்மநிரூபணமாகிற அபசாரம் வாரதய-என்னக்குறைய என்? என்னில், இதுவும் அநுபபந்தம். கீழ்சொன்னவிடங்களில் தாரதமய-நிரூபணமெல்லாம் ஐஞாநோத்கர்ஷாபகர்ஷுத்தமன்றிதே. அப்படி ஐஞாநோத்கர்ஷாப-கர்ஷங்கள் உண்டாகில், "ஆண்டாளுக்கு உண்டாகில் ஒப்பு" என்று ஆண்டாளே ஒப்பற்றவளாக அருளிச்செய்தாப்போலே, "உண்டோ பெரியாழ்வார்க்கு ஒப்பொருவர்" என்று பெரியாழ்வாரை-யும், அப்படியே "உண்டோ சடகோபர்க்கு ஒப்பொருவர்" என்று ஆழ்வாரையும் ஒப்பற்றவர்களாக அருளிச்செய்யக்கூடாதிதே.

பின்னே தாரதம்யநிரூபணம் என்கொண்டு என்னில்:-

I. ஸமஸ்தகல்யாணகுணாதமகணுண ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே சில சேதநரைத்தன்னுடைய புருஷோத்தமத்வகுணத்திலே ஆழங்கால்படுத்தித்தனக்கு திவ்யம் மஹிஷிகளாக்கிக்கொள்ளும்;

II. சிலரை வாத்தஸ்யயஸௌஸீல்யஸௌஸல்ப்யாத்யாதம்குணங்களிலே ஆழங்கால்படுத்தித் தனக்கே அற்றுத்திரும்படி பண்ணிக்கொண்டு யாவதூதம்பூவியாக ஸ்வலிஷ்யகருணாநு-புவகைங்கர்யைகநிஷ்டுராக்கும்;

III. சிலரை ஸௌஸந்தூர்யஸௌஸகுமார்யாதிவிக்ரஹகுணங்களிலே ஆழங்கால்படுத்தி அஸ்தாத்நே ப்யஸங்கிளளாம்படி பண்ணி யாவாதூதம்பூவி மங்குளாஸநபரராக்கும்;

IV. சிலரைத் தன்னுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமாகிற குணத்தில் ஆழங்கால்படுத்தி சரமபர்வ-நிஷ்டுராக்கி யாவதூதம்பூவியாகத் தன்னடியார்க்கு ஆட்படுத்தும்.

அதில்,

I. புருஷோத்தமத்வத்திலே தோற்றவர்கள் திவ்யமஹிஷிகள்,

II. ஆத்மகுணங்களில் தோற்றவர்கள் மற்ற ஆழ்வார்கள்,

III. திருமேனியினுடைய குணங்களில் தோற்றவர் பெரியாழ்வார்,

IV. ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தில் தோற்றவர்கள் மதுரகவிப்பூருதிகள். இதுவும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

ஆக இப்படி அவ்வவர்கள் அகப்பட்ட துறைக்கீடாக அவ்வவர்களுக்கு வ்ருத்திதாரதம்யம் உண்டாகிறது. அத்தால் அவர்களுக்கு உண்டாம் தாரதம்யமூலகம் அவர்களுடைய தாரதம்ய-நிரூபணம். அந்த தாரதம்யத்தான் ஆஸ்ரயதோஷப்ரயுக்தமன்றிகே, புகூலத்திஷிகர-வைஷம்யப்ரயுக்தமாகையாலேயும்,

அந்த வைஷம்யத்தான் நிரஞ்ஞஸ்வாதந்தர்யப்ரகாஸகமாய்க்கொண்டு ஸ்வரணுக்கும் குணரூபமாயிருக்கையாலேயும்,

நிகர்ஷபூத்தியா ஜூநாநாதிசுனே சிந்திக்கையாகிற அபசாராந்தர்கூதமாகமாட்டாது. தோஷோபாதிதூகாபகர்ஷத்தாலே ஒரு புகூலதனுக்கு உத்தர்ஷமும், அது இல்லாமையாலே அபகர்ஷமும் சொல்லில், அந்த உத்தர்ஷாபகர்ஷங்கள் ஆஸ்ரயதோஷமூலமாகையாலே அது அபசாரமாயிடு. யதூகதஞ்சித் ஜந்மாபகர்ஷத்தாலே ஒரு புகூலதனை உத்தர்ஷ்டனாகவும், மற்றையவனை அபகர்ஷ்டனாகவும் கேவலாக்ரஹத்தாலே ஸ்தாபிக்கப்பார்க்கில் மற்றபடியும் அப்படியே ஆகலமாகையாலே இனி விராமமே ஸரணமாகக்கடவதிறே.

நநு. இப்படி புகூலதர்களுக்குள்ளே தாரதம்யநிரூபணம் அபசாரமாகில், விலக்கண-புகூலதரை உத்தர்ஷ்டராகவும், அலிலக்கணபுகூலதரை அபகர்ஷ்டராகவும் சொல்லுகிற யுக்தமதர்க்கத்தில் இவ்வபசாரப்ரஸங்கும் வாராதோ என்னில்:-

விலக்கணவிஷயத்தில் தாரதம்யநிரூபணம் பண்ணுகையே அபசாரமாகையாலே வாராது. அலிலக்கணர்க்கு ஜாதிபோகாஸமையாலே, வஸ்துத்: ஜந்மோத்தர்ஷாபகர்ஷங்கள் அவர்களுக்கு உண்டிடு. அவர்களுக்கு ஜாதிபோகவில்லை என்கைக்கு ப்ரமாணமென் என்னில்:-

உத்தர்ஷ்டஜந்மவாநஹம், நிக்ருஷ்டஜந்மவாநஹம் என்று அவர்களுக்கு உண்டாம் ப்ரத்யக்ஷமே ப்ரமாணமிடு. அந்த ஜூநாநயில்லாவிடில், புகூலதவிஷயத்தில் அவர்கள் பண்ணும் தாரதம்யநிரூபணம் ஸம்பூவியாதிடு. நநு, விலக்கணராயிருப்பார்க்கும், 'அஹம் ப்ராஹ்மண:'. அஹம் ஸந்யாஸ' என்கிற ப்ரத்யயம் அவிலிஷ்டமன்றே. அதில்வாவிடில் அவ்வவர்களுடைய தனியான்கிலே கோதராதிகுளக் கூடகமாவானென் என்னில்:- வ்யாஸபுத்ரராயிருக்கிற ஸுகர், 'விஷ்ணுத்யாஸா வ்யம் யூயம் ப்ராஹ்மண வர்ணதூர்மிண:' என்றும், 'நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபுத்ரநபி வைஸ்யோ ந ஸூத்ரோ நோ வா வர்ண' ந ச க்ருஹபதி நோ வநஸ்தோ யதிரவா | சிந்து ஸ்ரீமத்பூவநபூவநஸ்தித்யபாயகஹேதோர்ஸக்ஷிபூர்த்துர் நரஹரிதேநோ: தாஸத்யாஸஸ்ய த்யாஸ:' என்றும் சொல்லுகையாலேயும்;

புருசுவம்ஸத்திலே அவதீரணராய், புகூலந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே ஸகலார்த்ததங்குளையும்

விஸ்தரவிஸ்தரமமாக அறிந்து, "க்ருஷ்ணநாம் வீரஹீணம்" என்கிற வாக்யத்தை ஒத்துச் சொல்லுவார்க்கும் எடுத்துக்கொடுக்கும்படி ஸகலவேத்யங்களையும் அறிந்திருக்கிற திருமழிசை ஆழ்வாரும், "குலங்களாய் ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும் பிறந்திலேன், நலங்களாய் நற்கலைகள் நாஸிலும் நவீன்றிலேன்" என்று பூராஹ்மண்யாதிவீரணசதுஷ்டதில் எனக்கு அநவய-மில்லாமையாலே, தரைவரணிகர்க்கே விஹிதமான வேத்யங்களை அதுய்யநம் பண்ணப் பெற்றிலேன் என்று அருளிச்செய்கையாலேயும்; விலக்கணராயிருப்பார்க்குத் தங்களிடத்தில் வர்ணஸ்ரமாதிர்ப்ரத்யயமில்லை, தேவமம் "விஷ்ணுதூஸா" என்றும், "நரஹரிதோர்தூஸ-வாஸஸ்ய" என்றும், "சரமபுக்வததூஸ்யபர்யந்தபூக்வததூஸ்யமே 'அபுடியேன்' என்றவர்களுடைய அஹம்ப்ரத்யயவிஷயம் என்னுமிடம் ஸித்தமாதே.

தலியின்களிலே கோத்திராதிபூதம் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகவும், மர்யதாபாலநார்த்த-மாகவும், விஷயபரம்பரைகளுக்கு பூக்யதயா அநுஸந்தாநார்த்தமாகவுமிதே. பூக்யவதர்க-ளுடைய பூர்வவ்ருத்தமெல்லாம் அநுஸந்தேயமாகக்கடவதிறே. ஆகையிறே தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாருடைய பூர்வவ்ருத்தங்களை அஸங்கோசேந் குருபரம்பரையில் அருளிச்செய்தது. விலக்கணராயிருப்பார் தங்களுக்கு வர்ணஸ்ரமங்களின்றிக்கே ஒழிகையாலே தங்களுக்கு வர்ணஸ்ரமப்ப்ரத்யயமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும், நாட்டார்க்கு விலக்கணரிடத்தில் வர்ணஸ்ரம-பூரம் நடக்கையாலே, "ந பூத்திபூதேதம் ஐநயேத்" என்கிறபடியே அவர்களுடைய ப்ரதிபத்த்யநுஞ்ஞமமாக இவர்களும் வர்ணஸ்ரமங்களை ஆசரியாவிடில், சிலர் நிந்தித்தும், வர்ணஸ்ரமாதிக்ரதத்துக்குச் சிலர் இவர்களுடைய அநுஷ்டாநத்தை ப்ரமானமாக பரிசுரணித்தும் நமித்துவிடுவர்களிறே. அது வாராமைக்காகவிதே விலக்கணர் வர்ணஸ்ரமாதிக்-களை ஆசரிப்பது. நஹ, [பூக்யவதாபசாரம் தான் அநேகவிதம்; அதிலே ஒன்று அவர்கள் பக்கல் ஐநமநிருபணம்] என்று [பூக்யவத]ஸபூதவாச்யரானபூக்யவதநய்யாஹஸேஷிதவ-ஜ்ஞாநமாகி பூக்யவதஸம்பூந்தமுடையாரிடத்தில் ஐநமநிருபணம் பண்ணுகையே அபசாரமாக அருளிச்செய்கையாலே, அவிலக்கணரும் பூக்யவதஸம்பூந்தமுடையாரைக்கொண்டு [பூக்யவத]ஸபூதவாச்யராயிருக்க, 'அவர்கள்விஷயத்தில் ஐநமநிருபணம் அபசாரமன்று' என்கை உபபந்தமோ என்னில்:- அங்கு [பூக்யவத]ஸபூதம் பூக்யவதேகநிருபணீயணைச் சொல்லுகிறதாகையால், பூக்யவதஸம்பூந்தத்தோடே வர்ணஸ்ரமாதிகளையும் உடையாராய் போடும் அவிலக்கணரை அந்த [பூக்யவத]ஸபூதம் சொல்லாமையாலே விரோதமில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

"யதா ப்ருதக்யவிதா வர்ண யதா த்தரைவ சாஸ்ரம: | விவித்தமதயஸ்த்ர ததா பூக்யவதா அபி" என்று, வர்ணஸ்ரமங்கள் ஸ்வேதரவர்ணஸ்ரமவிருத்தங்களாய்க்கொண்டு பரஸ்பர-விலக்கணங்களாயிருக்கும்படியாலே, அந்த வர்ணஸ்ரமங்களுடையுடையானொரு புருஷனிடத்தில் ஜ்ஞாநவிசேஷமூலகமாக உண்டாம் பூக்யவதத்வமும், ஸ்வேதரவர்ணஸ்ரமவிரோதியாய்க் கொண்டு ஸர்வவர்ணஸ்ரமாதிவிலக்கணமாயிருக்கையாலே, பூக்யவதர்கள் ஸர்வவிலக்கணர் என்று பூரத்யவாஜஸம்ருதியில் சொல்லிற்றிறே. ஆகையால், அவிலக்கணரை அபக்ருஷ்ட-ராகவும், விலக்கணரை உத்தக்ருஷ்டராகவும் சொல்லுகையால் பூக்யவதாபசாரமாகையாலேயும், "யத்யப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ்ஸர்வயோநிஷ" என்கிறபடியே ஸர்வஜாதியிலும் அவதீரணராய், ஸர்வாத்மநா பூக்யவதப்ரபந்தராயிருக்கும் பூக்யவதர்களுக்குள்ளே சிலரை ஐநமத்தாலே உத்தக்ருஷ்டராகவும், சிலரை அபக்ருஷ்டராகவும் சொல்லுகையே அபசாரமாகை-யாலேயும், பூக்யவதனுக்கு தேஹோபாதி,காபகர்ஷமுண்டு என்று கொள்ளுகை ஐநமநிருபண-மாகிற பூக்யவதாபசாரஹேதுவாகக்கடவதிறே. அப்படியே பூக்யவதனுக்கு தேஹோபாதிக்கோத்-கர்ஷம் கொள்ளுகையும் பூக்யவதப்பூக்யதயானது ஸ்வாஸ்ரயத்துக்கு ஸர்வோத்தர்ஷாபாதுகம். பூக்யவதப்பூக்யதி ஸ்வாஸ்ரயத்துக்கு ஸர்வோத்தர்ஷாபாதுகமாகையாவது, பூக்யவத்யவிஷயத்தில் உண்டான பூக்யதி, க்ரமேண ஸ்வாவஸ்தாபேதத்தாலே ஸ்வாஸ்ரயத்துக்கு ஸர்வவிதோத்-கர்ஷத்துக்கும் ப்ரயோஜகமாகை.

பூக்யவதப்பூக்யதிக்கு இரண்டு அவஸ்தையுண்டு. அதாவது, பூர்வவாவஸ்தை என்றும்,

உத்தராவஸ்தை₂ என்றும். பூர்வம் ஜ்ஞாநாவஸ்தை₂, தத்யுத்தரம் ப்ரேமாவஸ்தை₂. ப்ரேமாவஸ்தூபந்நமான ஜ்ஞாநத்தையிறே புக்தி என்கிறது. அந்த ஜ்ஞாநாவஸ்தையில் த்ஸ்விதோத்கர்ஷங்களைக் க்ரமேண உண்டாக்கும்; ப்ரேமாவஸ்தையில் த்ஸ்விவிதோத்கர்ஷத்தை உண்டாக்கும். த்ஸ்விவிதோத்கர்ஷங்களாவன:- "அத்யவேஷஸ்காநுசுலஸ்ச திவ்யநாமதூரஸ்ததா! சக்ராங்கீ மந்த்ரபா₂ ச வைஷ்ணவம்ச தத:பரம் || ஸ்ரீவைஷ்ணவ இதி க்யாத: ப்ரபந்தஸ்- தத்யுநந்தரம் | ஏகாந்தீ ப்ரமைகாந்தீ த்யஸாதே வைஷ்ணவாஸம்ருதா:" என்கிற த்ஸ்விதி- வைஷ்ணவத்வங்கள். இவையெல்லாம் பூர்வபூர்வாபேக்ஷயா உத்தரோத்தரம் ஸ்ரேஷ்டங்களா- யிருக்கும்.

இதில் அத்யவேஷத்வமாவது:- "ஹரிம் லோகநியந்தாரம் வைஷ்ணவாந் லோகபாவநாந் ! த்ருஷ்ட்வா ந த்யவேஷ்ய யோ மர்த்யஸ்ஸோத்யவேஷ: பரிதீர்த்தித:" என்கிறபடியே, புகுவத்புகுவதவிஷயங்களில் த்யவேஷமின்றிக்கேயிருக்கையாகிற புகுவத்க்ருஷிபலீபூத- மான அத்யவேஷத்தையுடையனையிருக்கை. முன்பு அநாதியாக புகுவத்யவிஷயம் ப்ரதிசுலமாகத் தோன்றுகையாலே த்யவேஷத்வாவஸ்தூபந்நமாயிருந்துள்ள புகுவஜ்ஞாநம், ஈஸ்வரக்ருஷி- யாலே உபேக்ஷாத்வாவஸ்தையை புகூஜித்து, அத்தாலே உண்டானதிறே இந்த அத்யவேஷத்வரூபமான உத்கர்ஷம். இதையுடையவன் இந்த அத்யவேஷத்வமில்லாதாரைப்பற்ற உத்க்ருஷ்டன்.

அநுசுலத்வமாவது:- "வாஸுதேவ்யோத்ஸவாம்ஸ்சைவ மஹாபாக்யவதாபி ! அநுவர்த்தேத யோ நித்யம் (ஸோ) அருகஸ உத்யாஹருத:" என்கிறபடியே, புகுவத்புகுவதாநுவர்த்தந்தங்களுக்கு அநுசுலனையிருக்கை. இது புகுவத்புகுவதவிஷயங்கள் அநுசுலமாகவாதல், ப்ரதிசுலமாக- வாதல் தோன்றுமையாலே உபேக்ஷாத்மகமாயிருந்த ஜ்ஞாநம், புகுவத்க்ருஷியாலே அந்த புகுவத்புகுவதவிஷயங்கள் அநுசுலமாகத் தோன்றி, அத்தாலே தத்யுஷயக-இச்சுதாவா- வஸ்தையை புகூஜித்து, அத்தால் உண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் கீழ்ச்சொன்னவனைப் பற்ற விசிஷ்டன்.

திவ்யநாமதூரத்வமாவது:- "ஸ்ம்ருத்யச்சாரணமாத்தரேண ஸர்வபாப்ப்ரணாஸம் ! விஸ்னுநாமதூர: புண்யோ நாமதூரீ ஸ உச்சயதே" என்கிறபடியே, புகுவந்நாமங்களைப் பேராக இட்டுக்கொண்டிருக்கை. இது ப்ரதிநூபமான புகுவத்புகுவதவிஷய-அநுசுலஜ்ஞாநம், அந்த புகுவத்க்ருஷி- யாலே மஹந்யவிஷயகப்ரீதியாகிற புகுத்திரூபமாய், அத்தாலேயுண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதிகாரியாகக் காட்டில் விசிஷ்டன். புகுவத்யவிஷயத்தில் உண்டான மஹந்யவிஷயகப்ரீதியாகிற புகுத்தியாலே புகுவந்நாமதூர்த்வமுண்டாம்படி எங்ஙனே எண்ணில்:- புகுவத்யவிஷயத்தில் உண்டான ப்ரதிநூபமான ஜ்ஞாநம், புகுவானுடையமஹந்ய- த்வத்தை விஷயீகரிக்கும்போது, அதுக்கு ப்ரதியோகியதாய் தன்னை நீசகை விஷயீகரிக்க வேண்டுகையாலே, அந்த நைச்யம் தான் த்யாஸ்யரூபமாகையாலே அந்த மஹந்யவிஷயக- ப்ரீதிநூபமான புகுவத்யபுகுத்தியானது, ஸ்வத்யாஸ்யஜ்ஞாநாத்மகமாய்விடுகையாலே அந்த ஜ்ஞாநம் அநுஷ்டாநப்பர்யவஸாயியாம்போது, "பத்யமங்குலிவிச்சேத உரோவிந்யஸ்தமகபூர் தந்நாமதூரணம் சைவ த்யாஸ்யமேதச்சதுர்விதம்" என்கிறபடியே நாமதூரணப்பர்யந்தமாய் விடுகையாலே, "திவ்யநாமதூரத்வம் புகுவத்யவிஷயபுகுத்திகார்யம்" என்னக்குறையில்லையிறே.

சக்ராங்கித்வமாவது:- "ஸ்ருதிஸம்ருதிபுராணேஷு விஹிதம் சக்ரதூரணம் ! யோ பிபூர்த்தி ஹரேஸ்சக்ரம் சக்ரதூரீ ஸ உச்சயதே" என்கிறபடியே ஸங்க்ஸக்ரோர்த்துவபுண்ட்ரபத்மமாகக்- துளஸீமாலாத்யவைஷ்ணவரூபங்களை தூரித்துக்கொண்டிருக்கை. இது, புகுவத்யவிஷயத்தில் உண்டான மஹந்யவிஷயகப்ரீதிநூபமான புகுத்தி, தேவதாந்தராத்மவத்தில் ஜ்ஞாநப்பர்யந்த- மாய், அத்தாலே உண்டானதாகையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதிகாரியைக்காட்டில் விசிஷ்டன். தேவதாந்தராத்வமுடையாரிக்காட்டில் ஸ்யவந்தகர்த்தி தோந்ருதைக்காவிறே சக்ராதிதூரணம். "அமீ ப்ரமஸம்ஸ்காரா: பாரமைகாந்த்யஹேதவ:" என்னக்கடவதிறே. "பாரமைகாந்த்யஹேதவ:" என்றது, பாரமைகாந்த்யாநுமாபகா: என்றபடி.

மந்த்ரபாடித்வமாவது :- “அஷ்டாக்கர்ஸ்ய மந்த்ரஸ்ய ஸ்மரணந்முக்கித்யோ ஹரி: । இதி மத்வா ஸ்மரந்த்ரீத்யம் மந்த்ரபாடி ஸ உச்சயதே” என்கிறபடியே திருவஷ்டாக்கத்தை ஐபித்துக் கொண்டிருக்கை. இந்த புகுவஜ்ஜ்ஞாநம் அந்த புகுவஜ்விஷயத்தைப்பெற்றல்வது துரிக்கவொண்ணாற்படியான காமாவஸ்தையைடைந்து அத்தாலே ஸாத்நாபேசைக் பிறந்து, தன்னுடைய ஸக்த்யநுஞ்ஞானமா ஸுக்ரஸாத்நத்தில் இழிகையாலே வந்ததாய்கையாலே இதையுடையவன் பூர்வாதிகாரியிற்காட்டில் விஸிஷ்டன் .

வைஷ்ணவத்வமாவது :- “தேவதாந்தரவந்த்ரீத்யம் ஸப்தாத்நாதிநிபி குதஸ்யந் । விஸ்ணுப்ராப்தி-புலாகாங்கி புக்த்யுபாயோ ஹி வைஷ்ணவ:” என்கிறபடியே புருஷார்த்தாந்தரவிரகத்தையும் புகுவஜ்ப்ராப்தியர்த்தமாக ஸாத்நபுக்திநிஷ்டையிருக்கை. இது அந்த காமரூபமான புகுவஜ்ஜ்ஞாநம், அத்துக்கடாவஸ்தையை புகித்து, அத்தாலே ப்ரயோஜனாந்தரங்களில் அரதி-பூர்வகமாக உண்டான ‘அதிஞ்ஞைக்ரமான ஸாத்நத்தில் இழிந்தாகிலும் அவ்விஷயத்தைப் பெறுவேன்’ என்கிற அபிநிவேசத்தால் வந்ததாய்கையாலே இதையுடையவன் பூர்வாதிகாரியிற்காட்டில் விஸிஷ்டன் .

ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமாவது :- “பூர்வாந்தரத்தநிரதாந் ஸர்வாந் ஸம்யக்த்யக்த்வா ஸத்யா ஸாசி: । புக்திமாந் புண்ட்ரீகாசுக்ர ஸ்ரீவைஷ்ணவ உத்யாஹ்ருத:” என்கிறபடியே, விஷயாந்தரபரான தேஹபூந்நபுக்திகள் எல்லாரையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு ஸாத்நபுக்திநிஷ்டையிருக்கை. இது, அந்த புகுவஜ்ஜ்ஞாநம் தேஹபூந்நபுக்திகள்விஷயத்திலும்கூட அரதிபர்யந்தமாய், அத்தாலே உண்டானதாய்கையாலே இதையுடையவன் பூர்வாதிகாரியிற்காட்டில் விஸிஷ்டன் .

ப்ரபந்த்ரீத்யமாவது :- “ஸப்தாத்நாதிநிஷ்டையாம்ஸ்சைவ தேஹோபாதிபுகஸம்பூவாந் । த்யக்த்வா ஹரிம் புகேத்யஸ்து ஸ ப்ரபந்த உத்யாஹ்ருத:” என்கிறபடியே தேஹஸம்பூந்நதோபாதிபுகஸ-ஹம், ப்ராமாத்யுகங்களையும்வரும் விஷயாந்தரங்களையும் மறுவலிடாதபடி விட்டு ஸாத்நபுக்தி-நிஷ்டையிருக்கை. இது, அந்த புகுவஜ்ஜ்ஞாநம் ஸ்வதேஹத்திலும்கூட அரதிபர்யந்தமாய், அத்தாலே வந்ததாய்கையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதிகாரியிற்காட்டில் விஸிஷ்டன் . அவனை ப்ரபந்தன் என்கிறது அங்குப்ரபத்திநிஷ்டையிருக்கையாலே. அங்குப்ரபத்திக்கு ஸர்வகாம-த்யாக்யம் அங்குமிறே.

ஏகாந்தித்வமாவது :- “ஏகாந்தீ து விநிஸ்சித்ய தேவதாவிஷயாந்தரை: । புக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருக்ஷணப்ராப்தௌ க்ருக்ஷணைகஸாத்ந:” என்கிறபடியே ஸாத்நாந்தரங்களையும் ஸவாஸநமாக விட்டு, புகுவஜ்ப்ராப்திக்கு அவனை உபாயமாகப்பற்றியிருக்கை. இது புகுவஜ்ஜ்ஞாந-மாந்ரவிஷயகமாய், இந்த அந்த புகுவஜ்ஜ்ஞாநம் புகுவஜ்க்ருஷியாலே உபாயாந்தர-ஸம்ஸர்க்குாஸஹஸ்வரூபாநுரூபபுகுவஜ்ஜ்ஞாநயத்வத்தையும் விஷயீகரித்து, அத்தாலே வந்த-தாய்கையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதிகாரியிற்காட்டில் விஸிஷ்டன் .

பரமைகாந்தித்வமாவது :- “தேவதாந்தரஸப்தாத்நபுக்திக்குக்ருக்ஷணக்யஹேதுவா” । ஸாம்ய-க்ருத்பரமைகாந்தீ ஹரௌ ஸ்வாமீ இதி புக்திமாந்” என்கிறபடியே, உபாயாந்தரங்களோடே தான் பண்ணும் ஸித்தியோபாயவரணத்தையும் விட்டு, தன்னோடு ஸ்வரணக்குண்டான ப்ராப்தியை அநுஸந்தித்து அவன்பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தையே பார்த்திருக்கை. இது அந்த புகுவஜ்ஜ்ஞாநம் தன்னோடு எம்பெருமானுக்குண்டான ப்ராப்தியையும் அவன் பண்ணும் க்ருஷியாலே விஷயீகரித்து, அத்தாலே உண்டானதாய்கையாலே, இதையுடையவன் பூர்வாதிகா-ரியிற்காட்டில் விஸிஷ்டன் . இந்த அதிகாரியினுடைய ஸம்பூந்நத்யோநத்தைத் தோழியாகவும், உபாயாத்யஸாராயத்தைத் தாயாகவும் அருளிச்செய்வர்கள். ஆக இந்த துஸித்தோதகர்ஷண்களும் துஸித்திஞ்ஞானாவஸ்தாகாரியங்கள் .

மேல் ப்ரமோவஸ்தாகாரியங்களான உத்கர்ஷண்கள் ‘புக்தத்வம்’ என்றும், ‘புகுவஜ்ஜ்ஞாநம்’ என்றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும் .

அதில் புக்ததவ்மாவது :- "அநந்யதேவதா புக்தா யே மத்புக்தஜநப்ரியா: । மாமேவ ஸரணம் ப்ராப்தாஸ்தே மத்புக்தா: ப்ரகீர்த்திதா:" என்று ஆஸ்வமேதிபுக்தத்தில் சொல்லுகிறபடியே, பாரமைகாந்த்யப்ரயோஜகமகச்சொன்ன புகுவத்விஷயகஜ்ஞாநம் புகுவத்க்ருஷியாலே ஸ்நேஹரூபமாய், அதுதானும் புகுவதபர்யந்தமாகப் பெற்றிருக்கை. இதுவுடையார் பரமைகாந்திகளைக் காட்டில் அதிகர். பரமைகாந்திகளுடைய ஜ்ஞாநம்தான் புகுவதபர்யந்தமாகச் செல்லும்தன்றிறே. ஓருவன்பக்கல் ப்ரேமம் உண்டானாலாய்த்து அவனுடைய ஸம்பந்திபுகளும இனியராவது.

புகுவததவ்மாவது :- "அர்த்தபஞ்சகதத்வஜ்ஞா: பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்ஸ்க்ருதா: । ஆகாரத்ரயஸம்பந்நா மஹாபுகுவதாஸம்ஸ்க்ருதா:" என்று பராஸஸம்பநுதியில் சொல்லுகிறபடியே, அந்த புகுவத்விஷயகஜ்ஞாநம் காஷ்டாபர்யந்தஜ்ஞாதவ்யஸகாலார்த்தவிஷயகமாய், அத்தாலே பரகுவதஸ்வீகாரரூப-ஆசார்யாங்க்கூகாரவிஷய்க்ருதராய், காஷ்டாபந்நவ்ருத்திபர்யந்தமாக ஆகாரத்ரயஸம்பந்நராயிருக்கை. இது உடையார் பூர்வாதிபுகாரியித்காட்டில் விபிஷ்டர். பூர்வாதிபுகாரிகள் ஈஸ்வரபரதந்த்ரர்கள்; இவர்கள் ஆசார்யபரதந்த்ரர்கள்.

ஆக, கீழ்ச்சொன்ன பன்னிரண்டு அதிபுகாரிகளில் முதல் ஒன்பது அதிபுகாரிகளுக்கு ஸர்வாத்மநா புகுவத்ப்ரபந்தியில்லாமையாலே, அவர்களுடைய கார்யங்களையெல்லாம் எம்பெருமான் தந்தலையில் ஏறிட்டுக்கொள்ளாமையாலே, அவர்களுக்கு யாவச்சுரீரபாதம் ஐாதி போகமாட்டாது. பத்தாம் அதிபுகாரி, ஸர்வாத்மநா புகுவத்ப்ரபந்தனுகையாலே "நத்யாஸ்தஸ்யைவ நாமாநி ப்ரவிஷ்டயா யதாரணவம் । ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்தஸ்ய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ்ததா " என்றும், "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி: । விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, க்ராமகுலாதிவ்யபதேஷ்டவ்யஸ்தஸ்ய ஸர்வம் நிவ்ருத்தங்களாய்விட்டதேயாகிலும் அவனுடைய ஜ்ஞாநம் ப்ரேமரூபமல்லாமையாலே, "யஸ்யாயம் நிரதிஸ்யப்ரிய: ஸ ஏவ அஸ்ய ப்ரியதமோ புவதி" என்கிறபடியே, புகுவத்ப்ரீதிவிஷய்க்ருதனல்லாமையாலே, ஆதஸத்தை உண்டாகப் பெற்றிலன். பதினோராம் அதிபுகாரி, புகுவத்விஷயத்தில் ப்ரேமவானுகையாலேயும் புகுவதவிஷயத்தில் ப்ரீதியுடையவனுகையாலேயும், புகுவத்ப்ரீதிவிஷய்க்ருதனாயிருந்தானேயாகிலும், புகுவதவிஷயத்தில் அவனுக்கு மஹநீயவிஷயகப்ரீதியாகிற புகுத்தியின்றிக்கே ப்ரீதிமாத்தரமுள்ளதாகையாலே, அவனுக்கு புகுவதவிஷயத்தில் ஸவஸாமயப்ரதீதியாகிற அவமானம் நடக்கையாலே, "மம மத்புகுத்தபுகுத்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிபுகா புவேத்" என்று சொல்லப்பட்ட புகுவதத்யந்தாபிமதிவிசேஷவிஷயத்வரூப-ஆதமஸத்தாவிசேஷம் உண்டாகப்பெற்றிலன்.

பன்னிரண்டாம் அதிபுகாரி "யஸ்ய தேவே பரா புகுத்தி: யதா தேவே ததா குரேன" என்று சொல்லுகிற தத்யபுகுத்தியையுடையனுகையாலே புகுவதத்யந்தாபிமதிவிசேஷவிஷய்க்ருதாய், அத்தாலே ஆதமாத்மீயங்களைல்லாம் அந்த அபிமதிவிசேஷவிஷயத்வமாகிற ஸத்தையைப் பெற்று, அத்தாலே புகுவததவ்மாகிற ஐாதி உண்டாகப்பெற்றவனுகையாலே அவனே ஸர்வோத்க்ருஷ்டன். ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும்

எம்பார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இயானேவ க்ருந்தோ த்ருஷ்யதே

(இவ்வளவே இந்நூல் கிடைக்கப்பெறுகிறது)

218. நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சாமிப்பது விலக்ஷணஸம்பூந்தத்தாலே. இப்படி அஹங்காரகூர்ப்புமாய்க்கொண்டு நிக்ருஷ்டமான துஷ்டஜந்மத்தால் வந்த அஹங்காரரூப-துஷ்டப்பிரதிக்கிரியாதோஷம் மேலிடாமல் சாமிப்பது, "குலங்கனாய ஈரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" என்று ஸதோஷஜந்மஸம்பூந்தமற்று, ஸ்வரூபாநுரூபஜந்மவ்ருத்தராய், ஹீநஸப்பர்சுகூந்தம்பொருத விலக்ஷண-மான சரமத்தியருடைய தூர்சநஸப்பர்சநாதிஸம்பூந்தத்தாலே என்கிறார். (218)

219. ஸம்பூந்தத்துக்கு யோக்யதையுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தை போக வேணும்.

தத்ஸம்பூந்தத்துக்கருகுணமான யோக்யதை பூக்யவஸாத் உண்டாம்போது, அந்த விலக்ஷணஸம்பூந்த-துஷ்டகமான தூரபிடிமானதுஷ்டிதநிக்ருஷ்டஜந்மக்கொத்தை ஸவாஸநமாக ஸதஸேவாபரிசயத்தாலே போக வேணுமென்கிறார். (219)

218. ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மங்கள் இன்னதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது கீழ்; அதில் நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சாமிப்பதெத்தாலே என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல், [நிக்ருஷ்ட] இத்யாதி்யாலே. அதாவது - அஹங்காரஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாக வந்த நைச்சயம் பூவிக்கவேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்மஸித்தமான நைச்சயத்தையுடையராய், உபாயாந்தரான்வயயோக்யதாகூந்தூரஹிதராயிருக்கும் விலக்ஷணாதிக்காரிகளோடுண்டான சேஷத்வரூபஸம்பூந்தத்தாலே என்கை. (218)

219. தத்ஸம்பூந்தயோக்யதை ஸம்பூவிக்கும்படி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [ஸம்பூந்தத்துக்கு] என்று துடங்கி. அதாவது - அந்த விலக்ஷணரோடே ஸம்பூந்தத்துக்கு அர்ஹதை இவனுக்கு உண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மகூதமான கொத்தை கழிவவேணு-மென்றபடி. (219)

218. பூரமானுவாதேந வாஸ்தவநிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்டஜந்மநிரணயபர்யோஜநம், தாதுருசாநிர்தேச-பூர்வகம் ததுதோஷசாமநோபாயபித்தூநம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆக நிக்ருஷ்ட) இத்யாதி. பூர்வந்த தோஷத்வம் உக்தமாகையாலே, [தோஷம்] என்கிற ஏகவசநம் ஸமஷ்ப்யபிப்ராயம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நைச்சயம் பூவிக்க வேண்டுகை முதலான) என்று. (முதலான) என்கிறவித்தால் பூயஜநகத்வம் விவக்ஷிதம். புத்திஸ்தத்வாத் அந்யத்துக்கு ப்ரதமோக்தி. யதுவா, தோஷாந்தரம் (முதலான) என்கிறவித்தால் ஸங்க்ராஹ்யம் என்னுமாம். வைவக்ஷண்யம் பூர்வோக்ததோஷத்வஸம்பூந்த-அந்ரஹத்வரூபம் என்னுமபிப்ராயத்-தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மஸித்த) இத்யாதி. (ஜந்மஸித்த)த்வம் = பூவநா-நிரபேக்ஷஸ்த்தாகத்வம். (218)

219. [யோக்யதா]ஸபூதூர்த்தம் (அர்ஹதை) என்று. அதாவது அத்யந்தாஸம்பூந்தவ்யவச்சேதம். ஜந்மஸம்பூந்தியான கொத்தை என்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் (ஜந்மகூதமான) இத்யாதி. (கொத்தை) = தோஷம். நறு, நைச்சயம் பூவிக்க வேண்டுகையாவது, நைச்சயபூவநாஸாபேக்ஷத்வம்; அதாவது, ஸ்வரஸவாஹிநைச்சயப்ரதிஸம்பூந்தித்தூர்மமாய், அபிஜநாத்யபிடிமானரூபமாகிறது; ஏதச்சூநம் விலக்ஷணஸம்பூந்தஹேதுகம் என்றும், விலக்ஷணஸம்பூந்தம் ஏதந்நிவ்ருத்திஹேதுகம்

அக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்ன, அவையிரண்டும் “பழுதிலாவொழுக்கல்” என்கிறபாட்டிலே ஸைக்ஷித்யரீதிகளான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாய்வார் ஸ்வயத்தமாக அருளிச்செய்தாரென்கிறார் [“பழுதிலா”] இத்யாதி்யால்.

220. ஐம்மத்துக்குக்கொத்தையும் அதுக்கு பரிஹாரமும் “பழுதிலாவொழுக்கல்” என்கிற பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்.

பூரஹமாதூடங்கி தங்களளவும் வர நெடுகப்போருகிற வம்சப்ரவாஹத்தில் ஒரு தோஷமின்றிக்கே பித்ரு-பிதாமஹாதிமுக்ஷேந பரான சதுர்வேதிகளே. இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லே என்னும்படி ஹிநகுலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடுண்டான அஸாதாரணஸம்பந்தத்தை அறிந்து தத்துவரூபமான ஸத்ராசாரத்தை உடையராகில், அவர்களை நீங்கள் ப்ரணமாதிகள் பண்ணி அநுவர்த்தியுங்கோள்; அவர்கள்

220. ஐம்மத்துக்குக்கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேது? என்னுமாகங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் [ஐம்மத்துக்குக்கொத்தையும்] என்று துடங்கி. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று தத்த்வவித்யக்ரேஸரராய், தத்யயஸேஷத்வஸிமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாய்வார் “பழுதிலா ஒழுக்கல்” இத்யாதி்யாலே ‘பூரஹமாதூடங்கி தங்களளவும்வர நெடுகப்போருகிற

என்றும் [நிக்குஷ்டஐம்மத்தால்] (வா.218) இத்யாதி்யுலத்திலே சொல்லுகையாலே, அந்யோந்யாப்யாயணம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்னில்; ப்ரஸங்கியாதா, அபுநரங்குராபிஜநாபிமாந-நிவ்ருத்திக்கு விலக்கணஸம்பந்தம் ஹேதுவாகையாலும், விலக்கணஸம்பந்தத்துக்கு அபிஜ-நாத்யபிமாநநிவ்ருத்திமாத்ரம் ஹேதுவாகையாலும், முக்யபேதத்தாலே அந்யோந்யாப்யாயணத்துக்கு அவகாஸமில்லை என்னுமிப்பிராயத்தாலே [ஸாமிப்பது], [போகவேணும்] என்று நிர்தேசாபேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி (மறுவலிடாதபடி மாறுவது) என்றும், (கழியவேணும்) என்றும் விரூப-நிர்தேசம் பண்ணியருளிற்று என்று கண்டுகொள்வது.

(219)

220. ௧ பாத்ப்ரமாணவஸத்தாலே வக்த்ருவிசேஷம் அர்த்துஸித்தம் என்னுமிப்பிராயத்தாலே வக்தாவின்னுய பரமபதியை அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வற) இத்யாதி. (தத்வம்) ஸ்வஸ்வரூப-பரஸ்வரூபாதிகள். (தத்வவித்யக்ரேஸர)த்வபுலிதம் (தத்யய) இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தில் ஸமாத்யையே ப்ரமாணம் என்னுமிப்பிராயத்தாலே (தொண்டரடிப்பொடியாய்வார்) என்றது. (இத்யாதி்யாலே) என்றது, இத்யாதி்யவசந்யக்தியாலே என்றபடி. இதுக்கு (இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்) என்கிறவிதத்தோடே அந்வயம். பாட்டுக்கர்த்தம் (பூரஹமாதூடங்கி) இத்யாதி. (ஒழுக்கல்) = ஒழுக்கிற, (ஆறு) = வம்சப்ரவாஹத்திலே, (பழுதிலா) = நிர்தேசாஷராய், (பல) = பூஹா-வித்யான, (சதுப்பேதிமார்கள்) = சதுர்வேதிகள், (இழி) = நிக்குஷ்டமான. (குலத்தவர்களேலும்) = குலத்தில் பிறந்தார்களேயாகிலும், (எம்மடியார்களாகில்) = என் அடியாராகில், (நீர்) = நீங்கள். (தொழுமின்) = அவர்களை நமஸ்கரியுங்கோள், (கொடுமின்) = அவர்களுக்கு ஜ்ஞாதத்யாதம் பண்ணுங்கோள், (கொண்மின்) = அவர்கள் பக்கல் ஜ்ஞாதபரிக்கூரஹம் பண்ணுங்கோள், (என்று நிண்ணோடுமொக்க) = தேவரீரோடு துல்யமாக, (வழிபட) = ஆராதித்து நல்வழிபோம்படியாக, (அருளினாய்போல்) = அவர்களுக்கு இதை பரமரஹஸ்யத்தை அருளிச்செய்தீர், (மதிள்) = மதியை உடைத்தான, (திருவரங்கத்தானே) = கோவிலுக்கு நிர்வாஹகரே என்றபடி. போல் - வார்த்தைப்பாடு. இத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பூரஹமாதூடங்கி) இத்யாதி. ப்ரவாஹத்துக்கு ஆத்யந்தாபேக்ஷாயாம் சதுர்வேதித்வஸாமர்த்த்யஸித்ததார்த்தம் (பூரஹமாதூடங்கித்தங்களளவும்) இத்யாதி. “இழி

உங்கல்பக்கலிலே ழுஞாநாபேகைடி பண்ணில் நீங்கல் ழூத்ரூரித்துச் சொல்லுங்கோள்; அவர்கள் உங்களுக்கு புகூலுஜ்ஜுஞாநத்தை ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தூரங்கோள்; “தஸ்மை தேயம் ததோ க்ரூஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்” என்று பரமஸோலியான என்னை நினைத்திருக்கும்படியே த்வாரஸோலிகளான அவர்களையும் நினைத்திருங்கோள்; என்கிற இந்த பரமரஹஸ்யத்தை தேவரூளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்ஸயமுண்டோ; இப்படி உபதேஸமாத்தரமாய்ப் போகாமே கோயிலிலே எழுந்தருளி ழுலோகஸாரங்கூ-மஹாமுனிகள் தலையிலே திருப்பாணம்வாரை வைத்து இவ்வர்த்தத்தை விஸேஷித்துக் காட்டிற்றிலீரோ என்கிற இப்பாட்டிலே, அபிபூஜநாத்யபிமானம் ழந்மக்கொத்தை, அந்த த்வாரபிமானமற்ற விஸக்ஷணத்தியாநு-லர்த்தநஸோஷம் அதுக்கு பரிழாரமென்று வெளியிட்டருளிச்செய்தாரென்று வித்தூராகிருர். ழூக அபிபூஜநாத்யபிமானத்தை ஸவாஸநமாக விடிஸாயிற்று த்வாரபிமானமற்ற விஸக்ஷணஸம்பூந்தக்துக்கு யோக்யதைதானுண்டாவதென்றபடி.

(220)

வம்ஸாப்ரவாஹத்தில் ஒரு தேயாஷயின்றிக்கே இருக்கும்வர்களாய், பலராயிருக்கிற சதுர்வேதிகாள், இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹிநருகத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடு உண்டான அஸாதூரணஸம்பூந்தக்தை அறிந்து அந்த ழுஞாநாநுபுரபமான ஸ்வாசாரத்தை உடையராகில், நீங்கஸவர்கள் காலிலே விழுந்து ழூராதியுங்கோள்; அவர்கள் உங்கல்பக்கலிலே ழுஞாநாபேகைடி பண்ணில் நீங்கஸாதூரித்துச் சொல்லுங்கோள், அவர்கள் புகூலுஜ்ஜுஞாநத்தை உங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தூரங்கோள்; எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என் மாத்ரமாகிலும் அவர்களை ழூரதித்த தஸ்வமி போங்கோள்’ என்று, இந்த பரமரஹஸ்யத்தை “புக்திரஷ்டவிதூ ஹ்யேஷா யஸ்மிந் மலேச்சேபி வர்த்ததே | தஸ்மை தேயம் ததோ க்ரூஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்” என்று பரமப்தரான தேவரூளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்ஸயமுண்டோ; இப்படி உபதேஸமாத்தரமாய்ப் போகாதே

குலத்தவர்” என்கிற இதுக்கு ப்ரதிநிர்தேஸமாகையாலே, ழுற்றுக்கு வம்ஸாப்ரவாஹரூபத்வம் ஸித்தும் என்னும் அபிப்ப்ராயத்தாலே (வம்ஸாப்ரவாஹத்தில்) என்றது.

சதுர்வேதித்வஸாமர்த்த்யத்தாலும், “வித்தியாதாநம் விஸேஷ்யதே” என்கிற ப்ராதூந்யத்தாலும், “நின்னோடுமொக்க வழிபட” என்று “தேவமிவ ழசார்யமுபாஸித” என்று சொன்ன ழசார்யத்வ-ப்ரத்தியாவும், “கொடுமின் கொண்மின்” என்கிற தூநாதூநங்களுக்கு கர்ம ழுஞாநமேயாகவேணும் என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறர் (ழுஞாநாபேகை) இத்தயாதி. ஸம்வாதூர்த்தம் ழுஞாநாபேகை உண்டாகலாமிதே. (நின்னோடும்) என்கிற சகாரம் அந்வாயத்திற்போலே அப்ராதூந்யத்தயோதகமாய், அநுக்ஸப்பத்வவ்யஸூகம் என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (என்மாத்ரமாகிலும்) இத்தயாதி. “மயி தே தேஷு சாப்யஹம்” என்கிறவிதுக்கு, “அஹமபி தேஷு மதுத்க்ருஷ்டேஷு இவ வர்த்ததே” என்றிதே புாஷ்யம். ழூகையாலே ததுத்க்ருஷ்டவிஷயத்திலே தத்வத் பூஜநம் அநுகல்பாமிதே. (அருளினாய்) என்கிறவிடத்தில் அபிப்ப்ரேதமான மஹாபூரத-வசநஸந்தர்ப்புத்தில் உபயுக்தம்சாத்திற்கு ப்ரத்யாஹருத்ய உபாதூநம் (புக்திரஷ்டவிதூ)இத்தயாதி. (தஸ்மை தேயம் ததோ க்ரூஹ்யம்) இத்தயாதிவிஸேஷஸஸ்த்ரபாநுரோதக்தாலே. “ந ஸித்ராய மதிம் தத்த்யாத் நாஹந்தி ழசார்யதாம் க்வசித்” என்கிறவிது பரமபுக்திரஹிதவிஷயம் என்று ஸித்தும். “அருளினாய்போல்” என்கிறவிதுக்கு அநந்தரத்திலே “மதிந்திருவரங்கத்தானே” என்கிற ஸம்புக்தியிநிரதேஸம் ப்ரகரணத் தத்ருக்ருஷ்டாநப்ரகரணதாத்பர்யகம் என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே

தத்ஸம்புந்த்முண்டானபோதாக தத்ஸவலக்ஷண்யமுண்டாமோவென்ன அது தத்ஸாமயபத்தியைக்கடுக உண்டாக்குமென்கிறார் [வேதகப்பொன்] இத்யாதி.யால்.

221. வேதகப்பொன்போலே இவர்களோட்டை ஸம்புந்தம்.

அநேகஸித்தௌஷ்ட்யங்கனையிட்டுப் பலகால் உருக்க, ஸ்பர்ஸவேதியான வேதகப்பொன் ஸ்பர்ஸமாதர்த்தாலே இரும்பைப்பொன்னுக்குமாப்போலே, ஸத்ராசார்யஸேவாபரிசயத்தாலே கசடற்று ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்நாகம் பிறந்து ஸ்பர்ஸபாவநரான இவர்களுடைய த்ர்ப்ரஹ்ஸ்பர்ஸநாதிஸம்புந்தம், அபிஜநாதிசூரபிடிமானோபஹதராய அஸ்தக்ஸ்பராஹாரயம், தத்ஸாமயப்பந்நராகப் பண்ணுமென்கிறார். (221)

கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்குமஹாமுனிதீஸயிலே திருப்பாணம்வாரை வைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோ என்ன இப்பாட்டிலே, அபிஜநாத்த்யபிடிமானம் ஜந்மக்கொத்தை, அந்த சூரபிடிமானமில்லாத அந்த விலக்ஷணரான ததீயரளவில் பண்ணும் அநுலர்த்தநவீஸோஷம், அதுக்கு பரிஹாரமென்று ஸூவ்யகத்தாக அருளிச்செய்தாரென்கை. (220)

221. ஏவம்பூதமான ஜந்மக்கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்புந்தமுண்டாகவே இவனும் விலக்ஷணாய்விடுமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் [வேதகப்பொன்] என்று துடங்கி. [வேதகம்] என்கிறவித்தை வேதகமென்று த்ராவிடோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார், வேதகப் பொன்னுவது, அநேகஸித்தௌஷ்ட்யங்கனையிட்டுப் பலகாலுருக்கிக் குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிசூக்ஷ்ணமாய் விலகியிருக்கும் ஸ்பர்ஸவேதியானபொன்; அது ஸ்பர்ஸமாதர்த்தாலே இரும்பைப் பொன்னுக்குமாப் போலேயாயிற்று ஜந்மஸித்தமான நைச்யாதிசூக்ஷ்ணமாய் விலக்ஷணரான இவர்களோட்டை ஸம்புந்தம், நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்ததோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணமாகிவிடும்படி. (221)

அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி உபதேசமாதரமாய்) இத்யாதி. (வ்யாபரிப்பித்து) = அநுஷ்ட்நாந-பர்யந்தமாக்கி. (அநுலர்த்தநவீஸோஷம்) என்றது, புகுவத்துஸ்யாராதாம் என்றபடி. (220)

221. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏவம்பூதமான) இத்யாதி. “ப்ராஞ்சம் குணம் முஞ்சதி கிம் பலாண்டூ:” என்கிற ந்யாயம் ஸங்காபிப்பேறம். த்ருஷ்டாந்நவீஸோஷத்தைக்கொண்டு ப்ரக்ருதாந்நித்-ஸித்த்யபிப்ப்ராயேண பரிஹாரம் என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (வேதகம்) இத்யாதி. வேதநாத் (வேதகம்) என்கிறது. (வேதநம்) = பேதநம். அதாவது, ஸ்வஸம்யுக்தமான அயஸ்ஸி-னுடைய க்ருக்ஷணவரணாதிநிவ்ருத்திபூர்வகஸ்வீயஸமீசீநவரணாத்யுத்தபாதநம். தத்தேகசூத்வாத் (வேதகம்) என்கிறதுக்கு வ்யபதேசம். வேதகம் என்கிற பொன் வேதகப்பொன் என்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் (அநேக) இத்யாதி. “ஸ்பர்ஸவேதநஸம்புந்தாத் லோஹமப்ராக்ருதம் யதா 1 விஷ்ணு-ஸம்புந்தஸம்ஸ்காராத் ஜாதிபேதம் ந காரயேத்” இத்யாதிசூக்தியிலே ‘வேதக’ஸ்புத்தாபேக்ஷயா ‘ஸ்பர்ஸவேதி’ஸ்புதம் ப்ரஸித்தமாயகையாலே அத்தாலே ததர்த்தநிர்தேசம் பண்ணிற்று. ஸ்பர்ஸேந ஸ்வஸம்புந்தேந வேதிக்குமது ஸ்பர்ஸவேதி. வேதநம் பூர்வோக்தம். (நிக்ருஷ்ட-ஜந்மத்தால்) என்றது, அஹங்காராதிஹேதுதயா சூஷ்டமான ப்ராஹ்மணாதிஜந்மத்தால் என்றபடி. இங்கு, “ஸமித்யபாசேதேநயோக்யஸாஸ்திரே ரஸேந ஹேமிகரணம் ஸமாரம்”, “வரணைத்க்ரஷாத் ஸாவரணஸ்ய வலக்ஷண்யம் யதா யதா 1 ததா ததா ததீயேஷு சேஷத்வஜ்ஞாநஸம்பதா” இத்யாதிசூக்தி அநுஸந்திப்பபது. (221)

இப்படி ஸ்வஸம்யப்ரதாரண தன்னேற்றமுடைய இவர்களை புத்திபண்ணும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் [இவர்கள்] இத்தியாதியால்.

222. இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிக்க்யபுத்தியும் நடக்கவேண்டும்.

உபயதோஷரஹித்யாதிவலைஷுக்ஷண்யமுடைய இவர்கள் பக்கல், உத்த்ருஷ்டமஸம்யபுத்தியும், நித்ருஷ்டோத்த்ருஷ்டாதிக்க்யபுத்தியும் அஸ்கூலிதமாக நடக்கவேண்டும். (222)

223. அதாவது ஆசார்யதூல்யரென்றும், ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலும் ஈஸ்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை.

இத்தை விஸ்தூகரிக்கிறார் மேல்; அந்த புத்திபுத்தியமாவது ஆத்மேஸ்வரவிலக்ஷணரான ஸதாசார்ய-ஸத்ருஸரென்றும், ஜ்ஞாநாதிக்குண்டையராகையாலே அவையில்லாத ஸம்ஸாரிகளில் அதிகரென்றும், போஷிகளாகையாலே போஷமான தன்னிலிதிகரென்றும், ஸ்வாசார்யபரதந்த்ராயத்திருத்தும்வர்க்களாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமெனநியாயபுதாஸநிதிக்கும்ஸ்வரனிலிதிகரென்றும் புத்திபண்ணவேண்டுமென்கிறார். (223)

224. ஸ்வஸம்யபுத்தியுடைய இத்தலையில் தோஷத்தைக்கழித்து ஸ்வஸம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷணரானவர்களை, எங்ஙனே ப்ரதிபத்திபண்ணி இருக்கவேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார் [இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேண்டும்] என்று. (224)

225. இத்தை விவரிக்கிறார் [அதாவது] என்று துடங்கி. [ஆசார்யதூல்யரென்று நினைக்கை] யாவது - "குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம" இத்தியாதிப்படியே தனக்கு ஸ்வப்ரகாரோத்தேய்யானான ஆசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; [ஸம்ஸாரிகளில் அதிகராக நினைக்கை] யாவது - ஐத்தியாதிக்களையிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸம்புத்திபண்ணுதே ஜ்ஞாநாதிக்களால்

226. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஸ்வஸம்யபுத்தியுடைய இத்தியாதி. மூலத்தில் [இவர்கள் பக்கல்] என்கிற 'இத்யம்'ஸப்தம் ஸ்வஸம்யபுத்தியுடைய ஸ்வஸம்யாபத்திப்ரதத்வரூபபூர்வ-ப்ரக்ருதாபாரவிஸிஷ்டபராமர்ஸி என்று கருத்து. (226)

227. ப்ரதிபத்திபுத்தியுடைய ஸம்யாதிக்காயாங்குபிதப்ரதியோகியவிஸேஷங்களோடே கூட அவற்றை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, விஸதம் உத்தஸ்ய அபேக்ஷிதார்த்தாந்தரகதநமாகையாலே உத்தரவாக்யம் பூர்வவாக்யவிவரணம் என்னுமபிப்பாயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தை விவரிக்கிறார்) என்று. (குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம இத்தியாதிப்படியே) என்கிற (ஆதி)ஸப்தத்தாலே, "குருரேவ பரா க்ருதி:", "குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பராயணம் | குருரேவ பர: காமோ குருரேவ பரம் தநம்" என்கிறவிது விவக்ஷிதம், இதில் சரமஸேஷிதவ-சரமப்ராபக்தவ-சரமஸ்வரூபஜ்ஞாந-ஹேதுவை-சரமப்ராப்யத்வங்களும், நிருபாதிக்காமநாவிஷயத்வஸைத்தாஜ்ஞாநமாத்ரேண தூரச-த்வாதிக்களும் சொல்லுகிறது என்னுமபிப்பாயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வப்ரகார) இத்தியாதி. அதாவது சரமஸேஷிதவாத்தியுத்தநாநாவித்யூர்மங்களாலே ஆத்யரவிஷயமான என்றபடி. (ஐத்தியாதிக்களை) என்கிற (ஆதி)ஸப்தம் வ்ருத்தஜ்ஞாநபரம். (ஜ்ஞாநாதிக்களாலே) என்கிற (ஆதி)பதம் பூக்திஸைவாக்யாதிபரம். (ஐதி:) = ஐநம். (ஜ்ஞாநம்) = வேதவேதாங்குததூர்த்த-ஜ்ஞாநம். ஸ்வரூபயாத்மாயாத்யவஸாயி த்வீதிய(ஜ்ஞாந)ஸப்தார்த்தம். (ஸ்யாவ்ருத்தியாலே) என்றது, உத்த்ருஷ்டேதுவைவலைஷுக்ஷண்யத்தாலே என்றபடி. (தனக்கும்) என்கிற ஸமூச்சயத்தாலே,

2 2 4 . ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்யவசநம்.

ஸ்ருதபுஸ்த்தாலே ததீயர்பக்கல் ஆசார்யஸாம்யபுத்தி₄ பிறக்கும், ஜாத்யாதி₃களாலே ஸம்ஸாரிஸாம்யமும் ஜ்ஞாநாதி₃களாலே ஸ்வஸாம்யமும் தத்ப்ரதிபுத்தி₄கமாய் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதி₃கதவஸேஷித்வங்கள் ததுபுயாதி₃க்யபுத்தி₄யைப் பிறப்பிக்க அஜ்ஞாநத்வாந்தரோதாதி₃யான ஈஸ்வரஸாம்யமும், பரஹிதைக-பரத்வபுருஷகாரத்வாதி₃கள் ஈஸ்வராதி₃க்யபுத்தி₄யைப் பிறப்பிக்க, இந்த ஸர்வாதி₃களுன ஈஸ்வராதி₃க்ய-புத்தி₄ ஆசார்யஸாம்யபுத்தி₄யை ஸத்வாபிக்க, ஸர்வாதி₃கஸாம்யபுத்தி₄ஸத்வாபகமாய்க்கொண்டு க்ரமேண நிக்ருஷ்டஸர்வோத்க்ருஷ்டாதி₃க்யபுத்தி₄ பிறக்கவேணுமாகையாலே, ஸர்வாதி₃கஸமருமாய் அதி₃கருமான இவர்களுக்கு நிக்ருஷ்டாதி₃க்யபுத்தி₄ சொல்லத்தட்டில்லை. ஆக ஆதி₃க்யபுத்தி₄த்யமும் ஆசார்யஸாம்ய-

வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தத₃தி₄கரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை; [தன்னிலதி₃கரென்று நினைக்கை] யாவது - ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்குமுண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு வேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தன்னிலதி₃க-ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை; [ஈஸ்வரனிலதி₃கரென்று நினைக்கை]யாவது - வேஷித்வத்தை-யிட்டு நமக்கவனும் இவர்களுமொக்குமென்றிராதே, கர்மாநுசூணமாக லீலையிலும் விநியோக்யம் கொள்ளக்கடவனும் ஸ்வசரணகமஸஸமாஸ்ரயணத்யஸையில் புருஷகாரம் வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிததயிருக்கச்செய்தேயும், அர்ச்சாவதாரஸமாதி₃யாலே வாய்திறந்தொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனுமன்றிக்கே இருக்குமவனைப் போலன்றியே, ஸ்வரூபாநுசூணமாகவே விநியோக்யம் கொள்ளுமவர்களாய் ஸ்வாஸ்ரயணத்தில் புருஷகார-நிரபேக்ஷராய் வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதேயங்களை உபதேயித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவர்களாகையாலே தத₃தி₄கர் என்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (223)

2 2 4 . ஆசார்யனோடொரு விஷயத்தையும் ஸமபுத்தி₄பண்ணுகை அயுத்தமாயிருக்க, ஆசார்ய-

விலகடினரான இவர்களை ஸங்க்ரஹிக்கிறது. (லீலையிலும்) என்கிற சகாரம் போகத்ததை ஸமுச்சயிக்கிறது. அர்ச்சாவதாராஸாதாரணஸ்ஸமாதி₃ = (அர்ச்சாவதாரஸமாதி₃: அதாவது, “ஸமாதி₃ரந்யதூர்மானம் யத்யந்யத்ராதி₃ரோபணம்” என்கிறபடியே அபூஷணத்யயசித்ததூர்ம-ஸ்வீகாரம். (ஸ்வரூபாநுசூணமாகவே) என்கிற ஏவகாரம், ஸ்வாதந்த்ரயதேஹதுக்கர்மாநுசூண்ய-வ்யவச்சேத்யகம். (223)

2 2 4 . உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஆசார்யனோடு) இத்யாதி₃. “சூருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம” இத்யாதி₃க-ளிலே ஏவகாரங்களாலே ஆசார்யனுக்கு ஸ்வேதரஸர்வாதி₃க்யம் சொல்லுகையாலே, வ்யக்த்யந்தரங்-களுக்கு தத்ஸாம்யபுத்தி₄ அபுசிதை என்று ஸங்காசமாய். (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால்) இத்யாதி₃ - “தத்வாஸ்மை புநரேவையம் க்ருஹித்வா வ்ருத்திமாதி₃சேத் | நித்யம் விஷ்ணுபரம் கர்ம குரு நிரித்யமாநி மா க்ருத₂: || ஸத்யாத்மானம் விபுத்த்யஸ்வ மா காமஷ₂ மந: க்ருத₂: | யஜஸ்வ நித்யம் ஆத்மேஸம் மா ரம்ஸீ அந்யதேவதா: || லக்ஷ்யஸ்வ லக்ஷணைர்ப்ரத்தூரலகக்ஷி₂ட₂: மாந்யஸலக்ஷணை: | உபாஸ்வ வைஷ்ணவாந் நித்யம் அஸதோ மோபஸீஸர:” என்கிறவிடத்திலே, “உபாஸ்வ வைஷ்ணவாந் நித்யம்” என்று சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவோபாஸநத்துக்கு ப்ரகார-விசேஷாகங்க்ஷையிலே, “யே ஸந்தி தத்ர நிரதாஸ்தே ஸந்தி இதி கீர்த்திதா: | ஸர்வாத்மநா ஹி

புத்தியுத்தாபகமாமிடத்து ஸர்வாதிகாதிக்கயபுத்தியு ஸாக்ஷாத் தேது, ஸம்ஸாரிவைஷ்ணவாதிக்கய-
புத்தியு பரம்பரயா வேது; ஆசார்யத்துல்யபுத்தியு ஸங்க்ரஹம், ததிதரஸர்வாதிக்யபுத்தியு விவரணம்.

2 2 5 . இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்.

ஸாம்யபுத்தியுலாபுர்த்துமாகச் சொன்ன ஆதிக்கயத்தை ஸாப்துமாக விவரிக்கையால், இவர்களை
ஆசார்யத்துல்யரென்னில் ஸர்வாதிகுடன் ஆசார்யனென்னும் நினைவு விகற்பிக்குமேயென்ன, இவர்களை
ஆசார்யஸமரென்று நினைக்கக்கடி தன்னினைவாலன்று, ஆசார்யவசநாநுஸாரம் பண்ணுகையால்
விகற்பியாதென்கிறார்; என்னேப்போலேயாகிலும் தத்யுரை பஹுமதிபண்ணவேணுமென்று தத்யுரைநம்
இருப்பது. இப்படி நினையாதொழிந்தால் வருவதென்னென்ன, ஆசார்யன் நியமித்தருளிச்செய்தபடியே

ஸாம்யபுத்தியுக்கடியேது? என்னுமாகாங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் [ஆசார்ய] இத்யாதி-
யாலே. அதாவது - ஆசார்யஸாம்யப்ரதிபத்திக்கு மூலம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக்
கண்டாப்போலே காணுமென்று உபதேயஸமயத்திலே ஆசார்யனருளிச்செய்த வசநமென்கை. (224)

2 2 5 . இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்தமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [இப்படி]

யா வ்ருத்திஸ்தேஷு புக்திமயீ பரா || ஸா புக்தே: ப்ரதமா காஷ்டா வ்ருத்தேஸு பரமாத்மநி |
ஆசார்யவத் தைவதவத் மாத்ருவத் பித்ருவத் ஸ்வவத் || ஸுஹ்ருத்வத் ஸ்வாமியத் ஸந்தோ
த்ரஷ்டவ்யா ராஜவத் ததா” என்று உத்தரத்ர விஸ்தரேண சொன்ன ப்ரகாரவிஸேஷங்கள்
ஸமந்வேதவ்யங்களாகையாலே, அதிலே முந்துற முன்னம் “ஆசார்யவத்” என்று ஆசார்யவத்
த்ரஷ்டவ்யவத்வம் சொல்லுகையாலே, இப்படி ஸப்ரகாரவைஷ்ணவோபாஸநாத்மகவ்ருத்தியை,
“உபாஸ்வ வைஷ்வாத் நித்யம்” என்று ஆசார்யன் உபதேயஸமயத்திலே உபதேயிக்கையாலே,
ஆசார்யவத் வைஷ்ணவாத் உபாஸ்வ என்று ஆசார்யன் அருளிச்செய்யும்திலே, ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்
கண்டால் நம்மைக்கண்டாப்போலே காண்’ என்று உபதேயஸமயத்திலே தத்யுரைநம் ஸித்தும்.

“புக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே” என்று துடங்கி ஆசார்யக்ருத்யத்தை
ஏறிட்டுக்கொண்டு பரமரஹஸ்யமான புக்யுவதவைபுவத்தை உபதேயித்த க்ருஷ்ணன், “ஸ ச
பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்” என்று, ‘என்னோபாதியாகிலும் புக்யுவதன் பூஜ்யன்’ என்று உபதேயித்த
இது, பின்புள்ள ஆசார்யர்களும் இப்படி உபதேயஸமயத்திலே, “நம்மோபாதியாகிலும் அவர்களை
ஆராதியுங்கள்” என்று ஸிஷ்யர்களைக்குறித்து உபதேயிக்கைக்கு நியாமகமாலையாலும் இது ஸித்தம்
என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (நம்மைக்கண்டாப்போலே) இத்யாதி. இத்தால்
ஆசார்யஸாம்யாநுஸந்தானம் ஸாஸ்த்ராநுகுணதத்யுரைநமூலகமாகையாலே, “குருரேவ”
இத்யாத்யேவகாரோக்தஸாம்யநிஷேதம் ஏதத்யுரீக்தவிரிஷ்யம் என்று கருத்து. வசநத்திலே
“தைவதவத், ஸ்வவத்” என்று ஓரோர் ஆகாரங்களைப்பற்றி ஈஸ்வரனோடும் தங்களோடும் ஸாம்ய-
புத்தியை விதித்தாலும், விவகரிதகாரவிஸேஷங்களாலே தத்தத்யாதிக்கயபுத்தியும் நடக்கக்
குறையிலீலையாகையாலே, [தங்களிலும் ஈஸ்வரனிலும்] இத்யாதியோடும் விரோதமில்லை என்று
கண்டுகொள்வது. (224)

2 2 5 . உத்தரவாக்யவாதாரிகை (இப்படி நினையாதபோது) இத்யாதி. [ஸாம்யபுத்தியும்
ஆதிக்கயபுத்தியும் நடக்கவேணும்] என்கிற விதி, காமயகம்விதிபோலே கரணே அப்புத்ய-

ததஸ்துருவரென்று நினையாதொழிகையும் ஆசார்யாபசாரமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கிறார். இந்த ஸாமான்யோத்தி அபசாரத்யயத்தையும் காட்டுமென்றருளிச்செய்வார். (225)

ஈத்ருஸபூக்யவதப்ரபூவம் ஆப்தவசநஸித்தமென்கிறார்மேல் [இவ்வர்த்தம்] இத்தயாதிபூவம்.

226. இவ்வர்த்தம் இதிஹாஸபுராணங்களிலும், பயிலும்சுடரொளி நெடுமாற்-
கடிமையிலும், கண்ணோரவெங்குருதியிலும், நண்ணுதவாளாவுணரிலும், தேட்டருந்-
திறல் தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விஸ்துமாகக்காணலாம்.
ஐந்தாதிபூவாக்கமற்ற ததியரும், ஐந்தாத்தியுக்குட்படும்மந்தவ்யரென்கிற இவ்வர்த்தம் “ஸ மே பூவ்யஸ்-
என்று துடங்கி. அதாவது - ஐந்தாதிபூவையிட்டு நிகர்ஷபூத்தியபண்ணுகை அபசாரமானப்
போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டுமென்றபடி.

226. இப்படி இந்த பூக்யவதவைபூவம் ஆப்தவசநங்களில் விஸ்துமாகக் காணலாமிடங்கள்
உண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் [இவ்வர்த்தம்] இதிஹாஸபுராணங்களிலும் என்று துடங்கி.

மாத்திரபூதகமோ? அன்றிக்கே, நித்யகர்மவிதிபோலே அகரணே ப்ரத்யவாயத்துக்கும் பேதூதகமோ?
என்று ஸங்காபிப்பராயம். [இப்படி நினையாதொழிகையும்] என்கிற ஸமுச்சயம், [பூக்யவதாபசாரம்
தான் அநேகவிதம், அதிலே ஒன்று அவரகன்பக்கல் ஐந்தாதிபூவணம்] என்று பூர்வோக்தஐந்தாதி-
நிரூபணஸங்க்ராஹகம் என்னுமபிப்பராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஐந்தாதிபூவையிட்டு) இத்தயாதி.

இவ்விடத்திலே, “நிந்த்யா பூக்யவதேஷாச, மர்த்யஸாமாந்யபூவேந குரெள சாநதிகௌரவம் |
இதி பூக்யவதஸ்ய ௨ க்தா: ப்ரபந்நஸ்ய விஸேஷத: || அபாயா துஸ்தரா ஹ்யேதே தேஹபந்த-
நிபந்தந:” என்கிற பூர்த்தவாஜ வசநத்திலே “குரெள ச அநதிகௌரவம்” என்று சகாரத்தாலும்,
கிம்புநர்ந்யாயத்தாலும் பூக்யவதவிஷயத்தில் கௌரவபூத்த்யபூவமும் அபசாரம் என்று
ஸபூக்கிறது என்னுமபிப்பராயத்தாலே [இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்] என்கிறவிதது
என்று திருவுள்ளம்பற்றி வசநப்ரத்யபிஜ்ஞாபநபுரஸ்ஸரம் அருளிச்செய்கிறார் (கௌரவித்து
நினையாதொழிகையும்) என்று. “ஏதாநந்யாம்ஸீச விவிதாந் அபசாராந் அஸேஷத: ! ஸர்வாந்
அபி அநபாக்ருத்ய நாப்நோதி மதுஸூதிநம்” என்று வசநத்தில் “அபசார”ஸபூதாநுரோதேந
மூலத்தில் [அபசார]ஸபூதம் என்னுமபிப்பராயத்தாலே (அபசார)ஸபூதம் ப்ரயோகித்தது.
வசநத்திலே இவ்வர்த்தம் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸபூதம் என்னுமபிப்பராயத்தாலே (தலைக்கட்டும்)
என்றது. இத்தால், அகரணே ப்ரத்யவாயபேதூதகவிதி என்றும் ஸூசிதம். (225)

226. ௨ த்ரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இந்த) இத்தயாதி. ஏதவிஸேஷாத்யா ப்ரத்யயமாநங்களான
வசநாந்ரங்களுந் ததநுஞ்ஞந்யாயங்களும் அத்யந்தஸ்பூடார்த்தக-ஏதாத்திருஸவசநஹஸ்ரராகு-
ஞ்ஞயேந ஸங்குசிதவிஷயங்களாகவும், பூதிதவிஷயங்களாகவும் ஆகிறன என்னுமபிப்பராயத்-
தாலே மூலத்திலே [விஸ்துமாக] என்றவிதது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (விஸ்துமாகக்
காணலாமிடங்களுண்டோ என்ன) என்று. “தீக்ஷாப்ரவேசமாத்ரேண ப்ரஹ்மணே பூவதி க்ஷணத்”
என்கிற மோஹநஸாஸ்த்ரோக்தஜாத்யுத்தாராதிபூவாமயஸங்காநிராகரணார்த்தம் ஸாத்விகஜந-
ஸம்ஸ்க்ஷணகப்ரயோஜகப்ரபூதங்களிலே இதுக்கு விஸ்துப்ரதிபாதநம் வேணும் என்னுமபிப்பராயத்-
தாலே (ஆப்தவசநங்களிலே) என்றது. ஆப்தத்வம் = ப்ரஹ்மபாதவிப்ரலிப்ஸாதித்யோஷாஹிதத்வம்.

ஸத்யாசாரோ மத்ஃபுக்த: ச்வபசோ஽பி ய: | தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராவ்ஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத்நா ஹ்யஹம்", "ந ஸூத்ரோ புக்யவத்ஃபுக்தா விப்ரா புக்யவதாஸ்ஸம்ருதா:", "ஸூத்ரம் வா புக்யவத்ஃபுக்தம் நிஷதம் ச்வபசம் ததநா | ஈகதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:" என்றித்யாதிக்களாலே ஸாரோப்யூருய்ஹணம் பண்ணும் இதிஹாஸபுராணங்கனிலும்; ஜந்மஸ்ருத்தாதிவிபுக்யமற புக்யவத்ஃபுக்யணகதாரகரான புக்யவதரே ரோஷிகளென்கிற "பயிலும் கடரொளி"யிலும்; அந்த புக்யவதரே பரமப்ராப்யர் என்கிற "நெடுமாரங்கடிமை"யிலும்; பரமப்ராப்யபூதரான அவர்களுடைய ஸ்மரணாதிஸாரஸ்யம் சொல்லுகிற "கண்ணோரவெங்குருதி"யிலும்; அர்ச்சாவதார்ப்ரவணரானவர்கள் ஸ்வாமித்வேந அநுவர்த்தந்ய-ரென்கிற "நண்ணுவானாவுண்"ரிலும்; புக்யவத்ஃபுக்திபரவரானவர்கள் ஸமூஹமே தூர்நாந்யமென்கிற "தேட்டுருந்திறநேளி"லும்; த்வவையகநிஷ்டூர்கன்பக்கல் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான உகப்பைக் காட்டும் "மேம்பொருள்" என்கிற பாட்டுக்கு ஜந்மாதிமினுக்கமற்ற தத்யூய் ரிவரஸா வாஹ்யர், அவர்கள் துவக்ருதபூவம்

[இவ்வர்த்தம்] என்று கீழ் விஸ்தரேணோக்தமான புக்யவதவைபுக்யவத்தை பராமர்ஸிக்கிறது; மஹாபூரதத்திலே "மத்ஃபுக்தம் ஸூத்ரஸாமாந்யாத்வமந்யந்தி யே நரா: | நரகேஷ்வ-திஷ்டந்தி வர்ஷகோமர்நராதமா: | சண்டாலமபி மத்ஃபுக்தம் நாவமந்யேத பூத்ஃதிமாத் | அவமானாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகே ச ஸ:" இத்யாதி்யாலும், "ந ஸூத்ரோ புக்யவத்ஃபுக்தா விப்ரா புக்யவதாஸ்ஸம்ருதா: | ஸர்வவர்க்ணேஷு தே ஸூத்ரோ யே ஹ்யபுக்தா ஜநார்த்ததே" இத்யாதி்யாலும், "மத்ஃபுக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாந்ருமோத்யநம் | ஸ்வயம்பூயர்ச்சநஞ்-சைவ மத்யுர்த்தே த்யம்புக்யவ்ஜநம் | மத்தத்யாஸ்ரவணே புக்தி: ஸ்வரநேத்ராங்க்யவிஃரியா | மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி | புக்திரஷ்டவித்யா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே | ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநிஸர்ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸஸ ச பண்டித: | ந மே பூஜ்யஸ்சதுர்வேதீ பூஜ்யந் புக்திவ்ஜித: | ஸ மே பூஜ்யஸ்ஸத்யா சாலெள மத்ஃபுக்த: ச்வபசோ஽பி ய: | தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராவ்ஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத்நா ஹ்யஹம்" இத்யாதி்யாலும் பலவிடங்களிலும் புக்யவதவைபுக்யவம் ப்ரதிபாதிதம்; இதிஹாஸோத்தமத்திலே "ஸூத்ரம் வா புக்யவத்ஃபுக்தம் நிஷதம் ச்வபசம் ததநா | லீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:" இத்யாதி்யாலே புக்யவதப்ரபூவம் ப்ரகீர்த்திதம்; இன்னமும் இதிஹாஸத்-திலே பலவிடங்களிலும் புக்யவதமாஹாத்மயப்ரதிபாதிதம் வந்தவிடங்களிலே கண்டு கொள்வது; ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே "மத்ஃபுக்தம் ச்வபசம் வாபி நிந்த்யாம் குர்வந்தி யே நரா: | பத்மகோடிஸதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே" இத்யாதி்யாலே புக்யவதவைபுக்யவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபுக்யவதத்திலே "ச்வபசோ஽பி மஹிபால விஷ்ணுபுக்தோ த்வீஜாதிடக: |

மூலத்தில் [இவ்வர்த்தம்] என்றது, அவ்வவ்ஹிதபூர்வப்ரகருதமான [இப்படி நினைவாதொழிகையும்] என்கிறவித்தை பராமர்ஸிக்கிறதன்று; பின்னை [இதிஹாஸ] இத்யாத்யநுசூணமாக பரமப்ரகருத-மான புக்யவதவைபுக்யவத்தை பராமர்ஸிக்கிறது என்னுமபிப்பாயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் விஸ்தரேண) இத்யாதி.

இதிஹாஸப்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்திலே இவ்வர்த்தத்துக்கு விசதூப்ரதிபத்தி இல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (மஹாபூரதத்திலே) இத்யாதி. (ப்ரதிபாதிதம், ப்ரகீர்த்திதம்) இத்யாதி, ப்ராயயஸ்பூத்யோபாதிதம் வைசித்யார்த்தம். இந்த வசநங்களுக்கு பூர்வபக்ஷாபிமத-அஸ்வர-

அநுபூவியார், அவர்கள் ஸுபாவநப்ரஸாதூர், ஜ்ஞாநப்ரதிக்கூரஹயோக்யர், தந்நிந்தூகர் கர்மசண்டூலார், துஜ்ஜலபூபுலவாபிகளென்கிற மேலில் பாட்டுக்களிலும் ஸம்ஸயமற விசுத்யமாக நிதிதூர்ஸநவத் காணலாம் என்கிறார்.

(226)

விஷ்ணுபுக்த்திவிஹிநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதாம: | விப்ராத் த்விஷ்ட்யூணயுதாதூரவிந்த்-
நாபுபாதூரவிந்த்விமுகக்ச்ச்வபசம் வரிஷ்டம் | மந்யே ததூர்ப்பிதமநோவசநே ஹிதார்த்த-
ப்ராண: புநாதி ஸகலம் ந து பூரிமாந:” இத்தயாதிடிகளாலே புகூகூவதவைபுவம்
பலவிடங்களிலும் அபிஷ்ஹிதம்; லைங்கூத்திலும் “வைஷ்ணவநாமம் விஸேஷோஸ்தி விஷ்ணே-
ராயதநம் மஹத் | ஜங்குமஸீவிமாநாநி ஹ்ருத்யாநி மநீஷிணம் | ய: பஸ்யதி ஸாபூசாரம்
வைஷ்ணவம் லீதகல்மஷம் | யஸ்மிந்ரகஸ்யிந் குலே ஜாதம் ப்ரணமேத்யூண்டூவத்யூபூவி”
இத்தயாதிடிகளாலே புகூகூவதவைபுவம் ப்ரதிபாதிடதம்; இப்படி புகூகூவதமாஹாதம்யப்ரதிபாதிடதம்
பல புராணங்களிலுமுண்டாகையாலே தத்தத்ஸ்த்ஸ்வங்கிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸா-
திடிகளில் உபாத்வசநங்களிலே புகூகூவதர்களை ஜந்மநிரூபணேந அவமதி செய்தால் வரும்
அநர்த்தவிஸேஷமும், புகூகூவதரான போதே அவர்கள் அபக்ருஷ்டஜாதீயரல்லர், உத்க்ருஷ்ட-

ஸார்த்தநிராஸார்த்தம் ஸித்தூந்நாபிமதஸ்வரஸார்த்தங்களை ஸங்கூரஹேண அருளிச்செய்கிறார்
(இதிஹாஸாதிடிகளில் உபாத்வசநங்களிலே) இத்தயாதிடிகளால். “மத்யூபக்தம் ஸீத்ரஸாமாந்யாத்”,
“சண்டூளமபி மத்யூபக்தம்” இத்தயாதிடிகளால் உபாத்வசநவயார்த்தம் (புகூகூவதர்களை) இத்தயாதிடிகளால். “ஸீத்ர-
ஸாமாந்யாத்” என்றது - ஸீத்ரத்வஜாதிஹேதுகமாகவே என்றபடி. “சண்டூளம்” என்று
ஹேதுகர்பூவிஸேஷணமாகையாலே, சண்டூளத்வஹேதுகமாக என்றபடி. இத்தை உட்கொண்டு
அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மநிரூபணேந) இத்தயாதிடிகளால். இத்தால், ஹேத்வந்தரேணவன்றிக்கே ஜந்ம-
நிரூபணேந அவமானம் இங்கே அபிமதமாகையாலே ஜந்மநிரூபணம் அநர்த்தகரம் என்றபடி.
ஸீத்ரத்வாதிகளின் இவர்கள்பக்கல் இல்லாமையாலே இவர்கள்பக்கல் தந்நிரூபணம் அதஸ்மிம்ஸ-
த்யூபக்தி. என்னுமபிப்ராயத்தாலே இவர்கள்பக்கல் ஸீத்ரத்வாபூவபோதகமான “ந ஸீத்ரா:”
இத்தயாதிடிகளுக்கு அர்த்தம் (புகூகூவதரான போதே) இத்தயாதிடிகளால். “ந ஸீத்ரா:” = ஸீத்ரத்வாபூவவந்த:
என்றபடி. இத்தால் புகூகூவத்யூபக்திரூபஸம்ஸ்காரவிஸேஷத்தாலே ஸீத்ரத்வஜாதியினுடைய நிவ்ருத்தி
சொன்னபடி. ப்ரக்ருஷ்டஸத்வாத்யூயாஸ்யதூரவ்யோபாதாநகஸீரோத்பந்நத்வாதிரூபமான
புராஹ்மண்யாதிடிகளிலே புராஹ்மணத்தூயுத்பந்நத்வஸ்க்ஷணஸாரீர்புராஹ்மண்யாத்யூயபிவ்யங்க்ய-
தயா ததூதிரித்தங்களாம், ஸமத்யூமாத்யூயதிஸய-தத்யூபாவஸ்க்ஷணமான ஸர்வபுராஹ்மண்யாத்யூயதி-
ரித்தங்களாம். தபோவாவிஸேஷத்துஷ்க்ருதவிஸேஷங்களாலே ஏகஜந்மநி ஆகூமபாயிகளாம், “அஷ்ட-
வந்தம் புராஹ்மணம்”, “ந ஸீத்ரே பாதகம்” இத்தயாதிடிகளிலே உபநயநத்தபூவநிபுந்நத்யூபக்தர்களாக
அநுவதிட்கப்படுகிற புராஹ்மணத்வ-ஸீத்ரத்வாதிகளின் அதுருஷ்டவிஸேஷரூபங்கள் என்று.

“புராஹ்மண்யாதிடிகளும் தேவதாநாமபி அஸ்தி; தத்கூலு அதுருஷ்டவிஸேஷஸம்பந்நதூரூபம், நது
ஜாதிரூபம். புராஹ்மணத்தூயுத்பந்நத்வஸ்க்ஷணஸாரீர்புராஹ்மண்யாதிடிகளால் உத்பத்திமாத்ரம் வா; அந்யத்யூ, ஆதிடிகளாலே
புராஹ்மணே முக்யபூவஹிரூபவாதாம், பசநாத் விஸ்வாமிதர்ப்ரபூருதீநாம் ச, புராஹ்மண்யாத்யூய-
பூவப்ரஸங்கூத: ஸந்தாதவிஸேஷப்ரஸுத்திவந்ஸ தாத்யூருஷ்ட்யூருஷ்டவத்வஸிச்சகம்” இத்தயாதிடிகளாலே
தேவதாதிடிகளானஸூருதப்ரகாஸிகையிலே விஸ்த்யம்.

அதுருஷ்டந்தானும் புகூகூவத்ப்ரியத்வாதிரூபமிநே. “புகூதாஸ்தேதீவ மே ப்ரியா:” என்று

ஜாதீயதுவ்யரென்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும் ஸ்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரத்யா-
த்ருதயா குருக்களுமாய் பரமசோஷியான ஈஸ்வரஜோபாதி பூஜ்யருமாவர்கள் என்னுமிடமும்,

நிரதிசயப்பரியத்வம் உண்டாகவே ஸாதிசயப்பரியத்வங்கள் நிவ்ருத்தமானே. இப்படி ஆகும்பாபியான
புராஹ்மணயவிசோஷாதிசயங்களுக்கு மரணத்தஸ்த்யாயித்வகதநமும் ஸம்ஸ்த்யாநரூபகோத்வ-
த்யுஷ்டாந்தகதநமும் அநுசிதமிறே. ஆகையாலே, “விப்ரா பாக்யவதா:” என்கிறவிதாவும்
விப்ரத்வாபேக்ஷயா அத்யந்தோத்க்ருஷ்டபாக்யவத்பரியத்வம் உண்டாகையாலே உத்க்ருஷ்டகுலஜாநு-
வர்த்தநீயதாப்ரயோஜக-உத்கர்ஷவிசோஷபரம். எல்லாருக்கும் பாக்யவத்புக்த்யதிரசயப்ரயுக்த-
ஸாஜாத்யம் இருந்தாலும், பாக்யவத்புராஹ்மணர்களுக்கும், பாக்யவதசமீதீரர்களுக்கும் ஆசாரப்ரதி-
நியமவிதிடும் பூதபூர்வகதிந்யாயேந லோகஸங்கீரஹார்த்தசாரநியமபரமாகையாலே
தத்யுஷிரோத்யமும் இல்லை.

ஸாதிசயோத்கர்ஷயுக்தபுராஹ்மண்யம் நிவ்ருத்தமானாலும், நிரதிசயோத்கர்ஷயுக்தபாரமணகாந்த்யம்
இருக்கையாலே தத்யுபகோரணதிசயிலே சதயாதநாத்யபாவப்ரஸங்க்யமும் இல்லை. ஸாக்ஷாத்
புராஹ்மணப்பராப்தியை “விப்ரா ஏவ ஹி” இத்யாதிசயங்கள் சொல்லாமையாலும் “யஸ்மிந் கஸ்மிந்
குலே ஜாதம் ப்ரணமேத் துண்டவத் புவி” இத்யாதிப்ரதிபதோக்ததாநுவர்த்தநிசோஷப்ரயோஜக-
உத்கர்ஷவிசோஷபரமாகையாலேயும், மோஹநசாஸ்த்ரோக்தஜாத்யுத்தாரஸாம்யப்ரஸங்க்யமும் இல்லை.

ப்ரமாணவைஷ்மயத்தில் ப்ரதிபுந்திக்கு அவகாசந்தானுமில்லையே. “ந சமீதீரா:”,
“தக்ஷத்யுஜ்ஜாதிகில்பிஷ:”, “நாஹம் விப்ர:” என்று இத்யாதிசயங்களாலே புராஹ்மணயாதிசயங்களுக்கு
நிவ்ருத்தி அவிசேஷணை சொல்லிற்றிறே. ஆகையாலே, “அதோ ஜாதேந்நிக்ருஷ்டாயாஸ்ஸர்வஸ்யா
வா விநாஸத: ! ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுபுக்ததாநாம் இதி மந்தியித்யம் வச:” என்கிறவிது அநுசிதம்
என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் அபக்ருஷ்டஜாதீயரல்லர்) என்று. அதாவது,
அபக்ருஷ்டஜாதியுத்தரன்று என்றபடி. “விப்ரா:” என்கிறவிது உத்கர்ஷவிசோஷஸக்யம் என்னும்
அபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டஜாதீயதுவ்யர்) என்று. அதாவது, அத்யந்தோத்-
க்ருஷ்டகுலஜானும் ப்ரதிபதோக்தப்ரணம-பாததீர்த்த-ப்ரஸாதஸவிகாராதிசயங்களாலே அநுவர்த்தநீய-
ராம்படியான உத்கர்ஷவிசோஷஜோக்ததஸாம்யயுக்தர் என்றபடி,

விவாஹபேஜாநாதிவ்யதிகரப்ரஸங்க்யம் ப்ரதிபத்யுவிதியில்லாமையாலும் ஸாஜாத்யமாத்ரததால்
வருகிற ப்ராப்தியும் லோகஸங்கீரஹார்த்தப்ரதிநியமபரணாஸ்த்ரவிசோஷநியமீதையாகையாலும்
வாராத என்று கருத்து. “ந கேவஸம் விப்ரதுவ்யத்வம், கிம்து தேஷ் ஸ்ரேஷ்ட்யமும் இவர்களுக்கு
உண்டு என்னுமபிப்ராயத்தாலே “மத்யுபுக்தஜநவாத்ஸஸ்யம்” இத்யாதிவசநத்துக்கு அர்த்தம்
(உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும்) இத்யாதி. இது “விப்ரேந்த்ரயதி”ஸப்த்யார்த்தம். யச்சபுத்த்யாலே
அநியதவ்யக்திவிசோஷஸம்பந்தம் தோற்றுமையாலே, ஏகவசநதெயுஸ்ஸம்ப்யயஞ்ஜகமல்லது,
ஸங்க்யாவிசோஷபரமன்று என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ஸ்ரேஷ்டராய்) என்கிற பூஹ்வசநம்.
“தஸ்ஸம தேயம் ததோ க்ரஹ்யம்” என்கிறவிது பூர்வோக்தரீத்யா ஜ்ஞாநத்யாநாதநகர்த்தஸ்யதா-
பரம். அதில் கர்த்தராகக்ஷாயாம், ஸந்நிஹிதத்வாத் (சதுர்வேதி)ஸப்த்யார்த்தம் கர்த்தாவாகும்.
அதானும் ஸாமர்த்த்யாத் ஜாத்யேகத்வாந்வயீ என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்
(அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரத்யாத்ருதயா) இத்யாதி. இது ஆத்யாநத்துக்கும் உபஸகணம். யத்யவா,
“தேயம்” என்கிறவிது, “ரிக்தபாணிஸ்து நோபேயாத்” இதுயுத்தஸமித்பாணித்வோபஸகித-உபதேச-

அவர்கள் திறத்தில் அபசாரம் காலதத்தவமுள்ளதனையும் ஈஸ்வரன் பொருள் என்றும், கரணத்ரய-
வ்யாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு, ப்ராணாதிசுகளோடு வாசியற புகுவத்துவிஷயத்திலே
ஸமர்ப்பித்து நிரபிமானராயிருக்குமவர்கள் ஸ்பர்ஸபாவநரென்னுமிடமும்;

கூரஹணங்குதிஞ்சித்தாரபரம். “ததோ க்ரஹ்யம்” என்கிறவிது ஜ்ஞாநஸ்வீகாரபரம் என்னும்
அபிப்பிராயத்தாலே (ஜ்ஞாநப்ராதுத்தருதயா) இத்யாத்யாத்தமாகவுமாம்.

இத்தால், “ந ஸத்ராய மதிம் தத்யாத்”, “ந ச ஹீநவயோ ஜாதி: ப்ரக்ருஷ்டாநாம் அநாபதி” இதி
தூநாதாநநிஷேதம், ஏவம்விதகாஷ்டாபந்நபுக்திர்ஹிதஸித்ரூபாதிசுகள்விஷயமாக உசிதம்.
“ஸித்ரூபையோநாவஹம் ஜாதோ நாதோந்யத்யவக்துமுதஸஹே” என்கிறவிது ஸ்வவாக்யமாகையாலே,
நைச்யாநுஸந்தூநபரதயா அந்யதூஸித்துமாயகையாலே, “ததோ க்ரஹ்யம்” என்கிற
அந்யதூஸித்துபுகுவத்துவசநஸ்வரஸ்யபூதகமாகாது. இது ஸிதாதிவிஷயத்திலே கண்டபடி-
யாலே, “ததோ க்ரஹ்யம்” என்கிறவிதுக்கு அநுஷ்டாநாபூவஸக்ஷணப்ரமாமண்யமுமில்லை.
ஆகையால், வித்யாமந்த்ராதிகளடைய கூரஹணம் ப்ரஹ்மணாதிவிஷயத்திலேயாகவேணும்
என்றும், “குருத்வேந வரணீயத்வதீர்த்தபாதிதவஸூபாவநோச்சிஷ்டத்தவாதிருப்பரபாவாநாம்
ப்ரமாணேஷ ஜாதிதோ வ்யவஸ்த்தாபித்தவாத்” என்றும் சொல்லுகிறது அயுத்தம் என்று ஸிசிதம்.

“ஸ ச பூஜ்யோ யதூ ஹ்யஹம்” என்கிறவிதுக்கு அர்த்தம் (பரமஸேஷியான) இத்யாதி. இத்தால்
புகுவானாலே கண்டோக்தமான புகுவத்துருஷ்டாநந்தவிரோத்தாலே த்ருஷ்டாந்நாத்ரவரணநம்
அநுசிதம். ஆகையால், “மாத்ருபி: பித்ருபி:ஸ்சைதா: பதிபி:ர்தேவரைஸத்தா | பூஜ்யா
பூஷயிதவ்யாஸ்ச பூஹுகல்யாணமீப்ஸுபி: || ஜாமயோயோநிகேஹாநி ஸபந்த்யப்ரதிபூஜிதா: |
தாநி க்ருத்யாஹதாரீவ விநஸ்யந்தி ஸமந்தத: || ஏவமாதிஷு பூஜ்யோக்திரயதெனசித்யாந்நியம்யதே
| புக்தம்ஸேச்சாதிபூஜ்யோக்திரேவமேவ நியம்யதாம்” என்கிறவிதுவும் - அநுசிதம் என்று
ஸிசிதம். “ஜாமய:” = குலஸ்த்ரிய: “ஜாமிஸ்ஸவஸ்ருகுலஸ்த்ரியோ:” (அமரம் 3-291)
என்னக்கடவதிறே. “ஸித்ரம் வா புகுவத்துபுக்தம்” இத்யாதிவசநம், “மத்புக்தம்
ஸித்ரஸாமாந்யாத்” இத்யாதிவசநவ்யாக்யாநத்தாலே வ்யாக்யாதப்ராயம் என்னுமபிப்பிராயத்தாலே
“மத்புக்தம் ஸ்வபசம் வாபி” இத்யாதிவாரஹவசநத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள்
திறத்தில்) இத்யாதி. (திறம்) = விஷயம். “ந க்ஷமாமி கதூசந” என்கிற “கதூசந” ஸ்பூதார்த்தம்
(காலதத்வம்) இத்யாதி. இத்தால் “ந க்ஷமாமி வஸுந்ததே” என்று சில கோஸங்களில் காண்கிற
பாடும் அப்பாடும் என்று ஸிசிதம்.

“பத்மகோடிஸதேநாபி” என்கிறவிது, தாமரஸபூஷ்பங்களினுடைய கோடிகளினுடைய -
ஸதத்தினாலேயும் என்றபடி. “க்ஷமாமயேகேந பத்மேந ஜாதிபூஷ்பேந வா” என்றிறே ப்ரக்ருதம்.
“ஸ்வபசோபி மஹீபால” இத்யாதிவசநத்துக்கு அர்த்தம் பூர்வமேவ உக்தமாகையாலே,
“விப்ராத்தூவிஷ்டுக்ருணயுதாத் அரவிந்தநூபபாதூரவிந்தூவிமுகூதத்” இத்யாதிவசநத்துக்கு
அர்த்தம் (கரணத்ரய) இத்யாதி. மநஸஸ்பூதம் தத்வ்யாபாரபரம். “ஈஹிதம்” = சேஷ்டா.
“ஈஹ சேஷ்டாயாம்”, பூாவே க்த: இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கரணத்ரயவ்யாபாரத்தோடு)
என்று. “ப்ராண”ஸ்பூதம் முக்யாமுக்யப்ராணஸ்பூதவிஷயபஞ்சஸ்ருத்திப்ராணசக்ஷராதி-
இந்த்ரியபரம் என்னுமபிப்பிராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராணாதிசுகளோடு) என்று. இந்த
(ப்ராண)ஸ்பூதம் முக்யப்ராணவாசகம். (ஆதி)ஸ்பூதம் சக்ஷராதிபரம். “ந பூரிமான:” என்றது

அவர்களுடைய ஹ்ருத்யம் ஈஸ்வரனுக்கு ஜங்குமவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக் கண்டால் துண்டுவத் ப்ரணமம் செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதினே! இப்படி இதிஹாஸ-புராணங்களிலும்; நம்மாழ்வார் “பாற்கடற்சேர்ந்த பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார் - பயிலும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும் பரமரே” என்று துடங்கி. புகுவத் துணசேஷிதாதிடங்களிலே ப்ரவணரான புகுவதர்களை நமக்கு ஸேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிற-விடத்தில், “யவரேலுமவர்கண்டர்”, “கும்பிநரகர்களேத்துவரேலுமவர்கண்டர்”, “எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும்” என்று ஜந்மாதிடங்களெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் ஸேஷத்வவிரோதியான ஜந்மாத்தியபிமாநமில்லாதவர்கள்கிடர் நமக்கு மிகவும் உத்தேய்யர் என்று அருளிச்செய்த “பயிலும் கடரொளியிலும்”; “கொடுமாவியேயேன் பஹ்வபிமாநபுக்தபிந்ந: என்றும் அத்தால் புவிதம் (நிரபிமாநராயம்) என்றது. இந்த ஏகவசநமும் தெள்ளர்ப்பயவ்யஞ்ஜகம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே பஹ்வசநம்.

“புநாதி புவநம்” என்கிறவிதுக்கு அர்த்தம் (ஸ்பர்ஸ) இதி. ஸ்பர்ஸேந பாவநா: என்றபடி. “புநாதி” என்கிற க்ரியைக்கு கர்த்தா ப்ரக்ருதணை ஸ்வபசன் என்று கருத்து. “ஜங்குமஸிவிமாநாநி” இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (அவர்களுடைய) இத்யாதி. ஸ்தாவரவ்யாவ்ருத்தயர்த்தம் (ஜங்கும) இதி. “ய: பர்யதி” இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (அவர்களைக்கண்டால்) இத்யாதி. இதில் “ப்ரணமேத்” என்று ப்ரதிபத்யவிதியாலே, “பூஜ்யா பூஷயிதவ்யாஸ்ச” என்னுமாபோலே, “புக்தம்ஸேச்சூதியபூஜ்யோக்தி:” என்கிறவிது அநுசிதம் என்று ஸிசிதம். (பாற்கடல்) இத்யாதி :- உபயுக்தம்ஸதத்தைக் கூட்டி ஸங்க்ரஹேண அதுக்கர்த்தம் (புகுவத்) இத்யாதி. பாற்கடல்சேர்ந்தபரமனை = பாற்கடலிலே சேர்ந்திருக்கிற ஸர்வாதிகளை. பயிலும் = நெருங்கும்; பரிசயம் பண்ணும். திரு = ஸம்பத்தை. உடையார் = உடையவர்கள். பயிலும் = நெருங்கியிருக்கிற. பிறப்பு = ஜந்மங்களுடைய. இடைதோறும் = அவகாஸத்தோறும். எம்மையாளும் பரமர் = எங்களை ஆளுகிற ஸ்வாமிகள் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (புகுவத் துண) இத்யாதி. முதல்பாட்டு தொடங்கி குணங்களிலும், பத்தாம்பாட்டில் சேஷிதத்திலும் ப்ராவணயம் கண்டுக்கொள்வது. (ஆதி)ஸப்த்யம் ரூபபரம். இது இத்திருவாய்மொழிக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாகையாலே (ப்ரதிபாதித்தருளுகிறவிடத்தில்) என்றது. யவரேலும் = ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் எப்படிப்பட்டவர்களும்; தண்ணியராகிலும் என்றபடி. அவர்கண்டர் = புகுவச்சேஷத்வவிரோதியான ஜந்மாத்தியபிமாநஸநியரான அவர்களை என்றபடி. கும்பிநரகர்கள் = கும்பிபாகநரகஸ்திராயக்கொண்டு. ஏத்துவரேலும் = திருநாமத்தைச் சொல்லுமவர்களாகில். அவர்கண்டர் = அவர்களை என்றபடி.

எத்தனை நலந்தானிலாத = எவ்வளவும் நன்மையும் இல்லாத. அதாவது, அந்த சண்டாளஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களும் இன்றிக்கே இருப்பாருமாய் என்கை. சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும் = தாம் சண்டாளர்க்கு விலங்குமாப்போலே சண்டாளரும் தங்களுக்கு விலங்கும்படியானவர்களும் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மாதிடங்களால்) இத்யாதி. வ்ருத்தஜ்ஞாநாதிகள் (ஆதி)ஸப்த்யார்த்தம். (தண்ணியர்) = அபக்ருஷ்டர். (ஸேஷத்வவிரோதியான) என்றது, ஸேஷத்வாநு-குஹுவர்த்தந-ப்ரதிபுந்தகமான என்றபடி. (ஜந்மாத்தியபிமாநம்) = ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநோத்தகர-ஹேதுக-அஹங்காரம். “எம்மையாளும்பரமர்”, “எம் தொழுதலம் தாங்கன்” இத்யாத்தியர்த்தம் (நமக்கு மிகவும்) இத்யாதி. (நம்மாழ்வார்) (அருளிச்செய்த) என்றந்வயம்.

அவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால் - வியன் மூவுலகுபெறினும் - விடுமாறென்பதென்னந்தோ” என்று துடங்கி புகாகுவதற்களே தமக்கு பரமப்ராப்பயரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஐந்ம்வருத்தாதிபுகாகுமின்றிக்கே “சயமேயடிமை தலைநின்றார்”, “அவனடியார்”, “மணிமலை போல் கிடந்தான் தமர்கள்”, “கோதிலடியார்”, “நீக்கமில்லாவடியார்” என்று புகாகுவதென்னந்தூர்-யாதிபுகளிலே தோற்றிருக்குமாகாரமே அவர்களுக்கு நிரூபகமாக அருளிச்செய்த - “நெடுமாற்கு அடிமையிலும்”; திருமங்கையாழ்வார் “தண்ணேறையெம்பெருமான் தான் தொழுவார் காண்மின் எந்தலைமேலாரே” என்று துடங்கி அர்ச்சாவதாரப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே நமக்கு சீரஸா வாஹ்யர், ஸதூத்மயேயர், ஸுபிரிகளிலும் கைங்கர்யஸம்ருத்தியுடையவர்கள், அவர்களை ஒரு கூணகாலமும் பிரிய கூடிமனவல்லேன், அவர்களுக்கென் ஹ்ருத்யம் தேனூறி எப்போதும் இனிதாகாநின்றது, அவர்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே கண்டிகோளையென்னுடைய மனோத்ருஷ்டி-

(கொடுமா) இத்யாதி :- கொடு = க்ருரமான. மா = மஹத்தான. வினையேன் = பாபத்தைபுடைய நான். அவனடியார் = ததீயருடைய. அடியே = திருவடிகளையே. கூடுமிதுவல்லால் = கூடுகையாகிற இதுவல்லால். வியன் = விஸ்மயநியமான. மூவுலகுபெறினும் = த்ரெலோக்யத்தைப்பெற்றாலும். விடுமாறு = விடும் வழி. என்பது = என்றுசொல்லுகை. என் = என்றே. அந்தோ = ஐயோ. என்று அர்த்தம். இத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார் (புகாகுவதற்களே) இத்யாதி. (உத்தேசாய)த்வம் ஆதேயாதிசயாஹ்ருத்வரூபஸோஷித்வம். (ப்ராப்ய)த்வம் ஆதீயமாநாதிசய-பாக்த்வம் என்று திருவாய்மொழி - த்வயத்துக்கு ப்ரதிபாத்தியபேதம் வ்யஞ்ஜிதம். (சயமே) என்றது ஸ்வயம் என்னுதல், ஐயம் என்னுதல். அடிமைதலைநின்றார் = சோஷத்வத்திலே ஊன்றியிருப்பார் என்று அர்த்தம். அவனடியார் = ஸ்ரீ வாமநனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலே தோற்று அடிமையாயிருப்பார் என்று அர்த்தம். மணிமலைபோல் கிடந்தான் = ஒரு ரத்நப்ரவதம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. தமர் = ஆபீர்தர் என்று அர்த்தம். கோதிலடியார் = “அநக:” என்னுமபோலே, தோஷரஹிதரான அடியார் என்று அர்த்தம். நீக்கமில்லாவடியார் = பிரியமாட்டாத அடியார் என்று அர்த்தம். இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (புகாகுவத்-ஸௌந்தர்யாதிபுகளிலே) இத்யாதி. (ஆதி)பதத்தாலே வீர்யயௌவநாதிபுகளை ஸங்க்ரஹிக்கிறது. சயமே அடிமை இத்யாதியிலே, அந்தணர் மறையோர் என்றாப்போலே, ஐந்தமாதிநிர்தேசம் பண்ணுமையாலே பஸித்த அர்த்தம் (தோற்றிருக்கும் ஆகாரமே) இத்யாதி. இங்கும் (நம்மாழ்வார்) (அருளிச்செய்த) (நெடுமாற்கடிமையிலும்) என்று கூட்டுவது. தண் = குளிர்ந்த; ஸ்ரஹ்ரமான. சேறே = ஸாரகேசுத்ரமான திருச்சேறைத்திருப்பதிக்கு நிர்வாஹகனை. எம்பெருமான் = எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய. தான்தொழுவார் = திருவடிகளைத்தொழுமவர்கள். என் தலைமேலார் காண்மின் = என்னுடைய தலைமேலேயிருப்பார் என்று காணுங்கள் என்றபடி. இத்தெற்கிருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (என்று துடங்கி) இத்யாதி. “பயிலும்சுடறாபி” “நெடுமாற்கடிமை” இவையிரண்டும் வ்யூஹவிபுட்ப்ரவணவிஷயம் என்று தோற்ற (அர்ச்சாவதாரப்ரவணரான) என்றது. “எப்பொழுதும் என் மனத்தேயிருக்கின்றார்” என்கிறவிதத்துக்கு அர்த்தம் (ஸதூத்மயேயர்) என்றது. “விண்ணவரில் பொலிகின்றார்” என்கிறவிதத்துக்கு அர்த்தம் (ஸுபிரிகளிலும் கைங்கர்யஸம்ருத்தியை உடையவர்கள்) என்று. “ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” என்கிறவிதத்துக்கு அர்த்தம் (அவர்களை ஒரு கூணகாலமும்) இத்யாதி. “என்னுள்ளம் தேனூறி எப்பொழுதும் தித்திக்கும்” என்கிறவிதத்துக்கு அர்த்தம் (அவர்களுக்கு என்னுள்ளம்) இத்யாதி. “கண்டேனுக்கிதுகாணீர் என்னெஞ்சம் கண்ணினையும் கவிக்குமாறே” என்கிறவிதத்துக்கு அர்த்தம் (அவர்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே) இத்யாதி.

கள் களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலேயாகாநின்றது என்னப்பானது, அவர்களை நெஞ்சால் நினைக்கவே ம்ருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்கும் அஞ்சவேண்டா, என்னுடைய ஹ்ருத்யம் அவர்கள் விஷயத்திலே விழுக்கிறபடிக்கண்டிகோளே, என்றிப்படி அருளிச்செய்கிறவிடத்தில் ஜந்மாதி-ப்ரஸங்குமற அருளிச்செய்த “கண்சோர வெங்குருதி”யிலும்; “கடல்மல்லைத் தலசயனம் ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை ஆள்வாரே” என்றேதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதிக்களை உடையராகவுமாம், திருக்கடல்மல்லைத்தலசயனத்தை அநுஸந்திக்கும்வர்கள் நின்ற நிலைகளிலே ப்ரமாணம்காட்டாதே நம்மைக்காரியம்கொள்ள உரியாரென்று துடங்கி, “ஞானத்தினொளியுருவை நினைவாரென்னயகர்”, “அவரெங்கள் குலதெய்வமே” என்றுகந்தருளின நிலத்திலே ப்ரவணராயிருக்குமவர்களே நமக்கு ஸேஷிகளென்றருளிச்செய்த “நண்ணுத வாளவுணரி”ஜம்; ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான் “மெய்யடியார்கள் தம்மீட்டம் கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும் கண்பய-

“ஆளானுக்கு ஆளாகும் என் அன்புதானே” என்கிறவிதத்துக்கு அர்த்தம் (அவர்களளவிலே) இத்யாதி. “தொழுவாரைக் கருதுங்கால்... உண்ணுது வெங்கூற்றம் ஓவாத பாவங்கள்” என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் (அவர்களை நெஞ்சாலே) இத்யாதி. கூற்றம் = ம்ருத்யு. “உள்ளத்தே வைப்பாருக்கு இது காணீர் என்னுள்ளம் உருகுமாறே” என்கிறவிதத்துக்கு அர்த்தம் (என்னுடைய ஹ்ருத்யம்) இத்யாதி. உருகுகை = அழிகை. இங்கும் ஜந்மவ்ருத்தாத்யுத்தர்ஷநிர்தேசுபாவிஹபுலிதம் (ஜந்மாதி-ப்ரஸங்குமற) இத்யாதி. ப்ரதிஷேதூர்த்துப்ரஸங்குமும் இன்றிக்கே என்றபடி.

(கடல்மல்லை) இத்யாதி - திருக்கடல்மல்லையிலே ஸ்தலத்திலே கண்வளர்ந்தருள்கிறவித்தை, ஆர் = யவர். எண்ணும் நெஞ்சுடையார் = அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடையவர்கள். அவர் = அவர்கள். எம்மை ஆள்வாரே = எம்மை ஆளுகைக்கு உரியர் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஏதேனும்) இத்யாதி. “ஆர்” என்கிறவிதத்துக்கு அர்த்தம் (ஏதேனும் ஜந்ம) இத்யாதி. “கடல்மல்லை” இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (திருக்கடல்மல்லை) இத்யாதி. உபாதிநிர்தேசுபாவிஹபுலிதம் (நின்றநிலைகளிலே) என்றது. ப்ரமாணப்ரதூர்ஷநிர்தேசுபாவிஹபுலிதம் (ப்ரமாணங்காட்டாதே) என்று. (ப்ரமாணம்) ஆவணையோலை முதலான தூஸ்யஸாதூகம். ஆளுகை = கார்யங்கொள்ளுகை. ஞானத்தின் ஒளியுருவை = ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுய்ளவனை. நினைவார் = நினைப்பார். என்னாயகர் = என் ஸ்வாமிகள். அவர் எங்கள் குலதெய்வம் = அஸ்மத்தகுலஸ்தைவதம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார்(உகந்தருளின) இத்யாதி.நா. இதிலும் வ்யஹுவிபு வவ்யாயவ்ருத்தி அநுஸந்தேசைய. நாயககுலதெய்வஸப்தூர்த்தம் (ஸேஷிகள்) என்று. கண்சோரவெங்குருதியிலே ஜந்மவ்ருத்தாத்யபகர்ஷம் கண்டோக்தமல்லாமை யாலே, தொழுவார், புண்ணியர், பெரியோர் என்கிற ஸாமான்யநிர்தேசங்களுக்கு “ஆர் எண்ணும் நெஞ்சுடையார்” என்கிற ஜந்மாதிபகர்ஷகண்டோக்திமத்வவிசேஷத்திலே பர்யவஸாநம் என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே மூலத்திலே திருமொழிகளுக்கு வ்யுத்தர்மண உபாதூநம் என்று தோற்ற (ஜந்மாதிப்ரஸங்குமற) என்றும், (ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதிக்களையுடையராகவுமாம்) என்றும் அருளிச்செய்தது என்று கண்டுகொள்வது.

(மெய்) இத்யாதி - மெய்யடியார்தம் = அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே மெய்யான அடியராயிருக்குமவர்கள்தங்களுடைய. ஈட்டம் = கூட்டத்தை. கண்டிடக்கூடுமேல் = காணக்கிடைக்கும்முகில். அதுகாணும் = அக்கூட்டத்தைக்காண்கையேகிழர். கண்பயனுவாதே = கண்களுக்கு புலமாவது

சொன்ன - ழ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையையுடையராகில் திருத்தமுடியோபாதி ஈஸ்வரனுக்கு ஸிரஸா வாஹ்யரென்றும், ழ்நமத்தால்வந்த தண்மையே அன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாருமிந்த ழ்ஞாநநிஷ்டராகில் அந்த துஷ்க்ருதபுலம் அநுபுவிபார் என்றும், தங்களுக்கு ழ்நமவ்ருத்தாதிடர்களால் வருங்குறையில்லாமையேயன்று தங்களோடு ஸம்புந்தித்த

“முடியினில் துளபம் வைத்தாய்... உகத்தி” என்கிறவிதுக்கு அர்த்தம் (ஈஸ்வரனுக்குத் திருத்தமுடியோபாதி) இத்யாதி. உகப்பின் கார்யமான ஸம்மாநவிசேஷத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் “முடியினில் துளபம் வைத்தாய்” என்கிற ஸம்புத்தி என்றபடி. “திருமறுமர்வ”இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (ழ்நமத்தால்) இத்யாதி. “வாமும்சோம்பர்” என்று “ப்ரபத்யே” ஈபுத்தார்த்தமும், “மொய் கழல்” என்று “சரண”ஈபுத்தார்த்தமும் சொல்லிற்று. “திருமறுமர்வ” என்று “ஸ்ரீமத்”ஈபுத்தார்த்தம் சொல்லிற்று. இத்தால், இப்பாட்டுக்கள் ஏகவிஷயங்கள் என்று புவல்கிறது. அதில், த்வயநிஷ்டர் ழ்நமநிக்ரழமுடையராகிலும் உத்தேஸ்யர் என்று கீழே சொல்லி, இங்கே, வ்ருத்தத்தாலும் நிக்ரழமுடையர் உத்தேஸ்யர் என்கிறது என்னுமிப்பிராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ழ்நமத்தால் வந்த தண்மை) இத்யாதி. (இந்த ழ்ஞாநநிஷ்டராகில்) என்றது, மேம்பொருளில் சொன்ன ழ்ஞாநநிஷ்டராகில் என்றபடி.

“மாநிலத்துயிர்களெல்லாம் வெருவரக்கொன்று சுட்டு” இத்யாதியைப்பற்ற (தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாரும்) என்றது. “அருவினைப்பயன்” இத்யாத்யர்த்தம் (அந்த துஷ்க்ருதபுலம்) இத்யாதி. “வானுளார்” இத்யாதிக்கர்த்தம் (தங்களுக்கு) இத்யாதி. “அருவினைப்பயனதும்யார்” என்கிற கீழிற்பாட்டில் அர்த்தநுவாதம் (ழ்நமவ்ருத்தாதிடர்களால்) இத்யாதி. (ழுதி)ஈபுத்தம் ஈஸ்த்ரழ்ஞாநபரம். “போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதம்” இத்யாத்யர்த்தம் (தங்களோடு ஸம்புந்தித்த) இத்யாதி. போனகம் = போழநம். இதில் உபஸ்திதிரைஈத்ரயாத் போழநபாத்ரஸ்தபுத்தரஸிஷ்டத்தையே “சேட”ஈபுத்தம் சொல்லுகிறது. புண்டஸ்த்ரஸேஷத்தைச்சொல்லுகை விளம்பிதம். “நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய யா யா சேஷ்டா ததூர்ச்சநம் | யோ யோ ழல்பஸஸ ஈ ழபஸ்தத்த்யாநம் யந்நிரீக்ஷணம் || தத்பாத்யாம்பவதுலம் தீர்த்தம் ததூச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் | ததூக்திமாத்தரம் மந்த்ராக்ரயம் ததஸ்ப்ருஷ்டம் அகிலம் ஈசி:” என்று நாராயணைகநிஷ்டனுடைய உச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் என்று சொல்லிற்று. “உச்சிஷ்ட”ஈபுத்தம் புத்திபாத்ரஸ்தபுத்தரஸிஷ்டத்திலே ப்ரஸித்தம். இது “ழுசார்ய”ஈபுத்தமில்லாமையாலும், தத்ப்ரகரணமல்லாமையாலும் ழுசார்யவிஷயமாகாது. நது, “நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய” என்கிற ஸாமாந்யத்துக்கு “சுரோருச்சிஷ்டம் புஞ்ஜீத” என்கிற விசேஷத்திலே பர்யவஸாநம் என்னில்; “சுரோருச்சிஷ்டம்” என்கிறவிது வேத்யாத்யபாகவிஷயமாகையாலே, வேத்யாத்யபாகன் நாராயணைகநிஷ்டனையும், ததிதரனையும் இருக்கக்கூடுமாகையாலே இந்த “சுரு”ஈபுத்தம் விசேஷவிஷயமாகமாட்டாது.

நது, தத்யாபி, “யோ வை மந்த்ரவரம் ப்ராத்யாத் ஸம்ஸாரோச்சேத்யஸாத்யம் | ப்ரதீச்சேத்யசுருவ்யஸ்ய தஸ்யோச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்” என்று பூர்த்த்வாழஸம்ஹிதோக்தசுருவிசேஷவிஷயத்திலே “நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய” என்கிற ஸாமாந்யத்துக்கு பர்யவஸாநம் உசிதம் என்னில்; பூத்யகமின்றிக்கேயிருக்க ஸ்வதோ ஸங்க்ருசிதமான ஸாமாந்யத்துக்கு விசேஷவிஷயத்திலே ஸங்கோசம் அநுசிதம். “சூக்யஸ்ய வபாயா:” இத்யாதிமந்த்ரத்தினுடைய நித்யாங்கதாவிரோதபுத்தாலேயிறே ‘பஈ’ஈபுத்தத்துக்கு சூக்யவிஷயதயா ஸங்கோசம் உபகதம். இப்படியே இந்த ந்யாயவிஷயங்களில் எல்லாவற்றிலும் விரோதப்ரஸங்க்தாலே ஸாமாந்யஈபுத்தத்துக்கு ஸங்கோசம் என்னுமிடம் தத்ர

தத்ர ஸ்ப்ட்டம். இங்கே அங்ஙன் ஒரு விரோதத்தில்லாமையாலே, ஸங்கோசோபக்யமம் உசிதமன்று.

கிஞ்ச, “நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய” என்கிறவிது, நாராயணை ஏகஸ்யிந், நிஷ்டா = நிதராம் ஸ்திதி: , யஸ்ய ஸ: ததேகாத்: என்று பேடிக்கயாந்தரப்ரஸங்கூத்திற் “புவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலருபா:” என்கிறபடியே முடியும்படியாய், ஏதத்தேஹாநுபூவ்யமான ப்ராரப்த்யாமசூத்திற் அப்யுபக்யமற்ற உத்தமாதிகாரிவிஷயம்.

“யோ வை மந்த்ரவரம்” இத்யாதிபூர்த்தவாஜவசநம், த்ாரணாதஸம்பந்தகீர்த்தநலிங்கூத்தாலும், “இச்சூப்ரகருத்யருக்ஷணைருபசாரை:” என்று உபசாரேச்சூர்வயகீர்த்தநலிங்கூத்தாலும், மத்யமாதிக்காரிவிஷயம். ஆகையால், “நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய” என்கிறவிதுக்கு “யோ வை மந்த்ரவரம்” இத்யாத்யுத்தகுருவிஷயத்திலே பர்யவஸாநம் கூடாது.

நநு ச, “நிர்மால்யம் பூக்ஷயித்வைவம் உச்சிஷ்டம் அகுரோரபி | மாஸம் பயோவ்ரதோ பூத்வா ஜபந் அஷ்டாசுஹம் ஸதூ || பூரஹ்மகர்ச்சம் தத: பீத்வா ஸூத்தோ புவதி மாநவ:” என்று குருவ்யதிரித்த-உச்சிஷ்டபோஜனத்தில் ப்ராயஸ்சித்தவிதிபூலத்தாலே, “நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய” என்கிறவிது குருவிஷயமாகக்கடவது என்னில்; “அகுரோ:” என்கிறவிடத்தில் “குரு”ஸப்தம் ஆசார்யவாசகமாகில், “பிது: உச்சிஷ்டம் பேடாக்தவ்யம்” என்று விஹிதமான பிதுருச்சிஷ்ட-போஜனத்துக்கு நிஷேதம் ப்ரஸங்கிக்கும்; பித்ருவாசகமாகில் “குரோருச்சிஷ்டம் புஞ்ஜி” என்று விஹிதமான குருச்சிஷ்ட-போஜனத்துக்கு நிஷேதம் ப்ரஸங்கிக்கும்; உபயவாசகமென்னில் ஏகவசநம் அநுபபந்நம்; கதுஞ்சித் ஜாத்யேகத்வபரம் என்னில், “ஜ்யேஷ்டஸ்ய ச ப்ராதாருச்சிஷ்டம் பேடாக்தவ்யம்” என்று விஹிதமான ஜ்யேஷ்டப்ராதாருச்சிஷ்டபோஜனத்துக்கு நிஷேதம் ப்ரஸங்கிக்கும்; ஆகையால் “அகுரோ:” என்கிறவிடத்தில் “குரு”ஸப்தம் உச்சிஷ்டபோஜனத்தில் ஸாஸ்த்ர-ராத்ராமுதஸர்வவிஷயோபலக்ஷணம் என்னவேணும். ஸாஸ்த்ராத்ரம்தான் “குரோருச்சிஷ்டம் புஞ்ஜி”, “ப்ரதீச்சேத்குருவ்யஸ்ய தஸ்யோச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் | பிதுர்ஜ்யேஷ்டஸ்ய ச ப்ராதாருச்சிஷ்டம் பேடாக்தவ்யம்” என்கிற இவையாகிருப்போலே, “நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய” என்று துடங்கி “ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்” என்கிறவிதுவுமாகிறது. ததாச, “அகுரோ:” என்றது, போஜ்யோச்சிஷ்டதயா தத்தச்சூஸ்த்ராமுதவ்யதிரித்தனுடைய என்றபடி.

“அகுரோரபி” என்கிற “அபி”ஸப்தம் அநுத்தஸமுச்சயமாய், ஸாஸ்த்ராமுதபித்ருஜ்யேஷ்டப்ராத்ருவ்யதிரித்தரை ஸமுச்சயிக்கிறதாகிலும், “நாராயணைகநிஷ்டஸ்ய” என்று ஸாஸ்த்ராமுதமதுன நாராயணைகநிஷ்டவ்யதிரித்தனையும் ஸமுச்சயிக்கும். “ஸஹி வித்யாததஸ்தம் ஐநயதி” என்று ஆசார்யனையும் பிதாவாக விவகசித்து, “ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸம்:” என்று பித்ருஸமதுன ஜ்யேஷ்டப்ராதாவையும் வித்யாதோஜனகதுன ஆசார்யனையும், யோநிதோஜனகதுன பிதாவையும், குருஸூத்ருஸூத்வேந க்ரோஹுகரித்து, “குரு”ஸப்தம் சொல்லுகிறது என்னிலும், ந்யாயஸாம்யாத், “ஆசார்யவத் ஸந்தோ த்ரஷ்டவ்யா:” என்று சொல்லப்பட்ட நாராயணைகநிஷ்டனையும் க்ரோஹுகரிக்கும். ஆகையாலே, தத்ஸங்கோசகமாக மாட்டாது.

“யே சோபகுர்வதே ஜ்ஞாநம் கிம்ப்யஸ்யுதஸம்ஸர்யம் | ஹீநோச்சிஷ்டாஸநம் கார்யா வ்ருத்திஸ்தேஷ்வபி கௌரவாத்” என்கிறவிதுவும், “யோ வை மந்த்ரவரம் ப்ராதாத்” இத்தபாதி-பூர்வஸீலோகோக்தகுருவ்யாபேக்ஷய அநுகல்பபூத-அதிக்காரிவிஷயமாகையாலே, முக்யகல்பபூத-

ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள் ப்ரஸாத்யஸ்வீகாரத்தாலே பரிஸுத்தாபடியான உத்கர்ஷமுடையார் என்றும், ஐந்மவ்ருத்தாதிசுளால் குறையநின்றே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்த ஜ்ஞாந-விதுராய் ஐந்மவ்ருத்தாதிசுளால் உயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேஸ்வரனோபாதி பூஷ்ராய் ஜ்ஞாந-த்யாநப்ரதிக்கூரணங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும், ஐந்மவ்ருத்தாதிசுளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிசுருமானவர்கள் ஐந்மவ்ருத்தாதிசுவைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை புகூவத்ப்ரபாவத்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தை பூத்திபண்ணுதே கர்மநிபுந்தநமான ஐந்மாத்த்யபகர்ஷத்தையே பூத்திபண்ணித் தாமு நினைத்தார்களாகில் அந்தக்ஷணத்திலே அவர்கள் கர்மசண்டூராவராவரென்றும், இப்படி ப்ரஸாதித்த அர்த்தங்கள் ஸம்பூலிக்கும்

குர்வபேக்ஷயாபி உத்தமாதிசுகாரிபூதநாராயணைகநிஷ்டவிஷயமாகமாட்டாது. “சூரோஷ் பத்நீபுத்ராதிஷ்வந்யேஷ்வப்யமலாத்மஸு” | குர்யாதாசார்யவத் வ்ருத்திம் தத்ரத்தர வ்வயஸ்த்யா” என்கிற இதுவும் “தத்யுச்சிஷ்டம் ஸபாவநம்” “உச்சிஷ்டாஸநவரஜம்” இத்யாதிசுஸந்த்ராந்தரோக்தவ்யவஸ்துஸாபேக்ஷமாகையாலே தத்விருத்தமன்று.

இப்படி “உச்சிஷ்டமசூரோரபி” என்கிறவிது “தத்யுச்சிஷ்டம் ஸபாவநம்”, “போனகம் செய்தசேடம்” இத்யாதிசுஸ்வாரஸ்யஸங்கோசகமாக மாட்டாதாகையாலே, இங்கே போஜநபாத்ரஸ்த்யுக்ததேஷைமே வசநஸ்வாரஸ்யஸித்தம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தங்கள் ப்ரஸாத்யஸ்வீகாரத்தாலே) இத்யாதி. “விஷ்ணு: ப்ரஸாத்யம் துளஸித் தீர்த்தம் வாபி த்விஜோத்தம | உபவாஸதிநேசைவ ப்ராஸ்தியாத் அவிசாரயந்” என்று “ப்ரஸாத்ய”ஸபூத்யம் போஜநபாத்ரஸ்த்யுக்கதேஷைவாசகமாகக் காண்கையாலே, (ப்ரஸாத்ய)ஸபூத்யத்தாலே வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று. “பழுதிஸா” இத்யாத்யுயர்த்தம் (ஐந்மவ்ருத்தாதிசுளால்) இத்யாதி. “எம்மடியார்கள்” என்கிறவிது ப்ராகரணிகமான மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநவத்ப்ரம். “மத்யுக்கதஜநவாத்ஸ்யம்” இத்யாதிவசநத்திலே “மமாநுஸ்மரணம் நித்யம்” என்று வர்த்தமானநிர்தேயபூக்தத்வயகதபூர்வகூண்டூர்த்தமும், “ஸ்வயம்ப்யுயர்ச்சநம் ... பூஜாயாஞ்ச அநுமோதநம்” என்று உத்தரகூண்டூர்த்தமும், “மத்யுக்கதஜநவாத்ஸ்யம்” இத்யாத்யவசநிஷ்டங்களாலே த்வயகத-உத்தமஸிசிதாதிசுகாரிஸ்வபாவ-விசேஷங்களும் சொல்லுகையாலே இதுவும் மேம்பொருளில் சொன்ன த்வயோக்தஜ்ஞாநவத்-விஷயம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள்) இத்யாதி. சரிஷ்டம் பூர்வமேவ வ்யாக்யாதம்.

“அமரவோரங்கம்” இத்யாத்யுயர்த்தம் (ஐந்மவ்ருத்த) இத்யாதி. “சாதி அந்தணர்” என்கிற இத்தைப்பற்ற (ஐந்ம) இதி. “தமர்களில் தலைவராய்” என்கிறவித்தைப்பற்ற (வ்ருத்தாதி) இதி. “அங்கம் ஆறும் வேதம்...நான்கும் ஒதி” என்கிறவித்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாநாதிசுருமான) இத்யாதி. ஐந்மாதிசுளால் விசேஷியாதே கேவலம் “நாமர்களை” என்கிறவித்தைப்பற்ற (ஐந்மவ்ருத்தாதி-வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே) இத்யாதி. “நாமர்கள்” என்கிறவிது, ப்ரக்ருதமான மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநவத்ப்ரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்களை) இதி. “பழிப்பராகில்” என்கிறவிதுக்கர்த்தம் (புகூவத்) இத்யாதி. “நொடிப்பதோரளவில் ஆங்கு” என்கிற இத்தைப்பற்ற (அந்தக்ஷணத்திலே) என்றது. “அவர்கள் தாம் புலையர்” என்கிறவித்தைப்பற்ற (கர்மசண்டூளர்) இத்யாதி. புலையர் = சண்டூளர். ஸாமர்த்த்யாத் கர்மசண்டூளாத்வம். இப்படி “அடிமையில்” இத்யாதியான இந்த பாட்டுக்களாலே ஐந்மாத்த்யுத்கர்ஷபகர்ஷங்கள் புகூவஸ்வபூ-

227. கூத்திரியனான விஸ்வாமித்தரன் பூரஹ்மர்ஷியானான்.

இப்படிக் கண்டாலும் அபக்ருஷ்டவர்ணம் உத்க்ருஷ்டவர்ணமாகக்கூடுமோ ஒரு ஜந்மத்திலேயென்ன, கூடின படியைக்காட்டுகிறுமேல்; கூத்திரியனும் ராஜர்ஷியான விஸ்வாமித்தரன், அந்த ஜந்மத்திலே ஒரு கர்ம-விசேஷத்திலே கூத்திரியத்வம்போய் வஸிஷ்டுவாக்யத்தாலே பூரஹ்மர்ஷியமானான்; இப்படி ஏகஜந்மத்திலே வர்ணாந்தரம் வரக்காண்கையாலே வர்ணமநித்யமென்னுமிடம் ஸித்தமும். அல்பபாக்திகவஸிஷ்டுவாக்யம்

என்னுமிடம் பூரஹ்மாதிசுருக்கும் துர்லபமானபேற்றை திரயக்ஷாதிதியிலே பிறந்தானெருவன் பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்றும், அருளிச்செய்த ஆறு பாட்டுக்களிலும்; [விசாத்யமாகக் காணலாம்] என்றது - ஸம்ஸயவிபர்யமற துர்ஸிக்கலாமென்றபடி. (226)

227. இப்படி இதிஹாஸாதிசுகளிலே புகூவதவைபுகூவம் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் “ந ஸாதித்ரா: புகூவத்ஸபுகூவா: விப்ரா: புகூவதாஸ்ஸம்ருதா:”, “ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநிஸ்ஸம்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டித:” என்று சொன்ன விப்ரத்வாதிசுகள் அர்த்தவாத்யுமாமித்தனையல்லது, அபக்ருஷ்டஜந்மாவானவன் அந்த ஸரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனாகக் கூடுமோவென்ன,

லாபுப்ரயோஜகங்களன்று, பின்னே புகூவஜ்ஜ்ஞாநவிசேஷத்தபுகூவங்களே தத்ப்ரயோஜகங்கள் என்று சொல்லி மேலில் பாட்டிலே பூரஹ்மாதிசுகளைப்பற்றி துர்லபத்துவத்தையும், கஜேந்த்ராமூவா-னுக்கு ஸுலபானுணமையையும், சொன்னவிது பூர்வோக்த-அர்த்தங்களில் உபபத்திப்ரதூர்ஸநபரம் என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே “பெண்ணுலாம் சடையினனும்” இத்யாதிக்கர்த்தம் அருளிச்செய்திரு (இப்படி ப்ரதிபாதித்த) இத்யாதிநா. (பூரஹ்மாதிசுகளுக்கும்) என்கிற (ஆதி)ஸபூதம் ருத்ரபரம். “ஆனைக்கு அன்று அருளாயிந்த” என்கிறவிதுக்கு அர்த்தம் (திரயக்ஷாதிதியிலே) இத்யாதி. இத்தால், கீழ் அஞ்சு பாட்டில் நிக்ருஷ்டமாகச் சொன்னவர்கள்பக்கல் கண்ட சாஸ்த்ரவாய்ந்தவோக்ய-மநுஷ்யத்வமும் இல்லாதவன் என்றபடி. (ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியாமூவார்) (அருளிச்செய்த) என்று அந்வயம். ஸம்ஸயச் ச விபர்யயச் (ஸம்ஸயவிபர்யயம்) ஸமாஹாரே த்வந்த்வ: விபர்யய: = அந்யதாஜ்ஞாநம். இவை அறும்படியாக என்றபடி. இத்தால், “புகூவதாதித்ரேஷு ஸித்ரத்வா-வகூமபூர்வகம் ப்ராஹ்மணயோத்பத்த்யாதிசுபப்ரபுகூவஸ்ய கைஸ்சிதுக்தே: ததூவகூவா-ஜ்ஞாநாநஸ்ய (1) ததூபுகூவவித தத்ப்ரகாரகத்வரூபபூரமத்வஸித்தே: (2) ஆதிக்கூவகூவாவித்வ-ஸித்தே:”ச், தந்நிவர்த்தநம் உசிதமேவ இதி குருத்வேந வரணியத்வ-தீர்த்தபாதீயத்வ-ஸுபாவனோச்சிஷ்டத்வாதிசுபப்ரபுகூவாநாம் ஜாதிதோ வ்யவஸ்தாபிதத்வாத், ப்ரதமம் ஜாதிவிஷய-வ்யாமோஹம் நிவர்த்தயதி” இத்யாதிஸாரப்ரகாஸிகோக்திமூலப்பூரமநிவ்ருத்தியும், ப்ரபுகூவ-வ்யவஸ்தாபுமலகப்பூரமநிவ்ருத்தியும் ஸாசிதை. ந்யாயாநுக்ருஹிதவசநஸ்வாரஸ்யாநுகுணமாக (1) குருத்வேந வரணியதாதிசுபபுகூவங்களும் (2) ஸித்ரத்வாதிசுபிவ்ருத்தியும் ஸ்தாபிதங்களிறே. உக்ததிசுஸவ ஸர்வம் ஸுபரிஹரம் என்று கண்டுகொள்வது. (226)

227. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி இதிஹாஸாதிசுகளிலே) இத்யாதி. (விப்ரத்வாதிசுகள்) என்கிற (ஆதி)ஸபூதம் யதித்வபரம். இத்தால், உத்க்ருஷ்டகுலஜாநுவர்த்தநீயதாப்ரயோஜக-அத்யந்தோத்கரணம் அபிப்ப்ரேதம். (அர்த்தவாதம்) என்றது, ப்ரரோசநார்த்தம் ஆரோபிதகுணம் என்றபடி. (அர்த்தவாதம்)ஸபூதம் இங்கே தத்ப்ரதிபாதுபரம். [கூத்திரியனான] என்கிறவிதுக்கு அர்த்தம் (கூத்திரியகுல) இத்யாதி. குலம் = உத்பாதூகப்ப்ரபுத்த: ததூதூபுவத்வமாவது, கூத்திரியாத் கூத்திரியாணயாம் உத்பந்நத்வம். இத்தால் ஈத்ருசுணந்தாநவிசேஷப்ப்ரளீதத்வாபிஷ்ய-க்ய-

செய்தபடி கண்டால் ஸர்வவாத்திஸம்பூந்த்விசேஷம் என்செய்யாதென்று கருத்து .

(227)

கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உத்யாஹரணதயா அருளிச்செய்கிறார் [கூத்திரியனா] என்றுதுடங்கி.

அத்யுருஷ்டவிசேஷாதமககூத்திரியத்வயுக்தத்தவம் அபிப்ப்ரேதம். ஐந்தாந்தரவ்யாவ்ருத்தயர்த்தமாச (தஜ்ஜந்தமத்திலே) என்றது. சருவ்யத்யாஸவ்யாவ்ருத்தயர்த்தம் (தபோவிசேஷ) இத்யாதி.

தத்யாஹி - “ஸ்ருணு கௌந்தேய ராமஸ்ய மயா யாவத்பரிஸ்ருதம் | மஹர்ஷீணாம் கத்யதாம் காரணம் தஸ்ய ஐநம் ச” இத்யாரப்ய, “க்யாதி: ஸ்வஸூதாம் ருசிகாய ப்ராதுதா” இத்யுக்த்வா, “பூர்க்கூவ: குருபுங்கூவ: புத்ரார்த்தேத்யேஹ்யபயாமாஸ சகம்” இதி சோக்த்வா, “ஆஹூய சாஹ தாம் பூர்யாம் ருசிகோ பூர்க்கூவஸ்தத்யா | உபயோஜ்யஸ்சுரூயம் த்வயா மாத்ரா ச பூமிநி | தஸ்யாம் ஐநிஷ்யதே புத்ரோ தீப்திமாந் கூத்திரியர்ஷபு: | அஜய்ய: கூத்திரியரிலோகே கூத்திரியர்ஷபு- ஸூதந: | தத்யாபி புத்ரம் கஸ்யாணி த்ருதிமந்தம் தபோந்விதம் | ஸமாதம்கம் த்விஜஸ்சரேஷ்டம் சருரேகம் வித்யாஸ்யதி” இதி சோக்த்வா, “சருத்வயம் க்ருஹித்வா து ராஜந் ஸத்யவதீ தத்யா | பர்த்ரா ததத்தம் ப்ரஸந்நேந மாத்ரே ஹர்ஷாந்நயவேத்யயத் | மாதா து தஸ்யா: கௌந்தேய துஹித்ரே ஸ்வம் சகம் த்ருதௌ | தஸ்யாஸ்சகம் அத்யாஜ்ஞாதம் ஆத்மஸம்ஸ்தம் சகார ஹ | அபூர்வீத் ராஜஸர்த்ரதுஸ ஸபூர்யாம் வரவரணிநிம் | மாத்ரானி வ்யதித்யா பத்ரே சருவ்யத்யாஸ- ஹேதுநா | தஸ்மாத் ஐநிஷ்யதே புத்ர: க்ருரகர்மா மஹாபுஸ: | ஐநயிஷ்யதி மாதா தே ப்ரஹ்மபூதம் தபோதநம் | விஸ்வம் ஹி ப்ரஹ்மதபஸா மயா தத்ர ஸமர்ப்பிதம்” இத்யாதி்யில் சொல்லுகிறபடியே விஸ்வாமித்ரனுக்கு சருவ்யத்யாஸத்தாலே ப்ராஹ்மண்யம் தபஸ்ஸுக்கு முன்னே இருந்தது என்னவொண்ணது. தபோமூலகவனிஷ்டுவாக்யத்தாலே ப்ராஹ்மண்யம் மத்யே வந்தது என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லுகையாலும், இதிஹாஸத்துக்கு புராணபேக்ஷயா ப்ராபுல்யமும், ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸாத்ரதாபேக்ஷயா ப்ராபுல்யமும் ஸம்ப்ரதிபந்நமாகையாலும் ஸ்ரீராமாயணவிருத்தங்களுனவற்றுக்கு அந்யத்யாநயநமிதே உசிதம்.

கிஞ்ச, சருக்ருதிக்கு, புத்ரனும், தத்யூதப்ரக்ருஷ்டஸமதமஸௌர்யவீர்யாதிசுளம் உத்யேத்யஸ்ய- மல்லது, ப்ராஹ்மணாதிசுளக்கு ப்ராஹ்மண்யாதிசுளகிலே உத்பத்திமாத்ரோபாதிசுளங்களான ப்ராஹ்மணத்வாதிசுள மறுஷ்யத்வாதிசுளப்போலே அர்த்தஸமஹஜ்கூரஸ்தங்களாகையாலே உத்யேத்யஸ்யகோடிகூடிதங்களன்று. ஆகையாலே யத்யூத்யேத்யேந சருக்ருதி, அத்தையே அந்த சருவானது ப்ரயோஜிப்பிக்குமல்லது, அநுத்தியூஷ்டங்களான ப்ராஹ்மணத்வகூத்திரியத்வங்களை ப்ரயோஜிப்பிக்க மாட்டாதாகையாலே சருவ்யத்யாஸம் ப்ராஹ்மண்யஹேதுவன்று.

கிஞ்ச, இப்படி ந்யாயனித்தமான அர்த்தம் வசநஸ்வாரஸ்யனித்தம். எங்ஙனே என்னில்:- புராணரத்நத்திலே “அத வநாதாகத்ய ஸத்யவதீம் ருஹிரபஸ்யத், ஆஹ சைநாம், அதிபாபே! கிமிதமகார்யம் பூவத்யா க்ருதம்? அதிரௌத்ரம் தேந புரா லக்ஷயதே, நூநம் த்வயா த்வந்மாத்ரு- ஸய்யுத்தஸ்சுருபபூக்த: , ந யுக்தமேதத், தத்ர சரௌ ஸகலவீர்யஸௌர்யபுஸஸம்பத்யாரோபிதா, த்யுவீர்யசராஸ்ய அகிலஸாந்நிஜ்ஞாநத்திசுளாதிப்யூராஹ்மணனகுணஸம்பத, த்ச ச விபர்த்தம் குர்வத்யாஸ்தவ அதிரௌத்ராஸ்த்ரத்யாணபாலநநிஷ்ட: கூத்திரியாசார: புத்ரோ பூவிஷ்யதி, தஸ்யாஸ்ச உபஸமருசிர்ப்ராஹ்மணசார: இதி” என்று சருக்களுக்கு ஸௌர்யாதிசுருணாதிசய- ப்ரயோஜக்தவம் சொல்லிற்றித்தஸ்யல்லது ப்ராஹ்மணத்வாதிசுளாதிப்ரயோஜக்தவம் சொல்லிற்றிலை.

அதாவது கூத்திரியகுலோத்தபுவனா விஸ்வாமித்ரன் அஜ்ஜந்தத்திலே தான் பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக வலிஷ்டுவாக்யத்தாலே கூத்திரியத்வம் பின்னொட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே. ஆகையால் அத்யந்தாபக்ருஷ்டகுலோத்தபுவரானாலும் அந்த ஸ்ரீரம் தன்னோடே அநவதிசுகூலத்திபகூகூவத்வம்புந்த்ரூபஸம்ஸ்காரவிசேஷத்தாலே, அத்யந்தோதக்ருஷ்டகுலஜா-

“வீரயஸொளரயபுலஸம்பத்யாரோபிதா” (வி.பு. 4-7, 24-2) என்றும், “ப்ரஹ்மணகுணஸம்பத்” (வி.பு. 4-7, 24-2) என்றுமிதே சொல்லிற்று. கூத்திரியத்வம் ஆரோபிதம், ப்ரஹ்மணத்வம் ஆரோபிதம் என்று சொல்லிற்றில்லையே. ‘கூத்திரியாசார: புத்ரோ புவிஷ்யதி, ப்ரஹ்மணசார: புத்ர:’ என்று சொல்லிற்றித்தனையல்லது, ‘கூத்திரிய: புத்ரோ புவிஷ்யதி, ப்ரஹ்மண: புத்ர:’ என்று சொல்லிற்றில்லையே. “தஸ்மாஜ்ஜநிஷ்யதே புத்ர: க்ருகர்மா மஹாபுல: | ஜநயிஷ்யதி மாதா தே ப்ரஹ்மபூதம் தபோதநம்” என்று “க்ருகர்மா” என்று சொல்லிற்றல்லது, ‘கூத்திரிய:’ என்று சொல்லிற்றில்லை. “ப்ரஹ்மபூதம்” என்றது ‘ப்ரஹ்மணஸ்த்ருபம்’ என்றபடி. “பித்ருபூதோ மாத்ருபூத:” என்னுமாப்போலே “பூத”ஸ்பூதம் ஸ்த்ருபஸாசி. “பூதம் ந்யாய்யே ஸமே ப்ராப்தே யத்யர்த்ததாயோரபி” என்னக்கடவதிதே.

“விஸ்வம் ஹி ப்ரஹ்மதபஸா மயா தத்ர ஸமர்ப்பிதம்” என்று “விஸ்வ”ஸ்பூதஸ்வாரஸ்யத்தாலும், “ப்ரஹ்மணகுணஸம்பத்” என்கிற ப்ரகரணத்தரஸ்த்ருணஸ்பூதஸ்வாரஸ்யத்தாலும் “ப்ரஹ்ம”ஸ்பூதம் தத்ருணஸக்ஷமல்லது ஜாதிலக்ஷமன்று. இப்படி ந்யாயாநுகுணஸ்பூதஸ்வாரஸ்யப்ரியாலோசனையில் சருவ்யத்யாஸம் ப்ரஹ்மணத்வாதிஜாதிப்ரியோஜகமல்லாமையாலே ஸ்ரீராமாயணத்தோடு இவற்றுக்கு விரோதம்தான் முதலிலே இல்லை.

கிஞ்ச, விஸ்வாமித்ரனுக்கு சருவ்யத்யாஸத்தாலே ப்ரஹ்மண்யம் முன்பே உண்டு என்னில், அவனுக்கு கூத்திரியகல்பத்தாலே பூர்வம் பண்ணின உபநயநவிவாஹாதிசுகள் ஸாஸ்த்ரார்த்தங்க-என்றிக்கே ஒழிய ப்ரஸங்கிக்கும்.

கிஞ்ச, இந்த சருவ்யத்யாஸத்தாலே பரஸாராமனுக்கு கூத்திரியத்வமும் வருகையாலே ப்ரஹ்மண்யமின்றிக்கே ஒழியும். ப்ரஹ்மணகல்பத்தாலே உபநயநாதிசுகளும் ஸாஸ்த்ரார்த்தமன்றிக்கே ஒழியும். “ராம ராம மஹாபாகு புவாந் பாபமகாரிஷீத் | அவத்யந்த்ரதேஹம் யத் ஸர்வதேவமயம் வ்ருத்வா || வயம் ஹி ப்ரஹ்மணஸ்தாத கஷயார்ஹணதாம் கதா:” என்று துடங்கி “தீர்த்தஸம்ஸேவயாசாம்-போஜஸக்யாஷ்யதசேதந:” என்று ஜமதக்நிவசநஸித்தப்ரஹ்மண்யாதிசுகள் விரோதிக்குமாகையாலே சருவ்யத்யாஸம் விஸ்வாமித்ரனுக்கு ப்ரஹ்மண்யநித்யநமாக மாட்டாது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி “ஸ்வவசநேந கூத்திரியம் விஸ்வாமித்ரம் ப்ரஹ்மணீக்ருதவத:” என்று ஸ்ரீஹஸ்த்ரநாமபாஷ்யத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தது. ப்ரமாணவைஷ்யத்தில் ப்ரதிபுந்திக்கு அவகாசமில்லாமையாலே ஸாத்விகஸாஸ்த்ரோக்தஜாத்யாகுமபாயங்களுக்கு தாமஸதந்த்ரோக்தஜாத்யுத்தாரம் ப்ரதிபுந்தியாகாது.

ஜாதி அத்ருஷ்டபுரையாகையாலே ஹேதுவிசேஷத்தாலே ஆகாமபாயங்கள் உபபந்தம். “தக்ஷ-த்யுர்ஜாதிகிஸ்புஷ:”, “விப்ராஸஸ்ம்ருதா:” இத்யாதிஸாத்விகஸாஸ்த்ரஸ்த்வசநஸ்வாரஸ்யஸித்தமா-கையாலே விஸ்வாமித்ரோத்யாஹரணம் வசநவிருத்தமன்று. இத்தால் சருவ்யத்யாஸாதிசுகளான சில விசேஷநித்யநங்களாலே விஸ்வாமித்ராதிகளுடைய நிலை வேறு சிலர்க்குக் கூடும் என்கை

228. விபீஷணனை ராவணன் “குலபாம்ஸநம்” என்றான். பெருமான் இக்ஷ்வாகு-
வம்ஸ்யனாக நினைத்து வார்த்தை அருளிச்செய்தார்.

ஆலிவர்களை புலுமதிபண்ணினருண்டோவென்ன, பெருமான்முதலானார் பலருமுண்டு, அதில் ஸம்ஸயிக்க
வேண்டா என்கிறார். “விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா” என்று ராவணனுடன் பிறந்தும் தர்மாத்மாவான
ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமானே, “ப்ரதீயதாம் துாஸரதாய மைதிஸீ” என்று ஹிதம் சொன்னவதுவே குற்றமாக
குபிதான ராவணன். “குலபாம்ஸநம்” என்று அதர்மம் வளருகிற கோஷ்டியிலே தர்மத்தைப்புகுர விட்டு

நுலுத்தநீயராம்படி உத்த்ருஷ்டமராகக் குறையில்லையென்கை. அல்பஸக்திகவலிஷ்டவாக்யம்
செய்தபடிகண்டால் ஸர்வஸக்திஸம்பந்தவிசேஷமென்செய்யமாட்டாது. (227)

228. இதிஹாஸாதிபுரமாணமுகத்தாலே பாகுவதவைபுவத்தை துர்ஸிப்பித்தார் கீழ்;
ஸிஷ்டர்களுடைய ஆசாரமுகத்தாலும் பாகுவதவைபுவத்தை துர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல்,

வசநவிருத்தம் என்னுமதுவும் அநுசிதம் என்னும் அபிபுராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்
(வலிஷ்டவாக்யத்தாலே) இத்யாதி. துர்ஷ்டாந்திகம் (ஆகையால்) இத்யாதி. “ஸ்ருதேஸ்து ஸப்து-
மூலத்வாத்” (புர. ஸு. 2-1-27), “ஆத்மநிச ஏவம் விசித்ராஸ்ச ஹி” (புர. ஸு. 2-1-28)
என்கிற ஸுத்திரார்த்தத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அநவதிசுஸக்திக) இத்யாதி.
(ஸம்பந்தம்) = காஷ்டாபந்நஞ்ஞாநபுத்தயாதிருபஸம்பந்தம். (ஸம்ஸ்காரம்) = உத்த்ருஷ்டகுல-
ஜாநுவர்த்தநருபகாரயாந்தரயோக்யதாகரணம். (அத்யந்த) இத்யாதியால் புராஹ்மணாதிசுலம்
அபிபுரேதம். ஸ்வாக்யதாமாத்ரவ்யவ்ருத்தயர்த்தம் (அநுவர்த்தநீயராம்படி) என்றது. அநுவர்த்தநம்
ப்ரணாமதீர்த்தப்ராஸாதஸ்வீகாராதிருபம். (உத்த்ருஷ்டமர்) இத்யாதியால் “ஸ விபிரேந்த்ர:”,
“விபிரா ஏவ ஹி” இத்யாதிகள் உத்த்ருஷ்டாதிசயஸக்யங்களல்லது விபர்த்வாதிபுரப்திபரங்களன்று
என்று ஸுசிதம். இத்தால் ஜாத்யுத்தாப்ரதிபுத்திக்கு ப்ரஸங்கமே இல்லை என்றபடி. “சண்டாலமபி
வ்ருத்தஸ்தம் தம் தேவா புராஹ்மணம் விது:” என்று சொன்ன புராஹ்மணத்வம்போலே
என்கையும், “துத்ததுஜ்ஜாதிகிலிபிஷ:”, “ப்ரணமேத்துண்டுவத்புவி” இத்யாதிபுரபுலப்ரமாண-
விருவ்வைஷம்யபராஹதம் என்று கருத்து. [சுத்திரியனான விஸ்வாமித்ரன்] இத்யாதிமூலவாக்யம்
“ஸர்வாந்நாநுமதிஸ்ச ப்ராணாத்யே தத்துத்ரஸநாத்” (புர. ஸு. 3-4-28) என்கிற ஸுத்திரம்போலே
சக்திதாரதம்யமூலக்கைமுதிந்யாயாபிபுராயகம் என்னுமபிபுராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அல்ப-
ஸக்திக) இத்யாதி. ஆகையாலே “விபிர பாகுவதாஸ்ஸம்ருதா:” இத்யாதிகள் அர்த்துவாதபரங்கள்
அன்று, தத்வபரங்கள் என்று கருத்து என்றபடி. (227)

228. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இதிஹாஸப்ரமாண) இத்யாதி. “ந ஸுத்திரா பாகுவத்புத்தா:”,
“ஸுசிஷ்ட்புத்தித்புத்தாக்நிதக்துஜ்ஜாதிகிலிபிஷ:” என்று பாகுவதர்களுக்கு ஸுத்திரவாதி-
நிவ்ருத்தியும், “புராஹ்மே முஹூர்த்த உத்தாய பாகுவந்நாமகீர்த்தநம் ! ஆசார்யகீர்த்தநம் குர்யாத்
கூச்சேசசாத நதீர்த்தவிஷ:” என்றுதுடங்கி த்விஜாதிபாகுவதனுக்கு ஆசாரத்தைச் சொல்லி,
“ஸுத்திரஸுத்திராணம் விதிம் வக்ஷ்யே ஸம்யகப்ரணவவரஜிதம்” என்று ஸுத்திரபாகுவதனுக்கு ஆசாரம்
சொல்லுகையாலே ஸுத்திரவாதிநிவ்ருத்தியும் ஸாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே, ஸம்ருதி-
த்வைதத்தில் ‘கஸ்ய த்யாகு: கஸ்ய ப்ரதிசுரஹ:’ என்று ஸம்ஸயம் பிறக்கில், “யத்ர ஸாஸ்த்ர-
கூதிர்பிபுநா ஸர்வகர்மஸு பாரத ! உதிதேநுதிதே சைவ ஹோமபேதோ பதா புவேத் ||
தஸ்மாத்தகுல்க்ரமாயாதம் ஆசாரம் த்வாசரேத்புது: ! ஸ க்ரீயாந்மஹாபூஹோ ஸர்வஸாஸ்த்ரோ-

தூஷித்தாய், இக்குலத்துக்கு அழுக்காயிருந்தாயென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான். இப்படித் தள்ளுண்ட அவரை இக்ஷவாகுசுவதிஸகரான பெருமான் “அஸ்மாபிஷ்ஸ்துவ்யோ புவது” என்றந்த உத்த்ருஷ்டவம்ஸத்திலே அவதரித்த தங்கள் நால்வரிலே ஒருவராகத் திருவுள்ளம்பற்றித் திருவாய்மலர்ந்து கைக்கொண்டருளினார். இத்தால் ஸ்வஹநம் கைவிட்டவர்களையும் ஆநுகூல்யமே பார்த்துச் சீரியராய்ப் புரையறக் கைக்கொள்ளுவர் என்றபடி.

(228)

“தூர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதூர்ஸ” என்று ஆப்தப்ரமாணமான வேதூத்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே சரிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ராமாண்யமிருப்பது; அதில் ப்ரதமத்திலே அபக்ருஷ்டஜாதீயரானவர்கள் அந்த ஸரீரத்தோடே ஸஜாதீயவ்யாவ்ருத்தராய் உத்த்ருஷ்டம-ராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கக்காக்க, ராவணநுஜனைக்குறித்து பெருமான் அருளிச்செய்த வார்த்தையை அருளிச்செய்கிறார் [விபீஷணனை] என்று துடங்கி. அதாவது “ப்ரதீயதாம் தூபரததாய மைதி2லீ” என்று தனக்கு ஹிதத்தைச்சொன்ன தூர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணனுமாவனை, பாபிஷ்டுனான ராவணன் குபிதனாய் “த்வாம் து தி4க் குல-

தி3தாதூபி” என்கிறபடியே சரிஷ்டாசாரம் அந்யதரத்யாகூபாதூநவ்யவஸ்தூபகமாகையாலே சரிஷ்டாசாரோபஷ்டப்துங்களான “ந ஸதீ3ரா” இத்யாதி3ஸாஸ்த்ரங்கள் உபாதேயங்கள்.

ததூரோதேந “ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே” இத்யாதி3களுக்கு லோகஸங்க்ரஹார்த்தம் பூதபூர்வ-கத்யாபர்யணத்தாலே தத்ததூசாரநியமபரத்வேந ஆதல், காஷ்டுபந்நஜ்ஞாநபக்திவைராக்யாதி3-விகுலஸதீ3ரபாகூவதவிஷயத்வேந ஆதல் நயநம் உசிதம் என்னுமபி3ப்ராயத்தாலே இதிஹாஸாத்யு-பாதூநாநந்தரம் சரிஷ்டாசாரோபாதூநம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இதிஹா-ஸாதி3ப்ரமாணமுகத்தாலே பாகூவதவைபுவத்தை தர்ஸிப்பித்தார் கீழ்; சரிஷ்டர்களுடைய ஆசார-முகத்தாலும் பாகூவதவைபுவத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல்) என்று.

“தூர்மேணாதி3கூதோ யைஸ்து வேதூஸ்ய பரிபூரும்ஹண: | தே சிஷ்டா ப்ராஹ்மண ஜ்ஞேயா: ஸ்ருதிப்ரத்யக்ஷேதவ:” என்று சரிஷ்டஸப்தூர்த்தம் சொல்லிற்று. ஸாஸ்த்ராபேக்ஷயா ப்ரதமோதூஹரணஜ்ஞாபிதப்ராமாண்யப்ரகர்ஷத்தையுடைய சரிஷ்டாசாரத்துக்கு ஸாஸ்த்ர-த்வவதத்தில் அந்யதரவ்யவஸ்தூபகத்வம் கிம்புநர்நயாயஸித்தமம் என்னுமபி3ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தூர்மஜ்ஞஸமய) இத்யாதி3. (ஸமய:) = ஆசார: . இத்தால் இவ்வர்த்தம் [இதிஹாஸபுராணங்களிலும்] இத்யாதி3களோடே [க்ஷத்ரியனான] இத்யாதி3கூர்ந்தங்களுக்கு ஏக-கார்யகாரித்வஸங்குதியாதல், உபஜீவ்யோபஜீவகபூவஸங்குதியாதல் விவக்ஷிதை என்று ஸூசிதம்.

இப்படி பேடிகாஸங்குதியை அருளிச்செய்து ஸ்ரீராமாயணேக்தார்த்தோதூஹரணரூபத்வாத் அநந்தர-வாக்யஸங்குதியையும், ஆசாரப்ரஸங்காத், “ஸப்தூப்ரயோக்யூத-ஆசாரவிபரதிபத்தென” என்கிற படியே ஸப்தூப்ரயோக்யூத்துக்கு ஆசாரஸப்தூர்த்தத்வத்தையும், அதுக்கு காயிகாசாராபேக்ஷயா “யத்3வாசா வதூதி தத்கர்மண கரோதி” (யஜு.) என்று ப்ராதமயத்தையும், “தூக்ஷதூக்ஷஜாதி-கில்பி3ஷ:” என்று ஸாமான்யேந சொல்லுகையாலே “ஸ்வபசோபி புதை3ஸ்ஸலாக்ய:”, “ந ஸதீ3ரா:” இத்யாதி3விசேஷநிஷேதங்கள் ஏவம்விதூபக்ருஷ்டஜாதிப்ரயுக்த-அபகர்ஷநிவருத்தி-பூர்வக-உபதர்ஸிதோத்கர்ஷவிசேஷோபலக்ஷங்களாகையாலே, ராக்ஷஸஜாதீயவிபீஷணோதூஹ-ரணோபபத்தியையும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அதில் ப்ரதமத்திலே) இத்யாதி3நா.

2 2 9 . பெரியவுடையார்க்குப் பெருமான் ப்ரஹ்மமேதூஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

தம்மை அழியமாறும்படி உடையராம், ஸீகார்யம்செய்த பெரியவுடையார்க்கு, ஸாமான்யதூர்மஸம்ஸ்தாபகரான பெருமான், ஐந்தாதிநிகர்ஷம்பாராமல் ஐத்யாத்யுத்க்ருஷ்டர்க்கு ஸத்புத்ரஸிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்ரஹ்மமேதூஸம்ஸ்காரத்தைப் பெறுப்பேருகப் பண்ணினார். இத்தால் ஸாமான்யநிஷ்டரும் ஐத்யாதிநிகர்ஷம்பாம்ஸநம்” என்றிக்குலத்துக்கமுக்காகப் பிறந்த உன்னை வேண்டேனென்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்; இக்ஷவாகுருலநாதரான பெருமான் இவனை ஆத்ரபூர்வகமாக அங்கீகரித்த அநந்தரம் “ஆக்2யாஹி மம தத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் பூலாபூலம்” என்று ராக்ஷஸருடைய பூலாபூலமிருக்கும்படி நமக்குச் சொல்லுமென்கையாலே இவனை ராக்ஷஸஜாதியகை நினையாதே திருத்தம்பிமாரோபாதியாக அபிமானித்து வார்த்தையருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன் பீர்த்யஜித்தமையும் பெருமான் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே, புகூவதூருக்ஸ்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருத்ர இவன் நமக்குடலல்லெனன்று கைவிடுமாவர்களென்னுமிடமும், புகூவான் விரும்பி மேல்விழுந்து பரிக்ரஹிக்குமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. (228)

2 2 9 . இப்படி உக்திமாத்தரத்தாலன்றிக்கே புகூவதவைபூவத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமான் வெளியிட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார் [பெரியவுடையார்க்கு] என்று துடங்கி. “மர்யாதூநாம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:” என்கிறபடியே லோகமர்யாதூஸ்தாபநார்த்தமாக அவதரித்து பித்ருவசநபிரபாஸநாதிசுளாலே ஸாமான்யதூர்மஸ்தாபநஸீராயிருப்பாரொருவரினே பெருமான்; ஏவம்பூதரானவர் பிராட்டிபிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை தம்மையழியமாறின

உத்தந்தவாசகமான வார்த்தாஸ்யூதம் த்ரமிடத்திலே வசநமாத்தரவிஷயமாக ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே இங்கே இது வசநபரம். [குலபாம்ஸந]ஸ்யூத {ர்த்த2}ம் (இக்குலத்துக்கு) இத்யாதி3. (இழுக்கு) = அவத்யம். உபாத்தவசநத்துக்கு அர்த்த2ம் (ராக்ஷஸருடைய) இத்யாதி3. அதில் ப்ரக்ருதோபயுக்தாம்ஸம் (இவனை) இத்யாதி3. “ராவணஸ்ய பூலாபூலம்” என்றதல், “தாவகாநாம் பூலாபூலம்” என்றதல் செய்யாதே, “ராக்ஷஸாநாம்” என்று வ்யதிரேகித்துச் சொல்லுகையாலே இவ்விடத்தில் பெருமானுக்கு ராக்ஷஸஜாதீயவாபிஸந்திவிருஹமும், “மமாப்யேஷ யதா தவ” என்று விபீஷணப்ராதாவை ‘ஸ்வப்ராதா’ என்கையாலே விபீஷணனிடத்தில் பெருமானுக்கு ஸ்வப்ராத்ருத்வாபிஸந்தியும் ஸித்தம் என்றபடி. அபக்ருஷ்டஜாதீயர்க்கு புகூவதூருக்ஸ்யம்ப்ரயுக்தஸுஜாதீயவ்யவ்ருத்தத்வம் அவர்கள் இவனை பரித்யஜிக்கையாலேயும், உத்க்ருஷ்டமத்வம் புகூவான் இவனை மேல்விழுந்து பரிக்ரஹிக்கையாலும் ஸஹ்ஜநாம் என்று வாக்யதாத்த்ரயத்தைத் த்ரஸிப்பிக்கிறார் (இவ்வாக்யத்திலே) இத்யாதி3நா. (228)

2 2 9 . உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி உக்திமாத்தரத்தால்) இத்யாதி3. (வ்ருத்தி:) = காயிகவ்யாபார: . த்ரம்வ்யதிக்ரமாதிஸங்காவ்யாவர்த்தநார்த்தம் (மர்யாதூநாம்) இத்யாதி3. “பஃய லக்ஷணை க்ருத்ரோயம் உபகாரீ ஹதஸ்ச மே | ஸீதாமப்யவபந்நோ வை ராவணேந பூஸ்யஸா” (ரா.ஆ.6 8-2 3) இத்யாதி3களை உட்கொண்டு (பிராட்டி பிரிவுகண்டு) இத்யாதி3. “தூவிஜாதீநாமேவ ஸந்திஷ்டதே ப்ரஹ்மமேதூ வதேயோ ப்ரஹ்மவிதூம் ப்ரஹ்மணூநாம்” இத்யாதி3யை உட்கொண்டு (ஐநம்வ்ருத்தாதிசுளால்) இத்யாதி3. “க்ருத்ரராக்ஷம் திதூக்ஷாமி மத்க்ருதே நிதூநம் கூதம்” (ரா.ஆ.6 8-

பாராமல் புகுவதற்களுக்கு சேஷவ்ருத்தி பண்ணுவரென்றபடி.

(229)

230. தூர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிட்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை பூரஹ்மமேதூத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

வர்ணதூர்மத்தையே பேணிப்போரும் தூர்மபுத்ரரும், விஸ்வஸநீயமான அசரீரிவாக்யத்தையும் க்ருஷ்ணங்கீகாரயோக்யஜ்ஞாநாதிட்யத்தையும் ஸம்ஸ்காரயோக்யதாஹேதுவாகக்கொண்டு, வர்ணாதிட்ய-ரன்றிய ஜ்ஞாநாதிட்யகரண ஸ்ரீவிதுரரை வைதிட்யமான பூரஹ்மமேதூத்தாலே கூச்சமற ஸம்ஸ்கரித்தார். இத்தால் வர்ணதூர்மிகளும் ஜ்ஞாநாதிட்யகர வர்ணபுக்ஷம் பாராமல் அநுவர்த்திக்கவேண்டுமென்றபடி. (230)

பெரியவுடையார்க்கு, ஐந்மவ்ருத்தாதிட்யுகளால் உத்த்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தத்புத்ரஸிஷ்யர்கள் பண்ணும் பூரஹ்மமேதூஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிட்யமே.ஹேதுவாக திருத்தம்பி-யாரும் கூடநிற்கச் செய்தே தாமே ஸாதூரமாகப்பண்ணியருளினாரே. இத்தால் ஐந்மாதுபுத்-க்ருஷ்டரானவர்கள் அவற்றால் குறைந்திருக்கும் விலகடிப்புகூவதவிஷயத்தில் புத்ரக்ருத்யம் அநுஷ்டித்கலாம் என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (229)

230. இவ்வர்த்தத்தை தூர்மபுத்ரரானுஷ்டாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறார் [தூர்மபுத்ரர்] என்று துடங்கி. பெருமான் பரார்த்தமாக ஸாமாந்யதூர்மத்தைப் பண்ணிப்போந்தாரேயாகிலும் விசேஷதூர்மத்திலே திருவுள்ளமொத்திருக்கையாலே அவர்க்குச் செய்யலாம்; இவர் செய்ததிறே

31) இத்யாதிட்யைப்பற்ற (தாமே) என்றது.

“ராஜா துசுரத்யம்ஸ்ரீமாந் யதா மம மஹாயயா: । ஐந்நீயயாச் மாந்யயாச் தத்யாயம் பதக்யேஸ்வர:” (ரா. ஆ. 68 - 30) என்றத்தைப்பற்ற (ஸாதூரம்) என்றது. “அபராவர்த்திநாம் யா ச ... க்யுச்சு லோகாநநுத்தமாந்” (ரா. ஆ. 68-33) என்று சொல்லி, “ஸம்ஸ்க்ருதயாச் மயா த்விஜ:” என்று ஸம்ஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே, மோக்யப்ராப்தாவினுடைய ஸம்ஸ்காரம், “த்விஜாதீநாமபவர்க்கு:” இதுபுக்ரமய, “ஹோத்ருயாச் பித்ருமேதூயாச் ஸம்ஸ்க்ருத்ய விதிருத்தர: । விஹிதஸ்து.ஸமாஸேந க்ரதாநாமுத்தம: க்ரத:” என்று சொன்ன பூரஹ்மமேதூமேயாகவேணும் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (பூரஹ்மமேதூஸம்ஸ்காரத்தை) என்றது. இது தூஷணீம் அநுஷ்டித்யம் என்னவொண்ணுது என்னுமிடம் “யத்து ப்ரேதஸ்ய மர்த்யஸ்ய கத்யந்தி த்விஜாதய: । தத்ஸ்வர்க்குக்யமநம் தஸ்ய சுகிப்ரம் ராமோ ஜ்ஜாப ஹ” (ரா. ஆ. 68-38) என்கிற இதிலே ஸித்ததாம். ஆனால் வசநஸ்து-த்விஜாத்யாதிட்யபுத்தங்கன் விரோதியாதோ என்னும் ஸங்கைக்கு ஸம்ருதிஸ்துத்விஜாத்யாதிட்ய-புத்தங்கன் “ஸ புவேத்யவைஷ்ணவத்விஜ:”, “விப்ரா ஏவ ஹி” இத்யாதிட்யஸித்ததூவிலகடிப்பிப்ரா-ஸாதூரணங்கள் என்று ஸ்ரீராமாயணபிப்ராயம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே வாக்யதாப்யத்தை தூர்ஸிப்பிக்கிறார் (இத்தால் ஐந்மாதிட்ய) இத்யாதிட்யநா. “உபகாரீ” என்றும், “மதூர்த்தே நிட்யநம் க்யுதம்” என்றும், “ஸர்வதர க்யுத த்ருய்யந்தே ஸாதூவோ தூர்மசாரிண: । ஸரீராயாச் ஹி ஸரணயாயாச் திரயக்யோநிக்யதேஷ்பி” (ரா. ஆ. 68-26) என்றும் புகுவத்ப்ரேமாதிட்யுண-விசேஷத்தை பூரஹ்மமேதூஸம்ஸ்காரயத்வப்ரேமாஜகமாக நிர்தேயசிக்கையாலே இத்தை வ்யக்தி-விசேஷநியதம் என்று கல்பிக்கவொண்ணுது என்றபடி. (229)

அரியது; ஸ்வவ்ரணத்ரம்த்தையே உத்ர்தேர்த்யமாச நினைத்து ஸர்வாவஸ்தை₂யிலுமதுக்கொரு நமுவுல்வ வாராதபடி ஸாவத₄நாமாக நடத்திக்கொண்டு போருமவரினே இவர்; இப்படியிருக்கிற இவர் ஸ்ரீவிதுரரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற துஸையில் அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது ஜ்ஞாநா-தி₄க்யத்தைப் பார்ப்பதாய் என்செய்யக்கடவோமென்று வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே “த₄ர்ம-ராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்காரயிஷஸ்தத₂ா | த₃க்து₄காமோ₅புவத்₃வித்₃வாநத₂ாகாஸோ வசோ₅புரவீத் | போ₄ போ₄ ராஜந் ந த₃க்த₄வ்யமேதத்₃விதுரஸம்ஜ்ஞகம் | கஸேபுரமிஹ-தத்தே நைஷ த₄ர்மஸஸநாதந: | லோகவைலகக்ஷணே நாம் ப₄விஷ்யத்யஸ்ய பார்த்தி₂வ |

230. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வர்த்தத்தை) இத்யாதி₃. ப்ரஹ்மமேதுஸம்ஸ்காரோதாஹரண-ரூபத்வாத் ஸங்க்ருதி என்றபடி. (தெளிவிக்கிறார்) என்றது ப்ரபு₄வவ்யவஸ்தையைக்கொண்டு கலங்குமவர்களைத் தெளியும்படி பண்ணுகிறார் என்றபடி. இவ்ஸந்தர்ப்பத்திலே உதாஹரணஸை-மஹிம்நா பூர்வபூர்வங்களைப்பற்ற உத்தரோத்தரங்கள் அந்யதாஸித்தி₃ஸம்ப₄வநாந்ஹங்கஸலாமை-யாலே ப்ரப₄ஸங்களாக விவசுகிதங்கள் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே பெருமானைப்பற்ற அநந்தரோதா-ஹரணாதாப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பெருமான்) இத்யாதி₃நா. ஸாமாந்யத₄ர்மாதி₄க்ருத-மந்த₄த₄காரிஸம்ரகக்ஷணர்த்தம் ஸாமாந்யத₄ர்மாத₄ரம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே (பார்த்த₂மாக) இத்யாதி₃. ஸ்ரணாக்ருதஸம்ரகக்ஷணத்தையும், “ஸு₃கீர்வமாருதிவிபீ₄ஷணமூ₃க்யபாத₄ஸஞ்சாரபூ₃தப₄வநம் ப்ரவிவேச₄ ராம:” என்கிறவிதத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (விசேஷத்ரம்மத்திலே) இத்யாதி₃. ப₄குவத்₃ப்ரீதிதாரதம்யத்தைப்பற்ற த₄ர்மங்களுக்கு ஸாமாந்யவிசேஷவ்யபதே₄ஸம். (ஊற்றிருக்கை) = அவிச்சி₂ந்நாதிஸிதத₄ர்மத்தை₄யை உடைத்தாயிருக்கை. இப்படி விசேஷத்ரம்-ஸர்வத்₄த₄ரிஸயத்தாலே அந்யதாஸித்தி₃ஸம்ப₄வளையும் கூட இல்லை என்கிறார் (இவர் செய்ததிறே அரிது) இத்யாதி₃நா. (இவர்) = த₄ர்மபுத்தரன்.

(ஸ்வவ்ரணத்தையே) என்கிற அவத₄ரணம் விசேஷத்ரம்வ்யாவர்த்தகம். (ஸர்வாவஸ்தை₂யிலும்) என்றது ஆபத₄நாபத்த₄துஸைகளில் என்றபடி. (அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது) என்றது ஸதித்ரயோநியில் ஜந்மத்தைப் பார்ப்பது என்றபடி. (ஜ்ஞாநாதி₄க்யத்தைப் பார்ப்பது) என்றது ஜாதிஸம்ரத்வ-ப₄வாந்தராதிக்ருத-ஜ்ஞாநாப்ரமோஷ-ப₄குவத்₃விஷயநிரதிஸயப்ரமோதி₄களைப்பார்ப்பது என்றபடி. உதாஹரிஷ்யமணவசநத்தில் “ந ஸோச” என்கிற ப்ரதிஷேதப₄ஸல்ப₄யம் (வ்யாகுலப் படாநிற்கச்செய்தே) என்றது. (த₄ர்மராஜஸ்து) இத்யாதி₃. (ஏநம்) = விதுரம். (வித்₃வாந்) = ஸதித்ரயோநிஜாதத்வஜ்ஞாநாதி₄க்தவப்ரகாரேண ஜாநந் ஸந். (ஸஞ்சஸ்காரயிஷ:” = ஸம்ஸ்கர்த்தும் இச்ச₂:. ஸம்பூர்வஸ்ய கரோதே: “ஸு₃டகாத்பூர்வோ₃ட்யாஸவ்யவாயேபி₄” என்று ஸு₃டாகூ₃மம்; ஸ்வார்த்தி₂கோ ணிச: ஆர்ஷத்வாத் அப்யாஸஸ்ய இகாராப₄ாவ:; க்வசித் இகாராப₄டோ₄பி. (த₃க்து₄காமஸாப₄வத்) = தூஷணம் (த₃க்து₄காமஸாப₄வத்) = ஜ்ஞாநாதி₄க்யாத் அஸ்ய ஸம்ஸ்காரம் கர்த்தம் இச்ச₂ரப₄வத், ஸதித்ரயோநிஜாதத்வாத் தூஷணம் த₃க்து₄காமஸாப₄வத் இத்யர்த்த₂:. (அத₂) = ஏவம் ஸம்ஸ்யஹேதுகத்₃விவிதே₃ச்ச₂நந்தரம் (அபுரவீத்) “தே₃வதாவிசேஷ:” என்று ஸேஷ: (ஏதந் த₃க்த₄வ்யம்) தூஷணம் ந த₃க்த₄வ்யம் இத்யர்த்த₂:. (ஏதத் விதுரஸம்ஜ்ஞகம் கஸேபுரம்) ப₄வதி, (ஸநாதந:) ப்ராசீநா ஸித்த₄:. (அஸ்ய) = விதுரஸ்ய. (ஏஷ த₄ர்ம:) = தூஷணம் த₄ர்மஹவ்யதிரேகேண ஸம்ஸ்காரரூபோ த₄ர்ம: (தே லோகவைலகக்ஷணே ந ப₄விஷ்யதி நாம்) = தவ ஸாஸ்த்ரவிபரீதோ ந ப₄விஷ்யதி. (நாம்) இதி ப்ரகாஸோ. குத: இத்யத்ர ஆஹ (யதி-த₄ர்மமவாப்தோஸௌ) இதி. (அஸௌ) = நிரவதி₄ப₄குவத்₃புத்திபூர்ணே விதுர: (யதித₄ர்ம-

யதிதூர்மமவாப்தோஸௌ ந ஸோச ப₄ரதர்ஷப₄” என்றிவர் பூரஹ்மமேத₄ஸம்ஸ்கா-
ரார்ஹுரென்று சொன்ன அஸரீரிவாக்யத்தாலும், ஸம்ப்ரதிபந்நமான இவருடைய ஜ்ஞாநா-
தி₄க்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று, வைதி₃காக்₃ரேஸரருக்குச் செய்யக்கடவ பூரஹ்மமேத₄ஸம்ஸ்கா-
ரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிநே. (230)

மவாப்து:) = “ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டிது:” இதுயுத்தீர்த்தயா யதிதூர்மம் ப்ராப்த: இதுயர்த்த₂: தஸ்மாத்
யதிவத் ஸம்ஸ்கர்த்தவ்ய: , ந தூஷ்ணீம் துக்₃துவ்ய: இதுயர்த்த₂: . (ந ஸோச) ந ஸந்தேஹேந
ஸோகம் ப்ராப்த்ருஹி இதுயர்த்த₂: . (ஸோக:) = ஸாஸ்த்ரம். ஸஞ்சஸ்காரயிஷு: என்று ப்ரத₂மம்
ஸம்ஸ்காரஸாமாந்யசிஃர்ஷையும், (துக்₃துவ்ய:காம:) என்று அநந்த்ரம் தத்₃விஸோஷதூ₄ஹ்சிகீர்ஷையும்
ஆனாலோ என்னவொண்ணு, விஸேஷேச்சையாலே ஸாமாந்யேச்சை₂ அர்த்த₂ஸித்து₃தையாகையாலே
ஸாமாந்யகத₂நவையர்த்த₂யம் ப்ரஸங்கி₃க்கையாலே.

ஆகையால் ஸம்ஸ்காரசிஃர்ஷையும், தூஷ்ணீம்தூ₄ஹ்சிகீர்ஷையுமாகிற கல்பத்துவயகரணேச்சையே
அர்த்த₂மாகக்கடவது, அதில் (ந துக்₃துவ்யம்) என்று தூஷ்ணீம்தூ₄ஹிஷேதூ₄த்தாலே ஸோஷாப்யநு-
ஜ்ஞாநந்யாயத்தாலே ஸம்ஸ்காரகல்பம் அநுஜ்ஞாதமாகையாலே அதில் பித்ருமேத₄ாதி₃விஸோஷ-
ஜிஜ்ஞாஸாயாம் “யதிதூர்மமவாப்தோஸௌ” என்று பூரஹ்மமேத₄ஸம்ஸ்கார-விஸேஷப்ரயோஜக-
பகுவத்ப்ரியத்தவாதியயருப-தக்ரஷ்விஸோஷாத்மக-யதிதூர்மவத்தவ-கத₂நஸாமர்த்த₂யத்தாலே யதிவத்
ஸம்ஸ்காரம் அநுமதமாய், அதில், “புத்ரோ க்ருஹஸ்த₃யஸா₃த்₃தோ₃த₃ யதேஸ்ஸம்ஸ்காரமாசரேத் |
ஸிக்யே ஸரீரமாரோப்ய க்ருத்₃மால்யைரஸங்க்ருத் | துஷாக்₃நிமாத்ரமுத்பாத்ய ... ஸ்வப்ரகாஷ்டே₂
நிக்ஷிப்தம் ஸர்வஸாத₂நஸம்யுதம் | ஸரீரம் ஹோத்ருபி: கர்த்தா அபி₃மந்த்ர்யோபதிஷ்ட₂தே |
துஷாக்₃நிநா து₃ஹேத்து₃தேஹம் யாவத்பு₃ஸம் ப₄விஷயதி” என்று பூரஹ்மமேதே₂ந தூ₄ஹஸம்ஸ்கார-
பக்ஷமும், “ப்ரஹ்மநிஷ்டே₂ ம்ருதே புத்ர: க₂நேச்சி₃ஷ்யே யதூ₃ க்ருஹி” இதுயுபக்ரம்ய,
“ஹம்ஸஸ₃யசிஷத் இத்ய்ருசா ஹ்ருத்யயதே₃ஸம் ஜபேத்” இத்யாதி₃நா தத₂ாவித₃க₂நதபக்ஷமும்
ஸ்ம்ருதிஸித்து₃மாகையாலே, அவற்றில் இச்ச₂யா அந்யதரம் பரி₃கூரஹ்யம் என்று அஸரீரிவாக்ய-
தாத்தர்யம் என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவர் பூரஹ்மமேத₄ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று
சொன்ன) இதுயாதி₃.

(வைதி₃காக்₃ரேஸரர்க்கு) என்றது வேதாந்த₄யேதாக்களில் தலைவர்க்கு என்றபடி. இங்கே
“த₃விஜாநீநாமேவ ஸந்திஷ்ட₂தே பூரஹ்மமேத₄:” என்கிற “த₃விஜாதி”ஈப்துமும், “தஸ்மாத்துயதே₃ய
ஸம்ஸ்காரம் மந்த்ரவத் குருதே க்ருஹி” என்கிற “யதி”ஈப்துமும், “ஸ விப்ரேந்த்ரஸ்ஸ யதி:”
என்கிற விலக்ஷணபகுவதஸாதூரணம் என்று அஸரீரி-தூர்மபுத்ரர்களுக்கு தாத்தர்யமாகையாலே
ஸ்ம்ருதிவிரோத₃மில்லை என்றபடி. இத்தால் “யதிதூர்மமவாப்தோஸௌ” என்று வ்யக்த்யந்தரேஷ்வபி
ஸம்ப₄வத்தான தூர்மவிஸோஷத்தை பூரஹ்மமேத₄ஸம்ஸ்காரய்வப்ரயோஜகமாக நிர்தே₃யசிக்கையாலே
இத்தை வ்யக்திவிஸோஷநியதம் என்னவொண்ணுது. அத ஏவ யதிவத் ஸமந்த்ரஸம்ஸ்காரம் ஸ்வரஸத:
ப்ராப்தமாயிருக்க, மந்த்ராவலாதுகப்ரமாணமில்லாமையாலே தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி₂தம் என்ன
ஒண்ணுது.

தூர்மபுத்ரர்க்கு தூர்மவ்யதி₃க்ரமாதிகள ஈங்கிக்கவும் கூடாமையாலே, “தேஷாம் தேஜோவிஸேஷேண
பந்த்யவாயோ ந வித்துயதே” என்கிறபடியே தத்₃வ்யக்தி₃நியதம் என்னவும் ஒண்ணுது. ஆகையாலே
ப்ரஹ்மவித்துக்களான இவர் யோக்யப்ரபாவத்தாலே தே₃ஹந்யாஸம் பண்ணின பின்பு ப்ராப்தரான
தூர்மபுத்ராதிகள செய்த ஸம்ஸ்காரவிஸோஷம் தூஷ்ணீம் அநுஷ்டி₂தமாதல், வ்யக்திவிஸோஷ-

231. ருஷிகள் தூர்மவ்யாதூன் வாசலிலே துவண்டு தூர்மஸந்தேஹங்களை
ஸமிப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

விசிஷ்டவேஷதூர்ஸிகளாய் மந்த்ரத்ருஷ்டாக்களான ருஷிகள், மந்த்ரஸ்ரவணயோக்யதையற்ற தூர்ம-
வ்யாதூன் வாசலிலே நெடுநாள் துவண்டு, ஸ்ரேயஸ்ஸாதநங்களான தூர்மங்களினுடைய அயதூ-
ப்ரதிபத்திரூபஸந்தேஹங்களை, யதூர்த்தேஹபதேஹஸ்ரவணங்களாலே ஸமிப்பித்துக்கொண்டு
நிஸ்ஸம்ஸயதூர்மஜ்ஞரானார்கள். ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்தே நின்று தபஸ்ஸு பண்ணுகிற ஒரு பூராஹ்மணன்

231. அநந்தரம் ஐந்மாத்யுத்தக்ருஷ்டரான ருஷிகள் தத்யுபக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தூர்மஸ்ரவணம்
பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் [ருஷிகள்] என்று துடங்கி. சதுர்வேததூரராய் ஸர்வோத்-
க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம்பூதரானவர்கள் வேதஸ்ரவணயோக்யதை இல்லாத
குலத்திலே பிறந்துள்ளவனாய், ஜாதிஸ்மருதியோடே ஜாதனாகையாலே பூர்வஜந்மஸித்ததூர்ம-
ஜ்ஞாநத்தில் பூர்மஸமில்லாமையாலும் மாதாபித்ருஸூஸ்ருஷாவிஸேஷத்தாலும் ஸகலதூர்ம-
ஸிஷ்கம்ஜ்ஞாநநியிருக்கும் தூர்மவ்யாதூன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ருஸூஸ்ருஷைக்-
பரணியிருக்கிற அவன் அவஸரம் பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான தூர்மங்களில் தங்களுக்கு
ஸந்திக்குத்தூர்மங்களானவையெல்லாம் அவன்பக்கலிலே கேட்டு அதில் ஸந்தேஹங்களைப் போக்கிக்
கொண்டார்களென்கை. “கஸ்சித்த்யுவிஜாதிப்ரவரோ வேததூர்மாயீ தபோதந: | தபஸ்வீ

நியதமாதலாமித்தன: இதுகொண்டு வ்யக்த்யந்தரங்களில் ந்யாயஸஞ்சாரம் பண்ணவொண்ணது
என்கை அயுக்தம் என்று ஸிசித்தம். (230)

231. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம்) இத்யாதி. ஸூத்ரியனான பெருமானுடையவும் தூர்ம-
புத்ரனுடையவும் அநுஷ்டானத்தை உதூஹரித்து, தத்யுபேக்ஷய உத்தமவர்ணரான ருஷிகளுடைய
அநுஷ்டானத்தை உதூஹரிக்கிறார் என்றபடி. பூர்வம் ஏகைகவ்யக்த்யநுஷ்டானத்தை உதூஹரித்து
அநந்தரம் பூஹுவ்யக்த்யநுஷ்டானத்தை உதூஹரிக்கிறார் என்றமாம். பூர்வம் வாசிக்காயிகாநுஷ்டா-
நத்தை உதூஹரித்து அநந்தரம் தூர்மநிர்ணயரூபமானஸாநுஷ்டானத்தை உதூஹரிக்கிறார்
என்றுமாம்.

“கல்பாத்யாயீ ருஷி:” என்கிற இத்தையும், “ஸாங்கோபநிஷதந் வேதநதீதே” என்று
உதூஹரிஷ்யமான வசநத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (சதுர்வேததூரராய்) இத்யாதி.
“தூர்மவ்யாதூத்யோபந்யே பூர்வாப்யாஸாஜ்ஞாசூப்ஸிதே | வர்ணாவர்தவே ஸம்ப்ராப்தாஸ்-
ஸம்ஸித்திம் ஸ்ரமண யதா” என்கிற இத்தையும் உட்கொண்டு (ஜாதிஸ்மருதியோடே) இத்யாதி.
(ஜாதிஸ்மருதி:) = ஐந்மாத்ரஜ்ஞானம். “மாதாபித்ருப்யாம் ஸூஸ்ருஷாஸ்ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய:”
என்கிற இத்தையும் உட்கொண்டு (மாதாபித்ருஸூஸ்ருஷா) இத்யாதி. (அவஸரம்) என்றது ப்ரஹ்மநாஸம்
என்றபடி. (தத்ர கச்சுஸவ) என்றத்தைப்பற்ற மூலத்திலே [சென்று] என்றது.

மாதாபித்ருப்யாம் ஸூஸ்ருஷைவத்துக்கு ஸத்யவாதித்யுபேத்யுஷ்ட்ருதவத்துக்கு முன்னே
நிர்தேஹத்தாலே ஸூஸ்ருஷாப்ரதூர்மந்யமும், தத்யுவிரோதேந தூர்மப்ரவசநமும் லபித்யைக்கையாலே
[துவண்டு] என்றது. “ஸ தே சேத்யஸ்யதி ஸம்ஸயாந்” என்கிற இத்தையும் [தூர்மஸந்தேஹங்களை]
இத்யாதி என்று கருத்து. [ருஷிகள்] என்று சொன்ன ஸாமான்யத்திலே ஒரு விசேஷத்தை

மேலே எச்சமிட்டதொரு பக்சியைச்சுடப்பார்க்க, அது வெந்து நீரூய்ப் பறக்கக்கண்டு விஸ்மிதனும், அருகணைந்ததொரு க்ஞராமத்திலே பிடிசைகுவரவு தாழ்ந்ததென்று ஒரு பதிவ்ரதையைச் சுடப்பார்க்க, அவளும் புகுவதல்லமாராத்நம்பண்ணும் புர்த்துரூஷ்ருஷணபரையாய்த் தாழ்த்தேனத்தனைகாணும், அந்த பக்சியைப் பார்த்தாப்போலே என்னையும் பார்க்கலாமென்றிருந்தீரோ, பிடிசைக்கு வந்து கோபியாமல் போமென்ன, அவனும் திகைத்து அநுதாபப்பட்டு இதுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமநூக்ஞரஹிக்க வேணுமென்ன, அத்தை தூர்ம-ய்யாதூன்பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்வதென்ன, பின்பு தூர்மய்யாதூனிருக்கிறவிடத்தே சென்று அவன் மாம்ஸவிக்ரயம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறபுடையக் கண்டு வாங்கித்துக்கொண்டு நிற்க, அவனும் இவனைக்-கடைக்கணித்து பக்சியைக் கொன்று பாபப்ராயஸ்சித்தம் என்பக்கலிலே கேட்கச்சொல்லி அப்பதிவ்ரதை வரவிடவன்றோ வந்தீர், என் வ்ருத்திகண்டு வாங்கிக்கவேண்டாகாணும், ஐதி இதுவாகையாலே இந்த விக்ர-மாத்தரத்தால் வந்த கொத்தாரம் கொண்டு இங்ஙனே வர்த்திப்பனித்தனை, ஒன்றையும் ஹிம்ஸிப்பதில்லை என்று, அவன் தத்ப்ராயஸ்சித்தம் இன்னதென்ன, தத்ஞ்ஞரநஸம்புகாஷணமாத்தரத்தாலே இவனும் பூதனும் பல தூர்மஸந்தேஹங்களும் யாமிப்பித்துக்கொண்டு போனான். இன்னமிங்ஙனேபல இதிறாஸங்களூண்டு என்று அருளிச்செய்வர். இத்தால் ஐனாநாதிசுகனே தூர்மஸ்ரவணம்பண்ணுவார்க்கு அதிசுகவிஷயமென்றபடி.

தூர்மஸிலஸ்ச கௌஸிகோ நாம புாரத | ஸாங்கேகூபநிஷதூந் வேத்யாநதீதே த்விஜஸுத்தம: | ஸவ்ருக்ஷமூலே கஸ்மிம்ஸ்சித் வேத்யாநுச்சாரயந் ஸ்தி2த: | உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய பூலாகா ஸந்த்ரயலீயத | தயா புரிஷமுதஸ்ருஷ்டம் ப்ஞராஹ்மணஸ்ய ததேஜாரஸி” என்று துடங்கி, கௌஸிகன் என்று பேரையுடையனும் அதீதஸாங்கூஸஸிரஸ்கஸகலவேத்யுயிருப்பானொரு ப்ஞராஹ்மணோத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்திலே வேத்யங்கனையுமுச்சரித்துக் கொண்டு நிற்கச்-செய்தே, அதின் மேலே இருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே, க்ருத்ததூனாய்ப்பார்த்த பார்வையிலே அதுபட்டுவிழ, அத்தைக்கண்டு தத்தசித்தனும் கனக்க யோகித்து ராகுத்தூவேஷபூலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச்செய்தோமென்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸந்நமானதொரு க்ஞராமத்திலே பிடிசுடித்ததூமாகப்போய், ப்ரதமமொரு க்ஞருஹத்திலேசென்று “பிடிசுடித் தேஹி” என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ஞருஹினியானவள் ‘நில்லும் வருகிறேன்’ என்று சொல்லி கரஸூத்தூயாதிசுகன்பண்ணி பிடிசைக்கொண்டு வருவதாக உத்யோகியாநிற்கச் செய்தே, புர்த்தாவானவன் அதீவ ஸூதூரத்தனும் வந்து புகுர, அவன் பதிவ்ரதையாகையாலே பிடிசைக் கொண்டு வருகிறத்தை விட்டு பாத்த்யாசமந்யா-ஸநப்ரத்யாநாதிசுகனாலே அவனை ஸூஸ்ருஷிக்கிற பராக்கிலே ப்ஞராஹ்மணர் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று பின்னை அவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி பிடிசையைக்கொண்டு வந்தவளவிலே, ‘என்னை நிற்கச் சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானென்?’ என்றவன் குபிதனானவாறே, அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி இத்தைப் பொறுக்க வேண்டிக்கொண்டு ‘நான் புர்த்தாவே தெய்வமென்றிருப்பாளொருத்தி, அவனினத்து

தூர்மஸிப்பிக்கிறார் (கஸ்சித்) இத்யாதிநா. அங்கூநி ச உபநிஷதூர்ஷ அங்கேகூபநிஷதூம்; ஸமாஹாரே த்வந்த்3வ: . “த்வந்த்3வாச்சதூஷஹாந்தாத் ஸமாஹாரே” என்று ஸமாஸாந்தப்ரத்யயம் வந்திருக்கிறது. (த்விஜாதிப்ரவர:) என்று கோத்தரோத்தகர்ஷமும், (த்விஜஸுத்தம:) என்று ஸூத்ரசரணோத்தகர்ஷமும் சொல்லுகிறது. இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கௌஸிகன் என்று) இத்யாதி. (உபநிஷத்)ஸூத்தூரத்தம் (ஸஸிரஸ்க) இத்யாதி. (வேத்யூந்) என்கிற பூஹ-வசநார்த்தம் (ஸகல) இத்யாதி. (த்விஜாதிப்ரவர:, த்விஜஸுத்தம:) என்று பத்யூவயோக்த-

வருகையாலே தச்சுப்ரூஷைப்பண்ணிநின்றேனித்தனை' என்ன, 'உனக்கு பூர்த்தாவேயன்றே ஸத்த்கரிக்கவேண்டுவது, பூராஹ்மணரளவில் கெடாநவப்ரதிபத்தி இல்லையே' என்று வ்யங்க்யமாகச்சொல்லி, 'கூருஹதூர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ பூராஹ்மணரை இப்படி அவமதிப்பண்ணலாகாதுகான்' என்ன, 'நானொருக்காலும் பூராஹ்மணரை அவமதிப்பண்ணேன், பூராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாக அறிவன்' என்று பரக்கச்சொல்லிக்காட்டி, 'இவ்வபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும், பூர்த்தாவே தெய்வமென்று இருக்கையாலே ஸாஸ்ப்ரூஷையினுடைய பூலத்தைப்பாரீர், உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்த கொக்கு யாதொருபடி தூக்கூதாயிற்று, அதுவுமெனக்கு விதிதம்காணும்' என்று சொல்லி, "க்ரோதூஸ்பத்ருஸ்ப்ரீரஸ்தோ மநுஷ்யாணம் த்விஜோத்தம | ய: க்ரோதூமோஹௌ த்யஜதி தம் தேஷ்வா பூராஹ்மணம் விது:|" என்று துடங்கி, காமக்ரோதாதிசுகள் பூராஹ்மணனுக்காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிசுகளுண்டாகவேணுமென்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதித்து, "பூவாநபி ச தூர்மஜ்ஞஸ்ஸவாத்யாயநிரதஸ்ப்ராசி: | ந து தத்தவேந புகுவந் தர்மாந் வேதஸீதி மே மதி: | மாதாபித்ருப்யாம் ஸாஸ்ப்ரூஷஸ்ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய: | மிதி₂லாயாம் வஸந் வ்யாத: | ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷயதி | தத்ர கச்சுஸ்வ பூத்ரம் தே யதா₂காமம் த்விஜோத்தம | வ்யாத: பரமதூர்மாத்மா ஸ தே சேதஸ்யதி ஸம்ஸயாந்" என்று 'நீரும் தூர்மஜ்ஞர், வேதூத்யாயநிரதர், ஸாத்தூர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும் தூர்மங்களையுள்ளபடி அறியீரென்றெனக்கு நினைவு; மாதாபித்ருஸாஸ்ப்ரூஷாவாம், ஸத்யவாதி₃யாம், ஜிதேந்த்ரியனாய்க் கொண்டு, மிதி₂லையிலே இருக்கிற வ்யாத₂னுக்கு தூர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன், அங்கேபோம், உமக்கு நன்மை உண்டாவுதாக, பரமதூர்மாத்மாவாயிருக்கிற அந்த வ்யாத₂ன் வேண்டினபடி உம்முடைய ஸம்ஸயங்களையெல்லாம் போக்கக் கடவன்' என்ன, அவன் ப்ரீதனும் இவனை கனக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதி₂லையிலே சென்று, "பஞ்சகாநி பவித்ராணி ஸிஷ்டாசாரேஷு நித்யதூ | ஏதந்மஹாமதே வ்யாத₂ ப்ரப்ரவீஹி யத₂நத₂ம்" என்று 'ஸிஷ்டாசாரங்களிலே எப்போதுமுளவாயிருக்கிற பவித்ரங்கள்கூ எவை? மஹாமதியானவனே அதைச் சொல்லவேணும்' என்ன, "யஜ்ஞோ தூநம் தபோ வேதூஸ்ஸத்யஞ்ச த்விஜஸத்தம |

ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞானோத்தகர்ஷம் (பூராஹ்மணோத்தமன்) என்றது. "பூராஹ்மணோஸௌஷ்டகம்யோக்யாதிபிரயுத:" என்னக்கடவதினே. ஸிஷ்டம் ஸ்பஷ்டம்.

இவ்விடத்திலே (தத்ர கச்சுஸ்வ) என்று "ஸ குருமேவாபிகூச்சேத" என்று விதித்த உபஸ்தநமும், "தூர்மாந் ப்ரவக்ஷயதி, ப்ரப்ரவீஹி" என்று "ப்ரோவாச தாம் ததவத:" என்று சொன்ன ப்ரவசநமும் சொல்லுகையாலே யாதூதத்தேயந அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந்ருப-ஆசார்யகர்மம் சொல்லுகிறது. "அபி₁வாதூயே த்வா புகவந்" இத்யாதி₃யில் சொன்னதான தூர்மவ்யாத₂னுடைய பூராஹ்மணஸம்பூவநமும், ஆசார்யத்வவிரோதி₃யாகாது. "தே போ₂ ஹ ப்ராப்தேபூ₂ய: ப்ருதகூ₂ர்ஹணாநி காரயாஞ்சகார" என்கிற ஸ்ருதிக்கு "ஸ ச தாந் மஹர்ஷந் யதூர்ஹம் ப்ருதகூ₂ப்யர்ச்சய" என்று கூத்திரியனான கேயன் வித்யார்த்தம் உபஸந்நரான பூரஹ்மர்ஷிகளுக்கு ஸம்பூவநம் பண்ணினதாக வைஸ்வநராதிகரணத்திலே கூடியகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளுகையாலே ஜாதிப்ரயுக்த-

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிக்கூருஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவித்வரர் திருமாளிகையிலே அமுதுசெய்தான்.

தூர்மஸம்ஸ்தாபகனான க்ருஷ்ணன் “பீஷ்மத்ரோணாவதிக்கர்மம் மாம் சைவ மதுஸூதிந” என்னும்படி உத்தக்ருஷ்டவரணவ்ருத்தராய், பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பீஷ்மத்ரோணாதிக்குடைய அலங்க்ருதமான க்ருஹங்களைக் கடைக்கணியாமல் புறக்கணித்துவிட்டு, வர்ணத்துய்தக்ரஷ்முமின்றியே எழுந்தருளக்கூடும் என்னும் நினைவுமில்லாத ஸ்ரீவித்வரருடைய ஆநந்தாஸ்ருபங்கிலமாய் ஸஸம்பூரமந்ருத்தஸமுத்தாத்ரூபி-த்ரூபஸரிதமுமாய் ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே பெருத்த திருமாளிகையிலே, “பூக்தவத்ஸு த்விஜாக்ரோஷே நிஷ்ணண: பரமாஸநே | வித்வராரநாநி பூபூஜே ஸாசீநி குணவந்தி ச” என்று பாவநத்வபோக்யத்வ-பரிமளஸாரஸ்யம் திருப்பவளத்திலும் திருவுள்ளத்திலும் ஊற்றெழும்படி உகந்தமுதுசெய்தான். (232)

பஞ்சைதாநி பவித்ராணி ஸிஷ்டாசாரோஷே நித்யத்வா” என்று ‘யஜ்ஞமும், த்வாநமும், தபஸ்ஸும், வேத்யங்களும், ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களான இவை ஐந்தும் ஸிஷ்டாசாரங்களிலே எப்போதுமுளவாயிருக்கும்’ என்று இத்த்யாதி்யாலே அவனித்தை உபதேயுஸிக்க, மேல் மேலும் தனக்கு ஸம்ஸயமானவையெல்லாம் இவன் கேட்க உபதேயுமுகுத்தாலே ஸகலதூர்மஸம்ஸயங்களையும் தூர்மவ்யாதனறுத்த ப்ரகாரத்தை தூர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டேயன் அருகூரணித்ததாக ஆரண்யபர்வத்திலே இருநாறமத்த்யாயம் தொடங்கி பதிமூன்றத்த்யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே, இன்னமுமிப்படிப் பலருமிவன்வாசலிலே துவண்டு தூர்மஸந்தேஹங்கள் ஸமிப்பித்துக்கொண்டமை பலவிடங்களிலுமுண்டு. இத்தால் ஜந்மாத்துய்தக்ருஷ்டாரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிக்கராயிருக்கில் அவர்கள்வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தத்தங்கள் கேட்கக் குறையில்லையென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. (231)

232. அநந்தரம் “யத்யத்யாசரதி ஸ்ரேஷ்ட:” என்று க்ருஷ்ணனாசரித்தபடியை அருளிச்-செய்கிறார் [க்ருஷ்ணன்] என்று துடங்கி. தூர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக அவதரித்தருளி

ஸம்பூவநவிசேஷம் ஸம்ப்ரதிபந்நஸிஷ்யாசார்யபூவஸ்துலத்திலும் கான்கையாலே இங்கே ஸப்த்யுஸ்வாரஸ்யஸூசித-ஆசார்யத்வத்துக்கு பூஜ்ஜகமாகமாட்டாது. “த்வத்யுஸ்ஸம்ஸயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந வ்யுபபத்த்யதே” என்கிறபடியே ஆசார்யகமும், தூர்மஸந்தேஹத்தை ஸமிப்பிக்கையிறே. “தத்ர கச்சுஸ்வ ப்ரவக்ஷயதி ப்ரபூரவஹி” என்று ஸப்த்யுஸ்வாரஸ்யப்ரத்யபிஜ்ஞாபிதமான “தத்யவிஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகுச்சேத்” இதுய்த்து-பஸுதந-ப்ரவசந-ஸந்தேஹநிவ்ருத்தி-ஸூசித-ஆசார்யபூவம் ஸ்வரஸமாகத் தோற்றநிற்கச்செய்தேயும், “தீர்த்த்யாத்ரையிலே வழி திகைத்தாரை வழியிலே சேர்க்கும் மாத்ரம்” என்கைக்கு நியாமகமில்லை என்னுமிப்பிராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (உபதேயுமுகுத்தாலே) இத்த்யாதி. “தஸ்மை தேயம் ததோ க்ரூஹ்யம்” இத்த்யாதுய்த்த-அதிசயிதஜ்ஞாந-பூக்திவைராக்யயுத்ததூர்மவ்யாத்யாதிவ்யயிரித்தவிஷயம் “ந ச ஹ்நவயோஜாதி:” இத்த்யாதிநிஷேதம். வித்வரர் “ஸதித்ரயோநாவஹம் ஜாத:” இத்த்யாதி சொன்னது நைச்யாநுஸந்தாநநிபுந்தநம். இது கேகயாநுஷ்டாநத்தாலும், ஸூதாநுஷ்டாநத்தாலும் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் உத்தவிதபூக்யவத்வைபூவம் உபபந்நம் என்னுமிப்பிராயத்தாலே வாக்யதாத்தபர்யத்தை தூர்மப்பிக்கிறார் (இத்தால் ஜந்மாதி.) இத்த்யாதிநா. (231)

232. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அநந்தரம் யத்யத்யாசரதி) இத்த்யாதி. “ந மே வித்வாஸ்ஸுரக்யனா:

233. பெருமான் ஸ்ரீஸபூரிகையாலே அமுதுசெய்தருளினார்.

பாவநபதூர்த்தவாசியறியும் பெருமான் “ஸபூர்யா ஜூதிஸ்ஸம்யக் ராமோ துஸரததாம்ஜ:” என்று

“லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பர்யந் கர்த்துமர்ஹஸி” என்று ஜ்ஞாநியானாலும் லோக-ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து வர்ணஸ்ரமத₄ர்மங்கள் நன்றாக அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று உபதேசுமிக்கும், “யதிஹ்ஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மணயதந்த்ர₃ரித: | மம வர்த்தமாநு-வர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்து ஸர்வஸ:” என்றெருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் ப்ரவர்த்தியேனாகில் மநுஷ்யரெல்லாமென் வழியைப் பின்செல்லுமென்றபடியே பரார்த்தமாகத் தான் குறிக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கும் போரும் ஸ்வபூவானிறே க்ருஷ்ணன்; ஏவம்பூதானவன் ஸ்ரீதாதெழுந்தருளின போது “பீஷ்மத்ரோணாவதிர்மய மாம் சைவ மது₄ஸூதிந | கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ பூக்தம் வ்ருஷஸ்போஜநம்” என்னும்படி உத்க்ருஷ்டவரணவ்ருத்தராய் இங்கே எழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த பீஷ்மாதிசுருடைய க்ருஹங்களை உபேகித்து, வர்ணத்துக்கர்ஷ்ணஹிதராய் அத்தாலே இங்கே எழுந்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதுர்த்ரிருமானிகையிலே ஸாதூரமாகச்சென்று புக்கு “ஸம்பூரமைஸ்துஷ்ய க்யோலிந்த ஏதந்ந: பரமம் த₄நம்” என்று பூக்திபரவஸாரான அவர்பண்ணின ஸம்பூரமங்கலையெல்லாம் கண்டுகந்து, “விதுரநாநாநி பூபூஜே ஸாசீநி குணவந்தி ச” என்கிறபடியே அஹங்காரோப-ஹதமல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், பூக்திபுஹ்ருதமாகையாலே பரமபோக்யமாயிருக்கிற அன்னத்தை, அந்த பாவநத்வபோக்யத்வங்களடியாக அத்தாதுரம் பண்ணி அமுது செய்தானிறே.

(232)

ப்ரபுவம் ந மஹர்ஷய:” என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ருஷிகளுக்கு துர்ஜ்ஞேயான ஜ்ஞாநா-நுஷ்டாநஸீரேஷ்டருடைய ஆசாரத்தை உதூஹரிக்கிறார் என்றபடி. பூர்வவத் அந்யதாஸித்துயாதி-ஸங்காவ்யாவர்த்தநார்த்தம் (தர்மஸம்ஸ்தாபந) இத்யாதி. (லோகஸங்க்ரஹம்) இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (ஜ்ஞாநியானாலும்) இத்யாதி. (ஸம்) என்கிற உபஸர்க்கும் “வ்யவஹிதாஸ” என்கிற சூர்த்துஸப்ரக்ரீரையாலே (கர்த்தும்) என்கிற இத்தோடேகூடி அர்த்தபோதகம் என்னுமபி-ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நன்றாக அநுஷ்டிக்கவேணும்) என்று. அநாஸ்த்யா அநுஷ்டிக்கில் லோகஸம்ரக்ஷணம் ஸித்தியாயது என்றபடி. (யதி ஹ்ஹம்) இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (ஒரு கர்மத்தில்) இத்யாதி. (அதந்த்ர₃ரித)ஸபூதார்த்தம் (சோம்பாதே) இத்யாதி. உபஸர்க்குணம் த்யோதகத்வ-மாகையாலே தாதுவக்கே ப்ரவ்ருத்தயர்த்துத்வம் ப்ரகரணத் உபஸர்க்கும்விநாபி ததுவகூதி: என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ப்ரவ்ருத்தியேனாகில்) என்றது. (அநுவர்த்தந்தே) என்கிற இது அநுவர்த்தேரத் என்றபடி என்னுமபிப்ராயத்தாலே (பின்செல்லும்) என்றது. (குறிக்கொண்டு) என்றது பூவிப்ரதிஸந்தூரம் பண்ணி என்றபடி. (பீஷ்மத்ரோணாவதிர்மய) இத்யாதியால் பூலிதாம்ஸபரம் [பீஷ்மத்ரோணாதிசுக்ருஹங்களைவிட்டு] என்கிற மூலம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (என்னும்படி உத்க்ருஷ்ட) இத்யாதி. (வர்ணம்) க்ஷத்ரியத்வமும், பூராஹ்மண-த்வமும். (நினைவும்) என்கிற உம்மை பாரிப்பை ஸமுச்சயிக்கிறது. (துஷ்ய) என்கிறது தோஷம் ப்ராப்நுஹி என்றபடி. லோட் மத்யமபுருஷ-ஏகவசநம். (ஸாசீநி) என்கிறவிதிக்கு அர்த்தம் (அஹங்கார) இத்யாதி. (குணவந்தி) என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் (பூக்திபுஹ்ருதம்) இத்யாதி. (232)

233. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (ஏத்தபூர்வ) இத்யாதி. (இப்படி அநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை) இத்யாதேந

ஜ்ஞாநாதி₄கையாய், பரிவையான ஸ்ரீபாபுரியின் ஜலஸ்பர்ஸமில்லாத திருக்கையாலே முன்புதான் பரீக்ஷித்து த்₃விஜஸ்பர்ஸமுள்ள தித்தித்தவற்றைத் திருப்பவளத்திலே கொடுக்க, துறைவாசியறிந்து விடாம்கெட அமுதுசெய்தருளிஞர். இத்தால் த்₃ரபி₄மானற்ற ஜ்ஞாநாதி₄கபக்திமாண்களுடைய அபி₄மானஸ்பர்ஸமுள்ளது, துறைவாசியறியும் விஸிஷ்டர்க்கு பாவநமுமாய், பரமபோக்யமுமாய், ப்ரார்த்த₂நீயமுமாய் இருக்குமென்றபடி.

2 3 3 . ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலுமிப்படி அநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் [பெருமான்] என்று துடங்கி. அதாவது ரகு₄குலதிலகராய் ஆசாரப்ரத₄நாரான பெருமான், “ஸாபுர்யா பூஜிதஸ்-ஸம்யக்ராமோ த்யாரத₂தம்ஜ:” என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குருபாஸ்ருஷையிலே பழுத்து, ஜ்ஞாநாதி₄கையாய், தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த ப₂லமுலாதி₃களெல்லாம் இங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு, வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீபாபுரி, தன்னத்யாராடுகுண-மாகத் தன் கையாலே அமுதுசெய்யப்பண்ண அதிஸந்த்ஷ்டராய் அமுதுசெய்தாரென்கை. இத்தால் அபி₄ஜாதாதி₃களால் வரும் அபி₄மானக₃ந்த₄மற்ற ஜ்ஞாநப்ரேமாதி₃கருடைய அபி₄மான-ஸ்பர்ஸமுள்ளவை ஆத்மகு₂ணைகத்யூர்ஸிகளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு அதீவ பாவநபோக்யங்களா-

அபக்ருஷ்டவர்ணஸம்பூந்தி₄போஜ்யபோஜநருபத்வாத் ஸங்குதி என்று ஸூசிதம். (ஏதத்பூர்வ) இத்யாதி₃நா பௌர்வாபர்யஸங்குதி என்றும் ஸூசிதம். பூர்வவத் அந்யதாஸித்தி₂யங்காநிரா-ஸார்த்தம் (ரகு₄குல) இத்யாதி₃. “சாரித்ரேண ச யுக்த:” இத்யாதி₃யைப்பற்ற (ஆசார) இத்யாதி₃. “ஸதா பர்யசரம் ஹி யாத்” இத்யாதி₃யைப்பற்ற (குருபாஸ்ருஷையிலே) இத்யாதி₃. “விஜ்ஞாநே தாம் நித்யம்பூஹிஷ்க்ருதாம்” (ரா.ஆ.7 4-19) என்கிற இத்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாநாதி₄கையாய்) என்றது. “மயா து விவிதம் வந்யம் ஸஞ்சிதம் புருஷர்ஷப₄ ! தவார்த்தே₂ புருஷவ்யாக்₄ர” (ரா.ஆ.7 4-17) என்கிற இடத்திலே “விவிதம்” என்கிற வைவித்யம் அநுப₂வைகவேத்யமாகையாலே யத்திஞ்சித்த்வயக்த்யாஸ்வாத₂ந்தாலே ஸஜாதீயங்களிலே குணகுணஜ்ஞாநம் ஸாஸ்கமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த) இதி. இவ்விடத்திலே “தான் பரீக்ஷித்து த்₃விஜ-ஸ்பர்ஸமுள்ள” என்று ஆய்ப்படி. த்₃விஜஸ்பர்ஸம் = த்₃ந்தஸ்பர்ஸம். இது பெருமான்விஷயத்தில் அத்யந்தப₂க்தியாலே அவன் பரீக்ஷார்த்தமாகச் செய்தான்; பெருமான் “ததுச்சி₂ஷ்டம் ஸாபாவநம்” என்கிற விசேஷஸாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு அங்கீகரித்தாராகையாலே விரோத₂மில்லே என்று சொல்வர்கள். அன்றிக்கே “த்₃விஜஸ்பர்ஸம்” பக்ஷஸ்பர்ஸமாய், ப₂லமாது₄ர்யபர்ஸைக் பக்ஷிமுக₂-தம்ஸநாதீ₂னையாகையாலே அப்படிச் சொன்னதுக்கு “வத்ஸ: ப்ரஸ்நவநே மேத்யஸ்ப்ருதி: ப₂லஸாதேந ! ஸத்ரியஸ்ச ரதிஸம்ஸர்க்கே₂ ஸ்வா ம்ருகக்₃ரஹணே ஸாசி:” என்று பக்ஷிமுக₂ஸ்பர்ஸம் ப₂லத்துக்கு ஸாசித்வஹேதுவாகையாலே விரோத₂மில்லே என்றும் சொல்லுவர்கள். “வந்யம்” என்று ஸாமாந்யோக்திக்கு அர்த்தம் (ப₂லமுலாதி₃கள்) என்றது. “ப்ரஹ்ரஷமதுலம் லேபோ₂” என்கிற இத்தைப்பற்ற (அதிஸந்த்ஷ்டராய்) என்றது.

இவ்வுதாஹரணத்துவயத்துக்கும் தந்த்ரேண தாத்பர்யத்தை தூர்ஸிப்பிக்கிறார் (இத்தால் அபி₄ஜநாதி₃களால்) இத்யாதி₃நா. “பீ₂ஷ்மத்₂ரோஹவதி₂க்ரமய” இத்யாதி₃ஸ்லோகத்திலே “பீ₂ஷ்மத்₂ரோஹ-க்₃ருஹங்களில் பு₄ஜியாவிட்டதென்? என் க்₃ருஹத்திலே பு₄ஜியாததென்? வ்ருஷலாந்ந்ததை பு₄ஜித்ததென்? “ஸர்வவ்ரணநாம் ஸ்வதர்மே வர்த்தமாநாநாம் போக்தவ்யம் ஸதித்₂ரவ்ரஜம்” என்கிற ஸாஸ்த்ராதிக்ரமம் பண்ணினபடி என்? “பக்வமுச்சி₂ஷ்டபோஜநம்” என்றில்லையோ? என்னும் கருத்தாலே தூர்யோத₂நன் பண்ணின ப்ரஸ்நத்தில் அம்ஸாத்ரயத்தில் வைத்துக்கொண்டு மத்யமத்துக்கு

உத்தரம் சொன்னால் பூர்வோத்தராம்சங்களுக்கும் அர்த்தராத் உத்தரம் சொல்லிற்றும் என்னும் திருவுள்ளத்தாலே “மாம் சைவ” என்கிற இதுக்கு “த்வவிஷதந்தம் ந பேடாக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ பேடாஜயேத் | பாண்டுவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டுவா:” என்று உத்தரம் அருளிச்செய்தான். இதில் “நீ த்வேஷியாகையாலே உன் க்ருஹத்திலே புஜித்திலோம்; “அரிமித்தரமேரிமித்தரம்” என்கிறபடியே த்வேஷியான உனக்கு பக்ஷபதித்தவர்களாகையாலே பீஷ்மத்ரோணாதிக்க்ருஹங்களிலும் புஜித்திலோம்”. இப்படி போஜனநிவ்ருத்திக்கு த்வேஷித்வம் ஹேதுவாகச் சொன்ன இத்தால் போஜனத்துக்கு பக்த்யதிரியம் ஹேது என்று ஸித்திபிக்கையாலே ‘விதுரர் பரமபக்தராகையாலே அவர்திருமானிகையிலே புஜித்தோம்’ என்று சொல்லுகிறது.

இதில் “த்வவிஷந்தம் நைவ பேடாஜயேத்” என்கிற இது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். “பாண்டுவாந் த்விஷஸே” என்றிறே வாக்யஸோஷம். இப்படி த்வேஷஸநேஹங்களை சப்யத: அர்த்ததர்ச சொல்லுகையாலே, “யஸ்து நாராயணம் த்வேஷ்ய தம் வித்யாதந்த்யரேதஸம்”, “ந சதித்ரா பகுவத்பக்தா:” என்கிற விசேஷஸாஸ்த்ரைகவேத்யமான த்வேஷப்ரயுக்தமான சண்டாலுத்வம் துர்யோதநனுக்கும், பக்த்யதிரியப்ரயுக்தமான சதித்ரத்வாபாவம் விதுரர்க்கும் சொல்லிற்று. இத்தால் ஸாமான்யஸாஸ்த்ரத்திலேநின்று ப்ரஸ்நம் பண்ணினவனுக்கு ததநவகதுவிசேஷஸாஸ்த்ரமர்யாதேயாலே உத்தரம் சொல்லிற்றுகையாலே சாஸ்த்ரவிரோதமில்லை.

இப்படி தாத்பர்யகூதியை ஆராயாதே ‘விதுரோயம் ந வ்ருஷல:’ என்று கண்டோக்த்யபாவமாத்தரத்தைக் கொண்டு ‘விதுரர்க்கு துர்யோதநன் சொன்ன ஜாதிவிசேஷத்தை பகுவான் இசைந்தானுத்து’ என்றால் “பக்தம் வ்ருஷலபோஜனம்” என்கிற சரமப்ரஸ்நாம்சத்துக்கு உத்தரமின்றிக்கையோழிய ப்ரஸங்கிக்கும். அதில் “ஆர்யாதிஷ்டிதா வா சதித்ரா: ஸம்ஸ்கர்த்தாரஸ்யு:” என்று சாஸ்த்ரஸித்தமான அர்த்தம் உத்தரதயா அபிப்ப்ரேதம் என்னில்; அது த்ரைவர்ணிகாதிஷ்டிதசதித்ரஸம்ஸ்க்ருதமான த்ரைவர்ணிகாந்தம் த்ரைவர்ணிகர்க்கு போஜ்யம் என்று சொல்லுகிறதித்தனையல்லது சதித்ரஸ்வாமிக-அந்நபோஜனத்துக்கு நியாமகமாகாது. விதுரஸம்ஸ்க்ருதமான அந்நமே அங்கு விவக்ஷிதம், தத்ஸ்வாமிக-அந்நம் விவக்ஷிதமன்று என்னில்; “வ்ருஷலபோஜனம்”, “விதுராத்நாநி” என்று “ராஜாந்தம் தேஜ ஆதத்தே சதித்ராந்தம் ப்ரஹ்மவர்ச்சஸம்” இத்யாதியில்போலே ஸ்வரஸை: ப்ரதீயமானமான ஸ்வஸ்வாமிபாவத்துக்கு வைகட்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். இந்த ஸாமான்யஸாஸ்த்ரமாத்ரம் துர்யோதநனுக்கும் தெரியுமாய்கையாலே ப்ரஸ்நமும் அநுபந்தம்.

விதுரர்க்கு அந்நஸம்ஸ்கர்த்துத்வம்கொள்ளில் த்ரைவர்ணிகஸ்வாமிகல்பநமும், த்ரைவர்ணிகாதிஷ்டாந்ருக்ல்பநமும் அவஸ்யமாகையாலே கல்பநாக்ருளரவம் ப்ரஸங்கிக்கும். “சாசிஸ்து ப்ரயதோ பூத்வா விதுரோந்நமுபாஹரத்” என்கிற இதிலே சாசிஸ்யதத்தாலே ஆர்யாதிஷ்டிதத்வத்தை விவக்ஷிக்கை ஸ்வாரஸ்யவிருத்தம். “ஆர்யா: ப்ரயதா:” என்று பூர்வஸூத்ரத்திலே சொன்ன அந்நஸம்ஸ்காராதிகாரபூதப்ரயதத்வம் ஆர்யாதிஷ்டிதசதித்ரர்க்கு வ்ருமாகையாலே ஸம்ஸ்காராத்பூர்வமே அபேக்ஷிதமான ப்ரயதத்வத்தை அந்நப்ராபணகாலபாவியதா சொல்லுக்கை ப்ரயோஜனமில்லை. “உபாஹரத்” என்கிற உபஹாரம் உபஹர்த்ருஸ்வாமிகத்ரவ்யத்துக்கல்லது அந்யதீயத்வத்துக்குக்கூடாது. அப்போது “உபநயத்” என்னவேணும். “சாசிஸ்து” என்று “கேதரஜ்ஞாஸ்யேஸ்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமா மதா” என்கிற அந்தர்ஸுத்தியும், “ப்ரயத:” என்று தாத்காலிகபூர்வஸுத்தியும் சொல்லுகிறதாகையாலே புநருத்தியில்லை. “க்ருதாந்நஸ்ய வா

234. மாறனேரிநம்பிவிஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

மாறனேரிநம்பி பெரியநம்பிமடியிலே திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது 'புரோடூரத்தை நாய்க்கு இடாதேகிழ், நானின்னபடி இன்னபடி சொன்னேனாகில் நீநுமின்னபடி இன்னபடிசெய்யும். நானொருபடியும் சொல்லிற்றிலேனாகில் நீருமொருபடியும் செய்யாதிரும்' என்று ஒன்றும்ருளிச்செய்யாமல் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள்; நம்பியும்வரை பூரஹ்மமேதத்தாலே பள்ளிபடுத்தி அருளிச்செய்தபடியே செய்தருள்; இவரை

யிருக்கும் என்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

(233)

விரஸஸ்ய க்ருஹ்ணீரந்" (ஆப.ஸூ.4-1-6-18) என்றுசொன்ன அர்த்தம் உத்தரதயாபிபீரேதம் என்னவொண்ணது. "ஷஷ்டிநிர்தேசாந் ஸ்தோகம் ஸ்வயம் அந்நே வாஸ்யாஹ்ருதம் க்ருஹ்ணீரந்" (ஆப.ஸூ.) என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையாலே ஸீத்ரஸ்வாமிகஸத்வாந்நத்தில் ஸ்வல்பாம்ஸமே க்ரூஹ்யமாகையாலே "விதூரந்நாநி" என்கிற பஹுவசநஸ்வாரஸ்யம் புகூநுமாம். "விரஸஸ்ய" என்று "லவணாதிஸ்ரஸாஸம்யுக்தஸ்ய" என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்களாகையாலே "சூணவந்தி" என்கிற இது விரோதிக்கும். "ந ஸுபிக்ஷாஸஸ்யு:" (ஆப.ஸூ.) என்று "யாவதா ப்ராணயாத்ரா புவதி தாவதேவ க்ருஹ்ணீரந், ந யாவதா ஸௌஹித்யம் தாவத்" என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையாலே "க்ருதாந்நஸ்ய வா" என்கிற இது ஆபத்விஷயமாய், தத்ராபி ஆம-அலாபு-விஷயமாகையாலே அநாபதி ஸாஸ்த்ரார்த்தமாகாது. "தஸ்யாபி தத்ரமோபநதஸ்ய" என்கிற இதுவும் 'தத்ரமார்த்தம், உபநத: = ஆஸ்ரித:, புவதி' என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையாலே தத்ரமார்த்தம் உபநதரன்றிகே இருந்தவர்க்குருஹத்திலே தானே சென்று அமுதுசெய்த இதுக்கு ப்ரமானமாகாது. இதுதான் "ஸுவர்ணம் தத்வா பஸாம் வா" என்று சூணவிதியாலே ஆபத்கல்பமாகையாலே அநாபதி ஸாஸ்த்ரார்த்தமாகாது. ஆகையாலே ப்ரகாராந்தரேன உத்தரம் கூடாமையாலே விசேஷ-ஸாஸ்த்ரோக்தஸீத்ரத்வாபூர்வமே அபிபீரேதமான உத்தரம் என்கை உசிதம்.

அதில் பீஷ்மாதிகளுக்கு த்வேஷிஸம்ஸர்க்குமும், அஹங்காரஸ்ப்ரஸ்யம் த்யாஜ்யதாஹேதுவாகிறது. தூர்யோதநனுக்கு த்வேஷமும், அஹங்காரஸ்ப்ரஸ்யம் த்யாஜ்யதாஹேதுவாகிறது. விதூரர்க்கு புகுவத்புக்த்யதிரஸ்யமும், தத்ப்ரயுக்தஸீத்ரத்வநிவ்ருத்தியும், ஸீத்ரயோநிஜாதத்வாத், அஹங்கார-ஸ்ப்ரஸ்யபூர்வமும் உபாதேயதாப்ரயோஜகமாகிறது. இந்த விசேஷஸாஸ்த்ராவஸேயசண்டாலத்வ-விப்ரத்வாதிப்ரயுக்த-ஆசாரவிசேஷங்கள் அதிகாரிவிசேஷவ்யவஸ்திதங்களாகையாலே லௌகிகரிடங்களில் தாத்த்ருஸாசாரவிறஹம் தோஷாய ஆகாது என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்-செய்கிறார் (ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகருடைய) இத்யாதி. ஜ்ஞாநப்ரேமாதிக்யம் உபயத்ராபி விவகிதம். அபிபூமநஸ்ப்ரஸங்கனம் உபயத்ராபி விவகிதங்கள். அபிபூமநம் = தத்யத்வம். ஸ்ப்ரஸம் ப்ரஸித்தம். (ஆத்ம-சூணகதூர்யகேளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு) என்கையாலே அதிகாரிபேதத்தாலே ஸாமான்ய-ஸாஸ்த்ரதத்யுசூணாசாரவிரோதபுரிஹாரம் என்று ஸூசிதம். இப்படி "த்விஷதந்நம் ந பேகூத்தஸ்யம்" இத்யாதிஸ்வலோகத்திலே அபிபீரேதமான அர்த்தத்தை "தூர்யோதந உவாச - பீஷ்மத்ரோஹாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மதுஸூதிந I கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷஸ்பேஹநம் II ஸ்ரீ புகுவாநுவாச - ஸாத்த்யம் புகுவதஸ்யாந்நம்" இத்யாதிஸ்யாலே கண்டோக்தமாகவே ஸந்நிக்குஷ்டமதஸ்த்ருகும் கொண்டார்கள். இங்கே "த்யக்த்வா மாம் பீஷ்மமுக்யாநபி வ்ருஷஸ்க்ருஹேபோஜி ஸௌரே கிமேதத் ஜாத்யா கிம் ஜ்ஞாநிநஸ்தே" இத்யாதிபுராணந்தரவசநமும் விவகிதம்.

(233)

வினவ எழுந்தருளின உடையவர் 'ஐயா. லோகம் சிலுகிடாதபடி அடியேனெருவழியிலே அடைத்துக்கொண்டு வர, தேவரீர் ஒருவழியே பிரித்தருளாநின்றது தேவரீர்செய்தருள வேண்டிற்றே' என்ன, 'ஆளிட்டந்தி தொழுவோ; நான் பெருமாளில், தூர்மபுத்தரனில் பெரியதே, இவர் பெரியவுடையாரில். ஸ்ரீவித்துரரில் தண்ணியரோ, நாட்டாரோடியும்வொழிந்த நமக்கு அவர்கள் சிலுகால்வரும் தாழ்வேது, பயிலும் கடரொளி, நெடுமாற்கடிமையில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த ததீயவோஷத்தவத்தில் இங்கு அந்வயியாமல் எங்கே போய்ப் பின்னேகொள்ளலாம் என்றிருந்தீரோ' என்ன, உடையவருமுகந்து வித்துடாராய்நிற்க. 'இவர் ஒன்றும் அருளிச்செய்யாமல் எழுந்தருளினதுக்கு காரணமென்' என்ன, 'ஸ்லோகத்துவயம் காணும் அப்போது இவர்க்கு அருஸந்தூராம்' என்ன, 'அது பெண்ணைட பிச்சின் வார்த்தையன்றே' என்ன, 'இப்பெண்ணினுடைய நியையோகத்துதை அருஸந்தூரத்தருளவேண்டாவோ' என்ன, நம்பியுமுகந்து அப்போது விவோஷகாசுக்கும் பண்ணியருளினுரென்கிற சரமாதிகாரியான மாறனேரிநம்பிவிஷயமாக சரமார்த்தத்திஷ்டரான பெரியநம்பி ஸ்ரோதாவான உடையவர்க்கு மறையாமல் அருளிச்செய்த தஞ்சுமான வார்த்தையை பரமரஹஸ்யமாகையாலே ஸூசித்து [ஸ்மரிப்பது] என்கிறார். ஆபிஜாத்யாதிநிதிகர்ஷம் பாராமல் ஜ்ஞாநாதிக்கயத்தையே பார்த்து ததீயரை ஆத்மித்து அருவர்த்திக்கவேணுமென்னுமிடம் ததீயாருஷ்டாநஸித்துமென்றதாயிற்று. (234)

234. இப்படி ஸ்ரீராமாயணமஹாபுராத்தஸித்துதமான விஷ்டாசாரங்களாலே புகாசுவதவைபடவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமும் இவ்வர்த்தவிஷயமாக பூர்வாசார்யவசந்ததை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் [மாறனேரி நம்பி] என்று துடங்கி. அதாவது - அபிமானஹேதுவான - ஐநம்வருத்தாதிக்களன்றிக்கே ஆளவந்தார்ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்தயாத்மஜ்ஞாநபரிபூர்ணராயிருக்கிற மாறனேரிநம்பி, தம்முடைய அந்திமத்துவையிலே ஆளவந்தாரபிமானித்தருளின இத்தேஹத்தை ப்ரக்ருதிபுத்தூக்கன் ஸ்பர்ஸிக்கில் செய்வதென் என்றதிஸங்கை பண்ணி, ஸபூரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து 'புரோடூராததை நாய்க்கிடாதேகிஷர்' என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள, பெரியநம்பியும் அப்படியே பிறற்கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளிபடுத்து வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி; பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலேவந்து, 'ஐயா, மர்யாதது கிடக்கக் காரியம்செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருளவேண்டிற்றே' என்ன, 'ஆளிட்ட அந்தி தொழுவோ? நான் பெருமாளில் காட்டிலுத்தருஷ்டனே? இவர் பெரியவுடையாரில் காட்டில் அபக்ருஷ்டரோ? பயிலும்கடரொளி, நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ? ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அர்த்தத்ததைச் சிறிது குறையவாகிலும் ஆசரிக்கவேண்டாவோ?' என்று அருளிச்செய்தவார்த்தை. (234)

234. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இத்யாதி. விபீஷணனுடையபுரீவிஷய-ஆசாரத்தயம் ஸ்ரீராமாயணஸ்தம். தூர்மஸ்யாதவித்துரவிஷய-ஆசாரத்துவயம் மஹாபுராத்தஸ்தம். (இன்னமும்) இத்யாதி. ஸிஷ்டாசாரங்களிலும் "கோ தூர்மஸஸ்வதூர்மாணம் புவத: பரமோ மத:" என்கிறபடியே ஆசார்யருசிபரிக்குருவீதமான ஆசாரம் அப்யுரஹிதமாகையாலே அததை உதூஹரிக்கிறார் என்றபடி. (அத்யாபாஸ்த்ருநாம்) ஆத்மபரமாத்மயாதூர்த்தம்யாத்யவஸாயம். (ஸபூரஹ்மசாரிகன்) = ஏகாசார்யர்கள். "ஸுநாபிவ புரோடூராத:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (புரோடூராததை) இத்யாதி. அதாவது புரோடூராத்யமான இத்தேஹத்தை நாய்போலே நிஹீரரான தேஹஸம்பந்திகள் தீண்டாதபடி பாண்ணவேணும் என்றபடி. (பள்ளிபடுத்தி) = ஸம்ஸ்கரித்து. (ஐயா) = பூழ்யரே என்று ஸம்புத்தி. (மர்யாததுகிடக்க) என்றது ஸாஸ்த்ரீயவ்யவஸ்தை நிற்கும்படியாய் என்றபடி. (ஆளிட்ட அந்தி

235. “ப்ராதுர்ப்பாவை:” இத்யாதி.

இனி புகுவதஸாஜாத்யாதிசுக்ளபோல் ததீயஸாஜாத்யாதிசுக்ளம் ஸ்லாக்யங்கள், அபுகுவதருடைய வித்யாத்தியுத்கர்ஷமடங்க கர்ஹ்யங்களென்றும் அருளிச்செய்கிறார் [ப்ராதுர்ப்பாவை:] இத்யாதியால். “ப்ராதுர்ப்பாவைஸஸுரநஸமோ தேவதேவஸந்தீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச குணத்தாத்த்ருஸோ நாத்ர கர்ஹா | கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபுவநத்ராணதோந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ புவதி விதவாகஸ்கல்ப: ப்ரகர்ஷ:”.

(235)

235. இனி புகுவதஜந்மாதிஸ்ஸலாக்யதாகதநபூர்வகமாக அபுகுவதோத்கர்ஷநிந்த்யு-
தையை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறார் [ப்ராதுர்ப்பாவை:” இத்யாதி.] என்று. “ப்ராதுர்ப்பாவை: ஸுரநர-
ஸமோ தேவதேவஸந்தீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபி ச குணத்தாத்த்ருஸோ நாத்ர கர்ஹா |
கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபுவநத்ராணதோந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ புவதி விதவாகஸ்கல்-
ப: ப்ரகர்ஷ:”. இத்தால் அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவன் ப்ராதுர்ப்பாவங்களாலே
ஸுரநரஸஜாதீயனாகநிற்கும்; ததீயரும் ஜாதியாலும் வ்ருத்தங்களாலும் குணத்தாலும் அப்படியே
இதரஸமராய் இருப்பர்கள்; இதில் கர்ஹையிலீலை; ஸ்லாகையேயுள்ளது; உபயருமிப்படி

தொழுவோ) என்றது ஆத்மைகாநுபூவ்யமான பரமபுருஷார்த்தத்தை ப்ரயோஜ்யகர்த்தாவைக்கொண்டு
செய்யவோ என்றபடி. (ஆழ்வார் அருளிச்செய்த) இத்யநேந விசேஷஸுஸந்த்ரவையர்த்தய-
பரிஹாரார்த்தம் ஸாமான்யஸாஸ்த்ரோக்தவ்யவஸ்தை அதிகாரிவிசேஷங்களாலே த்யாஜ்யை என்று
உத்தரம் ஸிசிதம்.

(234)

235. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இனி) இத்யாதி. ப்ரதிபாதிதபுகுவதவைபுவஸ்தேமாந்த்ரமாக
அபுகுவதஜந்மாத்தியுத்கர்ஷநிந்த்யுதையை ப்ரதிபாதிக்கிறார் என்றபடி. இத்தால் ஹேதுதை ஸங்குதி
என்று ஸிசிதம். மூலோபாத்தப்ரதீகோபலகுகிதஸமக்ரஸ்ஸலோகோபாத்யாநம் பண்ணி அதுக்கர்த்தம்
(இத்தால்) இத்யாதி. (தேவதேவ)ஸபூத்யார்த்தம் (அயர்வறும்) இத்யாதி. (ப்ராதுர்ப்பாவங்-
களாலே) என்றது அப்ராக்ருதவிக்ரஹத்தை ப்ராக்ருதஸம்ஸ்தநஸஜாதீயஸம்ஸ்தநயுக்தமாக்கிக்
கொண்டு பண்ணும் அவதாரங்களாலே என்றபடி. (ஸுரநரஸம்)ஸபூத்யார்த்தம் (ஸுரநர) இத்யாதி.
(ததீய) இத்யாதிக்கர்த்தம் (ததீயர்) இத்யாதி. ததீயராகிறார் (புகுவத்கடாக்ஷஹேதுகஸம்பந்த-
யாத்ராதம்யாத்யவஸாயபூர்ணரான முமுக்ஷுக்கள்.

இங்கு (ப்ராதுர்ப்பாவங்களாலே) என்னுமையாலே ஒக்கப்பிறக்கும் நித்யஸூரிகள் அன்று. அப்படி-
யாகில் புகுவதவைபுவப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. (தாத்த்ருஸ:) என்றது ‘தாத்த்ருக்’ஸபூத்யபூஹ-
வசநம்; ததவாதிதா: என்றபடி. அது ஸுரநரஸம்ஸ்தவத்தை பராமர்ஸியாதே இதரஸம்ஸ்தவமாத்ரத்தை
பராமர்ஸிக்கிறது. (ஜாத்யா) என்கிற இத்தால் அபக்ருஷ்டஜாதியைச் சொல்லுகிறது. இதரராகிறார்
புகுவதஸம்பந்த்யஸிந்யர் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதரஸமராயிருப்பர்கள்)
என்று. இத்தால் திரியக்ராக்ஷஸஜாதீயர்க்கும் ஸங்க்ரஹம் ஸித்தம். (அத்ர) என்றது உபயோரேவம்-
விதத்தேவ என்றபடி. என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதில் கர்ஹை இலீலை) என்று.
(கிந்து) இத்யாதியில் ‘இதம்’ என்று அத்யாஹார்யம். இதம் = பூர்வோக்தம் உபயோரேவம்-
விதத்வம், ஜாத்யாதிபி: இதரஸஜாதீயத்வமானது. (ஸ்ரீமத்) அநந்யாதேயாதியஸவத். ஸர்வோத்-
க்ருஷ்டம் என்றபடி. இத்தை உட்கொண்டு புவலிதாம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்லாகையே

236. புகுவதனன்றிக்கே வேத்யூர்த்தஜ்ஞாநாதிக்கையுடையவன் குங்குமம்சுமந்த கமுதையோபாதி என்று சொல்லாநின்றதிநே.

"புகுவதரன்று" என்ன. அதிகரித்த வேத்யுதியை நிஷ்பலமாமோ" என்ன "ஆம் என்று ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதே" என்கிறார்மேல் [புகுவதன்] இத்யாதியால். "சதுர்வேததேரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி | வேதபுராபுராக்கராத்ஸ்ஸ வை ப்ராஹ்மணகூர்த்தபு:" என்று வேதத்தினுட்பொருளான

நிற்கிறது இந்த லோகரக்ஷணம் நிமித்தமாக; இனி அபுகுவதர் பக்கலுண்டான வித்யாவ்ருத்த-புராஹ்மஸூபமான உத்தரக்ஷம் வித்யாவலங்காரம்போலே நிந்த்யமாகாநின்றது என்கிறது.(235)

236. 'புகுவதர்களன்று' என்னு அவர்களுக்குண்டான வேத்யுதியாதிகள் வ்யர்த்தமாமோ' என்ன 'அப்படி ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிநே' என்கிறார் [புகுவதனன்றிக்கே] என்று

உள்ளது என்று. அவதாரணம் கூர்ஹாப்ரதிஷேதஸித்தம். இப்படிக்கொள்ளாவிடில் (ஸ்லாகை... உள்ளது) என்கிற இத்தால் ஆதிசயமும், (ஸ்ரீமத்)ஸப்த்யூர்த்தாநுக்தியால் ந்யூநதையும் ப்ரஸங்கிக்கும். நஞ் விபரீதவாசியாய், கூர்ஹாவிபரீதஸ்லாகையாய், கூர்ஹாவிரஹம் அர்த்த-ஸித்தம் என்று கொண்டாலும் (ஸ்ரீமத்)ஸப்த்யூர்த்தாநுக்தியால், ந்யூநத்வம் த்ருடம். (கிந்து) ஸப்த்யூநந்வமும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால் பூர்வோக்தப்ரகாரமே யுத்தம்.

(புவந) இத்யாதி :-அதராபி 'இதம்' என்று அத்யாஹார்யம். இதம் = தத்யாநாம் ச இதரஜ்ஞாதீயத்வம். (புவநபுவநந்ராணத:), த்ராணத, ஹேதென பஞ்சமீ, ஹேது: = பல்ம்; லோகரக்ஷாப்ரயோஜநகம் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உபயரும் இப்படி) இத்யாதிநா. (நிமித்தம்) = பல்ம். ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணகோசரத்வவிவகைக்ஷயாலே புவநத்துக்கு புவநஸாதுருஷ்ய-கதநம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (இந்த) என்று லோகவிசேஷணம். (அந்வேஷ) இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (இனி) இத்யாதி. (ப்ராய:)ஸப்தம் புராஹ்மஸ்வாசகம். ததூர்த்தமான புராஹ்மஸ்யத்துக்கு ப்ரகர்த்தோடே அபேதேந அந்வயம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (புராஹ்மஸூப-மான உத்தரக்ஷம்) என்று. "ப்ராயோ = வயோம்ருத்யுதஸ்யபுராஹ்மஸ்யாநஸநேஷுநா" என்னக் கடவதிநே. (அகல்ப)ஸப்தம் "அகல்பவேஷாநைபத்யம் ப்ரதிகரம்ப்ரஸாதூநம்" என்று வஸ்த்ர-பூஷணமால்யாதிஸம்பாதிதமான ஆகாரவிசேஷத்துக்கு வாசகம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (வித்யாவலங்காரம்போலே) என்றது. (ஸ்ரீமத்) என்கிற இதுக்கு ப்ரதியோகியுநிர்தேயமாகையாலே (அகல்ப)ஸப்தம் "ப்ரத்யயஸ்சேத் ஸமார்த்தக:" என்று ஸமவாசியாய், ஸாம்யம் (ஸ்ரீமத்)ஸப்தித-ஸ்லாக்யத்வவிபரீதநிந்த்யத்வரூபம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நிந்த்யமாகா-நின்றது) என்று. (இத்தால்) (என்கிறது) என்று கூட்டுவது. (235)

236. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (புகுவதர்கள்) இத்யாதி. (அன்றென்னு) என்றது அல்லாவிட்டால் என்றபடி. பூர்வோக்தநிந்த்யத்வம் நிஷ்ப்ரயோஜநத்வாதிப்ரயுக்தமாகையாலே ஸ்வபாவத: ப்ரயோஜநப்ரயவஸாயிகளான வித்யாதிகளுக்கு நிஷ்ப்ரயோஜநத்வம் கூடாது என்னும் ஆசங்கை-யிலே உத்தரகூர்த்தம் என்றபடி. (வேத்யுதியா) இத்யநேந 'வேத்யுச்சாஸென வித்யா' என்கிற வித்ரஹத்தாலே (வித்யாவ்ருத்தப்ராய:) என்கிற (வித்யா)ஸப்தம் ப்ராத்யாயாத் வேதபரம் என்று வ்யஞ்ஜிதம்.

புகுவதஸம்பந்தியாயான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமின்றியே புறப்பொருளான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமுடைய ஸ்தூலதூர்ஸியானவன், தத்ததீயபேபாக்யமான வேதபரிமள தூர்வ்யபுரத்தைக் கினிய பரித்தினைத்து அதில் பேபாக்யதாசவடறியாத ப்ராஹ்மணக்கமுதையென்று ப்ரமாணம் தூபாக்ஷண்யமற் சொல்லா-
நின்றதிதே என்கிறார். “அவைஷ்ணவோ வேதவித்யோ வேதஜ்நீநர்ச வைஷ்ணவ: | ஜ்யாயாம்ஸ-
மநயோர்வித்யத்யாயஸ்ய புக்தி: ஸ்தித்யா மயி” என்று வேதமோதாத வைஷ்ணவனில் ஓதியுமவைஷ்ணவ-
ஞானவன் தண்ணியனென்னுந்நின்றதிதே . (236)

துடங்கி. அதாவது - “சதுர்வேததாரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் ந விந்ததி | வேதபுரார-
புராக்ரந்த: ஸ வை ப்ராஹ்மணகூர்தபு:” என்று வேததாத்பர்யமான புகுவதஜ்ஞாநா-
திகளில்லாமையாலே புகுவதனன்றிக்கே வேதாத்யயநத்தோடே அதில் ஸ்தூலார்த்த-
ஜ்ஞாநாதிகளை உடையனும் இருக்குமவன், பேபாகிகளாயிருப்பார்விரும்பும் பரிமளதூர்வ்யமான
குங்குமத்தைச்சுமந்து திரியாநிற்கச்செய்தே அதின் வாசியறியாத கமுதை போலே, பூர்வோத்தர-
புகுங்குளாலே ஆராதநஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதியாநின்று
கொண்டு புகுவதேகபரமாய் இருக்கிற வேதமாகிற விலக்கணவஸ்துபுரத்தைக்
கினியச்சுமந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே, அதின் சவடறியாத ப்ராஹ்மணக்கமுதை என்று
வேதோபப்யும்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிதே என்கை . (236)

[பாகவதனன்றிக்கே] இத்யாதிமூலத்துக்கும் (சதுர்வேததார:) இத்யாதிவசநத்துக்கும் தந்த்ரேண
அர்த்தம் (வேததாத்பர்யமான) இத்யாதி. (வாஸுதேவம் ந விந்ததி) என்று வசநத்தில்
புகுவஜ்ஞாநாத்யபுராவம் சொல்லிற்று. வாக்யத்தில் தத்கார்யபுகுவதத்வாபுராவம் சொல்லிற்று.
இவ்வுபயமும் உபயத்ராபி விவக்ஷிதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (புகுவஜ்-
ஜ்ஞாநாதிகள் இல்லாமையாலே) இத்யாதி. (ஆதி)பதேந புக்திபரிக்ரஹ: . (ந விந்ததி) = ந
ஸபுதே. லாபு: ஜ்ஞாநபுக்திரூப: . நஞ்ஞாலே தத்புராவம் சொல்லுகிறது. (சதுர்வேததார:)
என்கிற தாரணம் ஸப்ததார்த்தஜ்ஞாநரூபம். வேதாஸ்ச அர்த்தாஸ்ச தேஷாம் ஜ்ஞாநம்
[வேதார்த்தஜ்ஞாநம்]. [ஆதி]பதம் ததநுக்ரணஸ்ததாத்யபுரம். இவ்வுபயத்துக்கும் தந்த்ரேண
அர்த்தம் (வேதாத்யயநத்தோடே) இத்யாதி. (அத்யயநம்) = ஸம்ருதி: . ஸாமர்த்த்யாத தாரண-
ஸப்தமும் [ஜ்ஞாந]ஸப்தமும், வாஸுதேவஸாபு[புகுவத]ஸப்தாபிப்ரேததாத்பர்யாம்ஸ-
ஜ்ஞாநபிபூந்ஜ்ஞாநபரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ஸ்தூல) இத்யாதி. ப்ராஹ்மணகூர்தபுத்துக்கு
லோகப்ரஸித்தகாஹ்மீரகூர்தபுஸாத்ருஸ்யம் வசநத்தில் ப்ரஸித்திபர(வை)ஸப்தாபிப்ரேதம்
என்று விவக்ஷித்து மூலத்திலே [குங்குமம்] இத்யாதிகூர்த்தம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே
அருளிச்செய்கிறார் (பேபாகிகள்) இத்யாதி. வசநத்தில் தூர்ஷ்டாந்திகபரமான (வேதபுர) இயுத்த-
ரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் (பூர்வோத்தர) இத்யாதி. வேத ஏவ புர: = (வேதபுர:), தஸ்ய புர:
= குருத்வம், தேந ஆக்ரந்த: = ஸலுகுமநாத்யநர்ஹ: என்றபடி. இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்-
செய்கிறார் (வேதமாகிற) இத்யாதிநா. (கினிய) = நெருங்க. (சுவ) = ரஸம். (ப்ராஹ்மணக்-
கமுதை) என்றது (ப்ராஹ்மணகூர்தபு)ஸப்ததார்த்தம். இத்தாம் மூலத்திலே [ஓபாதி] என்கிற
இதுக்கு அநந்தரம் (ப்ராஹ்மணக்கமுதை) என்று இவ்வளவும் சேஷம் என்று ஸூசிதம். அல்லாத
போது வசநஸ்த(ப்ராஹ்மணகூர்தபு)ஸப்தத்துக்கு மூலத்தில் [குங்குமம் சுமந்த கமுதையோபாதி]
என்கிற இது வ்யாக்யாநமாகமாட்டாது. (236)

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திரயக்ஸ்தாவரஜந்மங்களை ஆசைப்பட்டார்.

புகுவத்ஸம்புந்தாஹிதமான ஸத்ஸங்குஹிதமானாப்போலே, தத்ஸம்புந்தாமுள்ள திரயகூதி-ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்தநீயமாதிருக்குமென்கிறுர் மேல் [ராஜாவான] இத்யாதிசூயால். ரமணீயமானவற்றை ஆசைப்படும் ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் “கோனேரிவாமும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே”. “செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே” என்றித்யாதிசூயாலே திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்புந்தாமுள்ள திரயக்ஸ்தாவரஜந்மங்களை அலப்யலாபமாக ஆசைப்பட்டார். (237)

237. புகுவத்ஸம்புந்தாஹிதமான ஜந்மாதிசூயால் ஸத்ஸங்குஹிதமென்னுமத்தை த்ர்பரிப்பித்தார் கீழ்; தத்ஸம்புந்தாமான திரயகூதிஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்தமென்னுமத்தை த்ர்பரிப்பிக்கிறுர்மேல் [ராஜாவான] என்று துடங்கி. அதாவது த்விதீயவரணரான ஏற்றத்தை-யுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள், திரயக்ஸ்தாவரஜந்மங்களானவை “வாசிகை: பக்ஷி-ம்ருகதாம்” இத்யாதிசூயாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச்செய்தே “வேங்கடத்துக் கோனேரிவாமும் குருகாய்ப்பிறப்பேனே”, “மீனாய்ப்பிறக்கும்விதியுடையேனாவேனே”, “செண்பக-மாய்நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே”, “தம்பகமாய்நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே” என்று திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்புந்தாமுடைய திரயக்ஸ்தாவரஜந்மங்களைப் பெறுப்பேறாக ஆசைப்பட்டார் என்றபடி. (237)

237. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (புகுவத்ஸம்புந்தா) இத்யாதிசூயாதா புகுவத்ஸம்புந்தாஹிதத்தே ஜந்மாதுயுத்கர்ஷம் நிந்த்யமாகிறது, ததைவ தத்ஸம்புந்தாஸத்தவே ததபகர்ஷமும் ஸ்லாக்யம் என்று த்ருஷ்டாந்தஸங்குதி என்றபடி. ராஜஸப்தம் கூத்திரயத்வப்ரவ்ருத்திநிமித்தகம் என்று ‘ராஜாநமபிஷேசயேத்’ இத்யாதிசூயாலே நிர்ணயித்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி [ராஜாவான] என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் (த்விதீயவரணரான) இதி. (வாசிகை:) என்கிற இதுக்கு (கர்மதேஜாஷை:) என்கிற இது விசேஷம். (இத்யாதிசூயாலே) என்கிற இத்தால் “ஈரீரணை: கர்மதேஜாஷையாதி ஸ்தாவரதாம் நர:” என்கிற இது விவக்ஷிதம். (பாபயோநிகளான) என்றது பாபகாரணங்களான என்றபடி. “யோநிர் = த்வயோர், புகே ஸ்தானே காரணஸ்காரயோரபி” என்னக்கடவதிநே.

(கோனேரி) = ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீ. (குருகு) = கொய்யடிநாரை. (மீனாய்ப்பிறக்கும் விதி) = மத்ஸ்யஜந்மத்துக்கடியான புகூயம். இவையிரண்டும் திரயகூஜந்மப்ரமாணம். (செண்பகமாய் நிற்கும் திரு) = சம்பகவ்ருக்ஷரூபேன அவஸ்தாந்ரூபஸம்பத். (தம்பகமாய் நிற்கும் தவம்) = ஸ்தம்பரூபேன ஸ்திதிஹேதுபூதம் தப:. இவையிரண்டும் ஸ்தாவரஜந்மப்ரமாணம். மூலத்தில் உத்தரார்த்தம் அபகர்ஷாதிசயவிவக்ஷயா [திரயக்ஸ்தாவர] இதி க்ரமம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே பூர்வம் குருகும், அநந்தரம் தத்பூத்யதயா ததோப்யபக்ருஷ்டமான மீனாய், அநந்தரம் அவ்வளவும் அல்லாத வ்ருக்ஷமும், அநந்தரம் தத்வத் புகூநக்ஷதரோஹணமும் இல்லாத ஸ்தம்பமும் உபாதம் என்று கண்டுகொள்வது. திருவனந்தாழ்வானே திருமலையாகையாலே (திருமலையாழ்வாரோடு) என்கிறது. (பெறுப்பேறு) = அலப்யலாபம். (237)

238. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஆசை) இத்யாதிசூயா. ஆஸாபேக்ஷயாபி அதிசயிதாவஸ்தா-பூதமான அநுகரணம் சொல்லுகிறது என்றபடி. அது மாநஸம்; இது தத்விசேஷமான பூவநா-

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கேட்பாஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தை ஆசைப்பட்டுவெண்டாதபடி ப்ராஹ்மணோத்தமரான வேண்டியவேதங்களோதி வேதூர்த்துஸ்தாபநம் பண்ணும் பெரியாழ்வாரும், வேதமனைத்துக்கும் வித்தான மழிலைச்சொல்லுடைய பிஞ்சில் பழுத்த இவர்திருமகளாரான ஆண்டாளும் தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு நீசமான, மூன்றாம் வர்ணமாய், அறிவொன்றுமில்லாத கேட்பாஜந்மத்தை “நான் மெலிந்தேன் நங்காய்”, “என்மகன் கோவிந்தன்” இत्याதிசுளாலும், “ஆய்ப்பாடிச்செல்வச் சிறுமீர்கான்”, “நாமும் நம்பாவைக்கு” இत्याதிசுளாலும் இடையர்படி

238. இப்படி ஆசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணினவர்களை அருளிச்செய்கிறார் [ப்ராஹ்மணோத்தமர்] என்று துடங்கி. அதாவது இனி இதுக்கு மேலில்லை என்னும்படியான வர்ணத்திலே அவதரித்து வித்யாமாஹாத்மயாதிசுளாலே தஜ்ஜாதீயஸகல-லோகோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் வேதப்பயன்கொள்ளவல்லவர் தம்மைப்போலே பேதைப்பருவத்திலே வேதஸாரார்த்தவித்தமையாயிருக்கும் அவர்திருமகளான ஆண்டாளும், க்ருஷ்ணவதாராநுபூவத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே “மிடுக்கிலாமையால் நான்மெலிந்தேன் நங்காய்”, “என்மகன் கோவிந்தன்”, “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில் கொண்டவப்பாங்கினால்” இत्याதிசுளாலும், “ஆய்ப்பாடிச்செல்வச் சிறுமீர்கான்”, “நாமும் நம்பாவைக்கு”, “ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவிபெறுந்தனைப் புண்ணியம் யாமுடையோம்” இत्याதிசுளாலும் தான்

ப்ரகர்ஷகார்யமிதே. “தேஷாம் பூர்வ: பூர்வோ ஜந்மத: ச்ரேயாந்” இत्याதியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இனி இதுக்கு) இत्याதி. “தேவோ முநிர்ந்ருவிஜோ ராஜா வைஸ்யஸ்ரூத்ரோ பிசுடாலக: । பஃரம்ஸேச்சுஸ்ச சண்டாலோ துஸா விப்ரா: ப்ரகீர்த்திதா:” என்கிற துஸாவித், விப்ரர்களிலே “உஞ்சுவுருத்திரதிதாஹாரஸந்துஷ்டஸ்ஸுஜிதேந்த்ரிய: । வேதஸாஸ்தாரார்த்தத்துத்வஜ்ஞோ தேவோ விப்ரஸ்ஸ உச்யதி” என்கிற தேவவிப்ரஸ்ஸாரைஷ்ட்யத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (வித்யாமாஹாத்மயாதிசுளாலே) இत्याதி. (வேதப்பயன்) வேதப்ப்ரயோஜநம். (பேதைப்பருவம்) “பேதைமங்கை” இत्याதியான ஸப்தவித்யவயோவஸ்தைகளிலே ப்ரதமமான அத்யந்தபூர்வம். (திருமகளாரும்) என்கிற இதுக்கு ஸம்பந்திகள் ஸந்திதாநத்தால் ஆழ்வாரேயாகை உசிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (அவர்திருமகளான) என்றது. (மிடுக்கிலாமையால்) பின்னாக்கு சக்தி இல்லாமையால். (நான் மெலிந்தேன்) து:கித்தேன். (பன்னிருதிங்கள்) பன்னிரண்டு மாசம். (வயிற்றில் கொண்ட) கர்ப்பத்தில் கொண்ட. (சிறுமீர்கான்) = பூரிலகனே. (உன்றன்னைப்பிறவிபெறுந்தனை) = நீ வந்து பிறக்கைக்கு ஈடான. இவற்றில் (நான் மெலிந்தேன்), (என்மகன்), (நாமும் நம்பாவைக்கு), (யாமுடையோம்) என்கிற இவற்றை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தான் அவளாக) என்று. “க்ருஷ்கௌரக்ஷயவாணியும் வைஸ்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (மூன்றாம் வர்ணமாகையாலே) என்றது. வைஸ்யவர்ணமிதே கோபர்கன். (தண்ணிதாய்) அபக்ருஷ்டமாய். அறிவொன்றுமில்லாத (ஆய்க்குலம்) என்கிற இத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞாபநம் பண்ணுகிறார் (அறிவொன்றுமில்லாத) என்று; ஒரு ஜ்ஞாநமுமில்லாத என்றபடி. (ஆஸ்தாநம்) என்றது அநர்ச்சாவித்யைஸ்தமாய், ஆரோபணம் என்றபடி என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ஏறிட்டுக் கொண்டார்கள்) என்றது. அன்றிக்கே, [ஆஸ்தாநம்] அத்யாஸநமாய், ஸமாதிமாதே ஸமாதிஸ்தன் என்னுமாப்போலே அபூர்வகேட்பாஜந்மவான்களை அதில் ஆஸ்திதர் என்னலாமாகையாலே [ஆஸ்தாநம்]

வடிவிலே துடைகொள்ளலாம்படி தானவனாக மீளாதபடி ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள் . ஆக தத்தீய-ஸம்பந்தமுள்ள ஐந்மமே உத்த்ருஷ்டம், இதரம் அபக்ருஷ்டமென்றதாயிற்று . (238)

இப்படி ஸ்ரீகேபிமாராக பூவிக்குங்காட்டில் ததுவஸ்தைப் பிறக்கப்போகிறதோவென்ன, தத்ஸ்வாமிநியான பிராட்டி அவஸ்தையும் பிறவாநின்றால், ததுவஸ்தைப் பிறக்கச் சொல்லவேணுமோ என்கிறார் மேல் [கந்தல்] இத்யாதி்யால் .

239. கந்தல்கழிந்தால் ஸர்வருக்கும் நாரீணமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும் .

அவளாகப்பேசும்படி தாங்கள் அவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றாம் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதாம் இருந்துள்ள அறிவொன்றுமில்லாத கேட்பாபஜந்மத்தைப் புரையற ஏறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை .

239. இப்படி ஆசைப்படுகையும், ஆஸ்தாநம்பண்ணுகையுமொழிய, கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபம் இருக்கும்படிதான் என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் [கந்தல் கழிந்தால்] என்று துடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விஸிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தைகளன்றிக்கே, கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வரும் அவஸ்தைதான் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம் [கந்தல்கழிந்தால்] இத்யாதி. அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி ப்ரகாஸியாதபடி அநாதிசூகலம் அபிபூவித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்தியாதிதேதூஷம், பூகுவதப்ரஸாதூ-விஸேஷத்தாலே பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் “ஸர்வ-

என்றது. இத்தால் ஆரோபணம் பூலிதம் என்னுமபிபுப்ராயத்தாலே (ஏறிட்டுக்கொண்டார்கள்) என்கிறாராகவுமாம். [ஆஸ்தாநம்] என்கிற உபஸர்க்குப்ரயுக்தம் [கேட்பாபஜந்மத்தை] என்று த்ருவீத்யாந்தம். (238)

239. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி ஆசைப்படுவதும்) இத்யாதிநா. ‘ஆசையும், ஆரோபணமும் அஸித்தத்துக்கேயாகையாலே ததுதிரேகேண நிருபாதிசூகஸ்வபூவமென் என்ன’ என்றபடி. இத்தால் ஓளபாதிசூகப்ரஸங்கூத் நிருபாதிசூகஸ்வபூவாகத்தநம் என்று ப்ரஸங்குஸங்கூதி ஸிசிதை. ப்ரகாராந்தரேண அவதாரிகை (அன்றிக்கே) இத்யாதி. [வரக்கடவதாயிருக்கும்] என்கிற மூலஸ்தநிர்தேதூ-ஸ்வாரஸ்யாநுருக்ஷை இது. விஸிஷ்டஸ்ய வேஷ: = (விஸிஷ்டவேஷ:), தத்-(ப்ரயுக்தம்) = தந்மூலகம் என்றபடி. அதாவது தேஹவிஸிஷ்டனான ஆத்மாவுக்கு ஆகந்நதுகஸ்வபூவபூததேஹஸம்பந்த-ஹேதுகம் என்றபடி, (தாரதம்யம்) = அபகர்ஷமும், உத்தர்ஷமும். இத்தால், தாரதம்யயுக்த-அவஸ்தாப்ரஸங்கூத் தத்ரஹிதாவஸ்தாப்ரதிபாதநம் என்று ஸங்கூதிஸிசநம் க்ருதம். [கந்தல்] என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் (வந்தேறியான) இத்யாதி. (ஸர்வலக்ஷண) என்கிற (லக்ஷண)ஸபூதம் உபஸ்திதத்தவாத் ஸ்த்ரீத்வ-லக்ஷணபரம் என்னுமபிபுப்ராயத்தாலே (ஸ்த்ரீத்வ) இத்யாதி. “ந்ருநர-யோர்வ்ருத்தீதீரஸ” என்கிற ஸித்ரத்தாலே நரஜாதீயா நாரீ என்கிற இது வ்யுத்தபத்திமாத்தரம். “ஸ்த்ரீ யோஷிதபூலா யோஷா நாரீ” என்று ஸ்த்ரீத்வமே ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம். இத்தால் தேவகூத்தர்வாதி-ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸங்க்ரஹம் ஸித்தம் என்னுமபிபுப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வேதர) இத்யாதி. “விஸேஷ: காலிகோவஸ்தா”, “ஆகந்நதுகா ப்ருத்க்ஸித்ததூர்மோவஸ்தேதி கீர்த்யதே”

அநாதி3யேபிடித்து ஸ்வரூபத்தைத் துருப்பற்றி ஸ்வாதந்த்ரயகந்தல் தத்ப்ரஸாத3த்தாலே ஸவாஸநமாகக் கழிந்தால், பாரதந்த்ரயமே வடிவான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் “ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணமுத்தமா வத்ரா4:” என்று ஸம்சிநலக்ஷணவதிகளான நாரிகளெல்லார்க்கும் தன்னபி4மாநத்தாலே தல்லக்ஷணம் பெறவேண்டும்படி உத்தமையான நாச்சியாருடைய நிரதிஸயப்ரேமாவஸ்தை2 தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்கும். (239)

240. ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிஸூ3த்த4ாதம்ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யம் உண்டாயிருக்கும்.

ஏத3வஸ்தை இவர்களுக்குண்டாகைக்கடியென்னென்ன, அநந்யார்ஹஸோஷத்வம் அநந்யஸரணத்வம் அநந்யபே4ாக3த்வம், ஸம்ஸ்லேஷத்தில் த4ரிக்கை, விஸ்லேஷத்தில் த4ரியாமை, ததே3கநிர்வாஹ்யத்வம்

லக்ஷணஸம்பந்நா நாரீணமுத்தமா வத்ரா4:” என்கிறபடியே ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணங்களெல்லா-வற்றிலும் குறைவற்று, ஸ்வேதரஸகலஸ்த்ரீணம் உத்தமையாயிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்குமென்கை. (239)

240. அதெங்ஙனே என்னும் அபேகைடியிலே அதை உபபாதி3க்கிறு [ஆறுப்ரகாரத்தாலே] என்று துடங்கி. அதாவது அநந்யார்ஹஸோஷத்வம், அநந்யஸரணத்வம், அநந்யபே4ாக3யத்வம், ஸம்ஸ்லேஷத்தில் த4ரிக்கை, விஸ்லேஷத்தில் த4ரியாமை, ததே3கநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிஸ்ஸோஷநிவ்ருத்தாவித்3யாதி3தே3ாஷதயா பரிஸூ3த்த4மான ஆத்ம்ஸ்வரூபத்-துக்கு, ப்ரகாரஷ்ட்கபரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்க்கிகுமாக உண்டாயிருக்கு-

என்கிற (அவஸ்தா2) ஸப்த3தார்த்த2ம் (நிலை) என்று. “ப4க்யநே ஸேதௌ ஜலவத்” ஸ்வயமேவ ஆக்யமநம் அபிப்ப்ரேதம் என்கிறு (தன்னடையே) இத்யாதி3. (அவஸ்தா2)ஸப்த3த்தாலே அநந்யார்ஹ-ஸோஷத்வாதி3களுடைய ப்ரகாரமும் ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களில் த4ாரணதத3ப4ாவங்களும் ததே3கநிர்வாஹ்யமாநத்வமும் விவகசிதங்கள். (239)

240. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (அதெங்ஙனே) இத்யாதி3. பூர்வோக்தப்ரகாஸாதி3ரூபமான அவஸ்தைக்கு விஷயப3ாதமும், ஸ்வரூபயோக்யதையும் ஆவஸ்யகமாகையாலே அதை ப்ரதிபாதி3க்கிற [ஆறுப்ரகாரத்தாலே] இத்யாதி3யுத்தரவாக்யம் தத3பபாத3கம் என்றபடி. பரக3தாதி3ஸ-ஆத4ாநேச்ச3யா உபாதே3யதாரூபமாகையாலே (ஸோஷத்வம்) ஸ்வரூபயோக்யதாரூபமாகையாலே அது நைஸர்க்கிகும். (அநந்யஸரணத்வா)தி3சதுஷ்டயமும் ஸ்வரூபயோக்யதாரூபமாக விவகசிதமாகையாலே அதுவும் நைஸர்க்கிகும். (ததே3கநிர்வாஹ்யத்வமும்) ததே3கநிர்வாஹ்யமாநத்வஸ்வரூபயோக்யதாரூபமாகையாலே நைஸர்க்கிகும். ததே3காதீநப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யர்ஹத்வம் (ததே3கநிர்வாஹ்யத்வம்). அதில் (அநந்யார்ஹஸோஷ)த்வாதி3த்ரயம் திருமந்த்ரத்தில் பத3த்ரயத்தாலும், மற்ற இரண்டும் ப்ரார்த்த2-நார்த்த2கவ்யக்தசூர்த்தி2யாலும், (ததே3கநிர்வாஹ்யத்வம்) ப்ரக்ருத்த்யம்ஸாத்தில் பூஹூவ்ரீஹியாலும் ப2லிதம் என்று கண்டுகொள்வது.

[ப்ரகார:] = தர்ம:-. [பரி]ஸப்த3தார்த்த2ம் (நிஸ்ஸோஷ) இதி. [ஸூ3த்த4]ஸப்த3தார்த்த2ம் (நிவ்ருத்த) இத்யாதி3. (பரிஸூ3த்த4மான) என்றது பரிஸூ3த்த4பத3வாச்சயமான என்றபடி. ஸூ3தி4 அதிரித்த-பத3ார்த்த2மாகில் அதில் தோஷாப4ாவம் ப்ரயோஜகமாகையாலே யத3ாஸ்ருதமாகலாம். [உண்டா-யிருக்கும்] என்கிற இதுக்கர்த்த2ம் (நைஸர்க்கிகுமாக) இத்யாதி3. அதாவது நித்யஸித்த3மாக

என்கிற வேஷபரதந்தர்ஸ்வரூபசேதநஸ்வரூபாநுருபமான ஆறு ப்ரகாரத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யகூத்தமற்று, பரிசுத்தமான ப்ரத்யகூதம்ஸ்வரூபத்துக்கு கடிமாமலர்ப்பாவையோடுண்டான ஸ்வபூவஸாமயம் ஸ்வதஸ்ஸித்தூமாகவுண்டு; அதாயிற்று அவ்வவஸ்தை உண்டாகைக்கடி என்கிறார். இப்படி பிராட்டியுடைய ஸ்வபூவமுட்பட உண்டாகைக்கிட்டுப்பிறந்த ஸ்வரூபமுடையவர்களுக்கு, அவரபிமானத்திலே ஒதுங்கின ஸ்ரீகோபிமாந்ஸ்வபூவம் உண்டாகச் சொல்லவேணுமோ என்று கீழே ஸம்பந்தம். (240)

பூரஹ்மணோத்தமரானவர்கள் உத்ருஷ்டபூரஹ்மஜ்ஜந்ததை உபேக்ஷித்து கோபஜ்ஜந்ததை ஆத்ரிப்பானென் என்ன, அவற்றினஹங்காராநஹங்காரத்தாலே என்கிறார் [த்ருஷ்டத்தில்] இத்யாதி.யால்.

241. த்ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காராஹித்யத்தாலே.

மென்கை. இந்த ஸாம்யஷ்டகத்தை நினைத்திறே “கடிமாமலர்ப்பாவையொப்பான்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக இவ்விரண்டுவாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம். (240)

241. இனி அவர்களுக்குத்ருஷ்டமான ஜ்நம்ங்களை உபேக்ஷித்து, நிக்ருஷ்டமான ஜ்நம்ங்களை விரும்புவானென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் [த்ருஷ்டத்தில்] என்று துடங்கி. அதாவது - ஆபிஜாத்யாதிட்களும் ஐஸ்வர்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குள்ள உயர்த்தி விஸ்வாமித்ராதிட்களைப்போலே தான்நின்ற நிலைக்குமேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணுமஹங்காரத்-

என்றபடி. தத்ஸாம்யத்தில் மூலாபிப்ரேதப்ரமாணத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார் (இந்த ஸாம்ய) இத்யாதி.நா. (கடி) = பரிமளப்ரகரமாய், (மா) = ஸ்லாக்யமான, (மலர்) = புஷ்பத்தை, பிறப்பிடமாக உடைய, (பாவையோடு) = நிருபாதிட்கஸ்தீர்த்வமுடையளான பெரியபிராட்டியாரோடு (ஒப்பான்) ஸத்ருபி என்றபடி. உத்கர்ஷக்யஸங்க்யயர்த்தம் வ்ருத்தாநுவாதம் (ஆக இவ்விரண்டு) இத்யாதி. பெரியபிராட்டியாருடைய ஸ்வபூவமுட்பட உண்டாகைக்கு இட்டுப்பிறந்த ஸ்வரூபமுடையவர்களுக்கு தத்பிமானத்திலே ஒதுங்கின கோபிமாந்ஸ்வபூவமுண்டாகச் சொல்லவேணுமோ என்று கீழோடே ஸம்பந்தம் என்று ஆய்ப்படியிலே சொன்ன ஸங்கதிவிசேஷம் குலசேகரப்பெருமானிடத்திலும், பெரியாழ்வாரிடத்திலும் அநுயாயி அல்லாமையாலே அவ்யாபகம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்-செய்கிறார் (ப்ராஸங்கிகம்) என்று. (240)

241. [ராஜாவான்] இத்யாதி.வாக்யத்துவயத்தோடே [த்ருஷ்டத்தில்] இத்யாதி.வாக்யங்களுக்கு உத்ருஷ்டாபக்ருஷ்டஜ்நம்ங்களில் உபேக்ஷாபேக்ஷாஹேதுபரம்புருஷார்த்தாநுபயோகித்வத்துபயோகித்வயுத்த-அஹங்காராஹித்ய-ராஹித்யப்பதிபாதகத்வாத் ஹேதுதை ஸங்கதி என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இனி இவர்கள்) இத்யாதி.

மூலஸ்த[த்ருஷ்ட][அத்ருஷ்ட]ஸ்யூதங்கள் ப்ரகரணத் ஆபிஜாத்யாதித்தூவிபரீதசேஷத்தாதிபரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆபிஜாத்யாதிட்களும்) இத்யாதி. (ஆதி)பதம் வித்யாவ்ருத்தபரம். (ஐஸ்வர்யம்) = பேடாக்யஸம்ருத்தி. (உத்கர்ஷம்) ஆதிட்க்யம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உயர்த்தி) என்று. (விஸ்வாமித்ராதிட்களை) என்கிற (ஆதி)ஸ்யூதம் வீதஹஸ்யாதி-

விசிஷ்டவேஷமாகிற த்ருஷ்டத்தில் அபக்ருஷ்டரைப்பற்ற ஒருவனுக்கு வருமுத்கர்ஷம், அதில் உத்க்ருஷ்டா-
காரத்தைப்பற்றி வருமஹங்காரத்தாலே உண்டாம்; நிஷ்க்ருஷ்டவேஷமாகிற அத்ருஷ்டத்தில் ஸ்வேதரைப்
பற்ற ஒருவனுக்கு வருமுத்கர்ஷம், அதிலுத்க்ருஷ்டாகாரத்தைப்பற்றிவரும ஹங்காராஹித்யத்தாலே
உண்டாம். அஹங்காரஹேதுவான வர்ணதிகளில் வருமுத்கர்ஷம் விசிஷ்டவேஷாபிமானமாகிற
அஹங்காரத்தாலே நிற்கும்; அஹங்காராஹித்யஹேதுவான சோஷத்வாதிகளில் வருமுத்கர்ஷம் நிஷ்க்ருஷ்ட-
வேஷாநுசூனமான தத்வாவித்யாஹங்காராஹித்யத்தாலே நிற்குமென்றபடி. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட-
ஹம்மங்களின் உபேக்ஷாபைக்கடி அஹங்காராநஹங்காரகார்யமான த்ருஷ்டா5த்ருஷ்டோத்கர்ஷஹேது-
வாகையாலே என்று கீழே ஸம்பந்தம். (241)

இந்த அஹங்காராநஹங்காரங்கள் பேரிழவுகளையுண்டாக்கும்படியை மூதலித்துக்காட்டுகிறார் மேல் [ப்ரஹ்மா-
வாய்] இத்யாதி3யால்.

தாலே உண்டாம்; சோஷத்வாதிகளும் கைங்கர்யஸம்பத்துமாகிற அத்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தில்
ஒருவனுக்குண்டாமுயர்த்தி இவற்றினுடைய அபிபுருத்தி4யில் ஆசையினாலே நிலைக்குநிலை
தாழப்போம்படியான அஹங்காராஹித்யத்தாலே உண்டாமென்கை. (241)

2 4 2 . இவ்வஹங்காரத்த3ராஹித்யங்கள் இழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை அருளிச்செய்கிறார்
[ப்ரஹ்மாவாய்] என்று துடங்கி. அதாவது த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதியாயத்துக்குத்தக்க அஹங்கா-
ராதிகளுன ப்ரஹ்மாவாய் “த்ருவிபரார்த்த4ாவஸானே மாம் ப்ராப்துமர்ஹஸி பத்மஜ” என்றும்,
“கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை அயன்” என்றும் சொல்லுகிற
பரம். (நின்றநிலை) = கூதரியத்வாதிகள். (அஹங்காரத்தாலே) என்றது ஆபிஜாத்யாத்யுத்கர்ஷ-
விஷயக-உத்கேட்சைக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள பூர்வாவஸித்தசித்தஸமுந்நதியாலே என்றபடி.
(சோஷத்வாதி) என்கிற (ஆதி)ஸப்தம் பாரதந்தர்யபரம். [த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட]ஸப்தங்களுக்கு
விசேஷ்யமும் ப்ரகரணத் புருஷார்த்தம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே உபாயத்ர (புருஷார்த்தத்தில்)
என்றது. (நிலைக்குநிலை) என்றது அவஸ்தைகள்தோறும் என்றபடி. (தாழப்போம்படியான) என்றது
நிகர்ஷத்தை அடையும்படியான என்றபடி. (அஹங்காராஹித்யத்தாலே) என்றது பூர்வோத்தசித்த-
ஸமுந்நத்யபாவத்தாலே என்றபடி. (241)

2 4 2 . உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்வஹங்கார) இத்யாதி3, பூர்வோத்த-த்ருஷ்டாத்ருஷ்டோத்கர்ஷ-
ஹேதுத்வம் அஹங்கார-தத்வராஹித்யயோர்புகுவத்ப்ராப்திப்ரதிபுந்தகத்வ-தத்ப்ரயோஜகத்வ-
விசராதம் என்கிறார் என்று ஹேதுதை ஸங்குதி என்றபடி.

[ப்ரஹ்மாவாய்] என்கிற இத்தால் அர்த்தஸாமர்த்த்யஸித்தம் (த்ருஷ்டோத்கர்ஷ) இத்யாதி3.
மூலாபிப்ரேதப்ரமானம் (த்ருவிபரார்த்த) இத்யாதி3. (அர்ஹஸி) என்கிற அத்யந்தவிலம்பித-
புகுவத்ப்ராப்த்யாபாத்யுக்தர்மவத்தையைச் சொல்லி (பத்மஜ) என்று அவ்யவதானே புகுவத்-
ஸகாஸாஜ்ஜந்மமாகிற நிரதிசயாபிஜாத்யத்தைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கையாலே அந்த ப்ராப்தி-
விலம்புபாத்யுக்தர்மம் இந்த ஆபிஜாத்யாத்யஹேதுக-அஹங்காரம் என்று ஸித்தம். (கடி) இத்யாதி3.
(அயன்) = புகுவதோ ஜாதான ப்ரஹ்மாவானவன், (கடி) = பரியமயுத்தபுகுவந்நாபிஸம்புவ-
மான, (கமலத்துள்ளிருந்தும்) = பத்மத்திலே இருந்தும், (கண்ணன்) = இடையர்க்கும் இடைச்சிக-

242. ப்ரஹ்மாவாயிமந்துபோதல், இடைச்சியாய்ப்பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

“த்வவிபரார்த்தாவஸானே மாம் ப்ராப்துமஹ்ஸி பத்மஜ”, “கடிக்கமலந்ததுள்ளிருந்தும் காண்கிலான்” என்கிறபடியே த்விபரார்த்தாவஸானந்தளவும் அஹங்காரகார்யத்துருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷாதிஸயமுடைய ப்ரஹ்மாவாயம், ஸ்ரவஸுலபுனா கண்ணனடிக்கமலத்தையிழந்து அநர்த்தப்பட்டுப் போதல்; “முக்திம் க௃தாந்யா கோபகந்யகா” என்றஹங்காரரஹித்யகார்யமான அத்துருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷாதிஸயமுடைய இடக்கையும் வலக்கையுறியாத இடைச்சி சிந்தயந்தியாய் கண்ணன் கழலினை நண்ணி வாய்ந்துவிடுதல் செய்யும்படியிறே அஹங்காரநாநஹங்காரஸ்வபூவம் இருக்கும்படி என்கிறார். அண்டாத்விபத்யத்தால் வந்த அஹங்காரமளவிறந்து அதடங்கவிட்டுப் பற்றவேண்டும் அருமையுண்டவனுக்கு; ஒரு குடிசிலைப்பற்றி வருமஹங்காரமும் திருக்குழலோசையாலடியறுகையால் வருத்தமறக் கடுகெனப் பெறலாமிவளுக்கு. ஆக, புகூவல்வாபூலாபபுத்துக்கடி அஹங்காரநாநஹங்காரப்ராபணயமென்றதாயிற்று. ஆக இப்ரகரணத்தால் புகூவதும் க்ஃகாரவிஸோஷாபேக்ஷிதபுருஷகாரபுலமும், தத்யுங்கீக்ருகுணவ்ருத்தித்ருஷிகாஹங்காராதி-கார்யாபசாரகோரதையும், நிரஹங்காராதிஜ்ஞமாத்யுத்தத்ருஷ்டதீயப்ரஸித்தூபைபுவலிஸோஷமும், அஹங்காரகார்யஜ்ஞமாத்யுதோஷஷுஷ்டதையும் சொல்லப்பட்டது.

(242)

படியே இழந்துபோதல்; அஹங்காரஹேதுக்களொன்றுமில்லாமையாலே தத்ரஹிதையாய், இடக்கை வலக்கையறியாத இடைச்சியான சிந்தயந்தியாய் “முக்திம் க௃தாந்யா கோபகந்யகா” என்னும்படி அவன்திருவடிகளைப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும் இவ்வஹங்கார-தத்ரஹித்யங்களின் ஸ்வரூபமென்கை. இப்படி அஹங்காரதத்ரஹித்யங்கள் இவனை இழக்கைக்கும் பெறுகைக்குமுடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமான் முதலானவர்கள் அஹங்காரஹேதுவாக ஜ்ஞம்ங்களை அநாத்ரித்து, தத்ரஹிதஜ்ஞம்ங்களை ஆத்ரித்தார்களென்று கருத்து. (242)

ஞக்கும் ஸுலபுனா க்ருஷ்ணனுடைய, (அடிக்கமலந்தண்ணை) = பாதுராவலித்துத்தை, (காண்கிலான்) = காண்கிறிலன் என்றபடி. இங்கும் ‘அஜன்’ என்கிற ஆபிஜாத்யம் காண்கிலாமையில் ஹேது என்று ஸித்தும். பூர்வோபாத்தப்ரமாணத்திலே ஜ்ஞமோத்கர்ஷுமாதர் உக்தம். இதில் ஜ்ஞமோத்கர்ஷுமும், வானோத்கர்ஷுமும் சொல்லிற்று. அதில் புகூவதோஜாதத்வம் ஆர்த்திகம். இதில் ‘அகாரவாச்யாஜ்ஞாயதே இத்யஜ்’ என்று கண்டோக்தம். அதில் விலம்ப்யவாகிலும் ப்ராப்தி சொல்லிற்று. இதில் காட்சியுமில்லை என்று சொல்லிற்றுகையாலே (கடி) இத்யாதிக்கு அநந்தரேண உபாத்நாம். உபயத்துக்கும் தந்த்ரேண அர்த்தம் (இழந்துபோதல்) என்று. [இடைச்சியாய்] என்கிற இத்தால் அர்த்தஸாமாந்த்யஸப்தம் (அஹங்காரஹேதுக்கள்) இத்யாதி. ஸாமாந்யஸப்தம் பூத்திஸ்த்வயக்தி-விஸோஷபரமண்கையாலே (சிந்தயந்தியாய்) என்றது. மூலாபிப்ரேதப்ரமாணம் (முக்திம்) இத்யாதி. இதில் (முக்திம்க௃தா) என்கிற மோக்ஷப்ராப்தியிலே (கோப)ஸப்தோக்தஜ்ஞமோத்கர்ஷாபூவமும், (கந்யா)ஸப்தோக்ததந்த்ரீத்வபூலத்வங்களாலே ஸப்தமான ஜ்ஞானோத்கர்ஷாபூவமும், (கந்) ப்ரத்யயத்தாலே குத்தித்வாதிடிகள் சொல்லுகையாலே வ்ருத்தோத்கர்ஷாபூவமும் ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது. (சிந்தயந்தி)ஸப்தோக்தசிந்தநம் ப்ரஹ்மாவக்ருத் வ்யபிசரிதமாகையாலே நிரபேக்ஷஸ்தநமன்று. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவன்திருவடிகளை) இத்யாதி. (செய்யும்படியாயிருக்கும்) என்கிற இதுக்கு விஸோஷம் ‘அஹங்காரதத்ரஹித்யங்கள்’ என்று அப்யாஹார்யம் என்னும் அபிப்ராபத்தாலே (அஹங்கார) இத்யாதி. ஏகவசநாந்வயார்த்தம் ஸ்வபூவாந்தம். பூர்வோக்தஹேதுதையை விஸதீகரிக்கிறார் (இப்படி) இத்யாதி.

(242)

ஒன்பது ப்ரகரணங்களில் நான்காமதான
ஸித்₃தே₄பாயநிஷ்ட₂ர்வைப₄வப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாஸஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும், அதினு-
மேல் [இப்படி] என்று துடங்கி, [உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும்ளவாக] உக்தவைபூவவியிஷ்டப்ரபந்த-
திநசர்யாநுஸந்தாநாநுஷ்டாநப்ரகாரவிஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார். [இப்படி] என்று - அஹங்கார-
விஷயங்களின் பூர்வோக்ததேவாஷவிஸேஷம்மரணம் பண்ணுகிறார்; ஸ்வரூபேண முடித்தும் புகாசுவத-
விரோதத்தை விளைத்து முடித்தும் ப்ராப்யப்ரதிபுந்தகமாயும் போருகிற ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அஸத்-
ஸாம்யாபத்திரூபஸ்வரூபவிநாஸஹேதுவான ஸரீராதமாக்களைப் பற்றிவரும் உபயவதிதமான அஹங்காரத்-

243. [தன்னேத்தானே முடிக்கையாவது என்று துடங்கி இவ்வளவாக அஹங்காராதிகளின்
தேவாஷமுபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ரபாகங்களிரண்டுமவனே என்றிருக்கும்
ப்ரபந்தநாதிக்காரியுடைய திருநசர்யாவிஸேஷம் சொல்லப்படுகிறது, [இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்-
தாலும்] என்றுதுடங்கி [ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டுபோரக்
கடவன்] என்னுமளவாக. [இப்படி] என்று கீழுத்தமான ப்ரகாரத்தை பராமர்ஸிக்கிறது; [ஸர்வ-
ப்ரகாரத்தாலும் நாஸஹேதுவாகையாவது - ஸ்வரூபேண முடித்தும், புகாசுவதவிரோதத்தை
விளைத்து முடித்தும், பகவல்லாபுவிரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும் "அஸந்நேவ" என்கிற
படியே அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப்பண்ணுமதாயிருக்கை; அஹங்காரம்தான்
தேவாஹாத்மாபிமானரூபமாயும், தேவாஹாதிரித்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்தர்யாபிமானரூபமாயும்
இரண்டு வகைப்பட்டிறே இருப்பது; இவ்விடத்தில் அவையிரண்டும் சேர்ச்சொல்லப்படுகிறது;

243. உத்தரகூரந்தஸங்குதிகதநாந்தத்தம் வருத்தாநுவாதம் (தன்னேத்தானே) இத்யாதி, உத்தர-
கூரந்தஸங்குதி (அநந்தரம்) இத்யாதி, அதாவது - ஷட்ப்ரகரணியில் வைத்துக்கொண்டு அதிகாரி-
நிஷ்டாக்ரமகதநுபரமான இந்த மூன்றாம் ப்ரகரணத்திலே உபாயோபேயாதிகாராபேகித-
த்யாஜ்யோபாதேயங்களிலே சில சொல்லி, அதில் திருநசர்யாந்த்ரகதமான சில த்யாஜ்யோபாதேயங்-
களைச் சொல்லுகையாலே பூர்வத்தோடே இதுக்கு அதிகாரரூப-ஐககார்யப்ரயோஜகத்வம் ஸங்குதி
என்று ஸாசிதம். நவப்ரகரணியிலும் பூர்வப்ரகரணத்திலே ஸித்தேயாபாயநிஷ்டரூபைபூவம்
சொல்லிற்று; இதில் அந்த உபாயநிஷ்டரூபம் ப்ரபந்தருடைய திருநசர்யை சொல்லுகிறது என்று
ஸங்குதி என்று கண்டுகொள்வது. த்வயவிவரணத்வயோஜனையிலும் பூர்வம் நமஸ்பபூத்யார்த்தம்
சொல்லிற்று; இப்போது அத்த்யாஹ்ருதமான 'ஸ்யாம்' என்கிற உத்தமனில் ஸாசிதனான அதிகாரியி-
னுடைய திருநசர்யை சொல்லுகிறது என்று ஸங்குதி கண்டுகொள்வது. திருநசர்யையாவது ப்ராப்தி-
யளவும் இருக்கும்நான் அதிகாரார்த்தம்மகவும், ப்ராப்யதயாவும் வரக்கூட அருஷ்டாநவிஸேஷங்கள்.
இது பேஷகாஸங்குதி. [பூர்ஹ்மாவாம் இழந்துபோதல்] (வா. 242) என்று அஹங்காரத்தினுடைய
நாஸஹேதுத்வம் சொல்லிற்று. [இப்படி] இத்யாதிநா தாத்ருஸாஹங்காரத்துக்கு மூலம் 'தான்'
என்கையாலே ஹேதுதை அநந்தரவாக்யஸங்குதி என்று அர்த்தஸித்தம் என்று கண்டுகொள்வது.

(கீழ் உத்தமான ப்ரகாரத்தை) என்றது [இவை இரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே
புகாசுவதவிரோதத்தையும் விளைத்து] (வா. 189) இத்யாதியாலும், [த்ருஷ்டத்தில் உத்தரஷம்]
(வா. 241) இத்யாதியாலும் உத்தமான ப்ரகாரத்தை என்றபடி. [ஸர்வப்ரகார]ஸபூத்யார்த்தம்
(ஸ்வரூபேண) இத்யாதி. [ஸர்வ]ஸபூதம் ஸக்தஸாகல்யபரம். [நாஸ]ஸபூதவிவகசிதம் (அஸந்-
நேவ) இத்யாதி. (அஸத்கல்பத்வம்) = புகாசுவுஜ்ஞாநாத்யதீநவிவக்ஷணஸத்தாஸந்யத்வம்.
(தேவாஹாத்மாபிமானம்) = தேவாஹத்தில் ஆத்மபூரம். (ஸ்வாதந்தர்யாபிமானம்) = ஸ்வஸேஷத்வ-
பூரமமும், ஸ்வாதீநஸ்வார்த்தபூரக்த்ருத்வாதிபூரமமும்.

டைய கார்யமான விஷயப் ப்ராவண்யத்துக்கும் வினேநிலம் தானுகையாலே, தன்னைக் கண்டால் ஸத்ருவைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரி-
 துக்கும், தேஹாத்மாபிமாநரூபமான அஹங்காரத்தின் கார்யமாய் விஹிதநிஷித்தரூபவிஷயப் ப்ராவண்யத்-
 துக்கும் உத்பத்திவிலிருத்தி டேஹேதுவான வினேநிலம், அஹங்காரவிஷயப் ப்ராவண்யகாரணமான
 ஹேயதேஹவிசிஷ்டனான தானுகையாலே, ஈத்ருபதேஹவிசிஷ்டனும் அஹங்காரவிஷயரதித்ருஹ-
 த்ருஸ்தனயுக்கொண்டு புகுவத்திவிமுகூனும்ப்போந்த தன்னை ஸ்வணமநநதூர்ஸநங்களாலே உள்ளபடி
 கண்டால், உருவின வாளும் எரிந்த விழியும், இறுக்கின பல்லும் தானுமாய் வெட்டத்துடரும் ஸத்ருவைக்
 கண்டாப்போலே ஏங்கி, நமக்கு நாஸகமென்றே நினைத்தும், அஹங்காராதிவர்த்தகராய்க் கொண்டு

[அதினுடைய கார்யமான விஷயப் ப்ராவண்யத்துக்கும்] தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ரியா-
 பிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபேக்ஷ்யத்தேவந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே விஷய-
 ப்ராவண்யத்தை அஹங்காரகார்யமென்கிறது; 'விஷய'ஸ்ப்புத்தத்தாலே கீழ்கூலமாகவும்
 ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹிதநிஷித்தரூபவிஷயத்துவத்தையும் சொல்லுகிறது;
 [வினேநிலம் தானுகையாலே] என்றது - இவையிரண்டுக்கும் ஐந்மபூமி புகுவத்திஸ்வரூப-
 திரோதநாதிபுக்ஷிப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மகப்ரக்ருதிபரிணாமரூபமாய், ஸ்வகர்ம-
 விஸேஷாரபுத்தமாயிருக்கிற ஸரீரவிசிஷ்டனான தானுகையாலே என்றபடி; கர்மாநுகுணமாக
 ரஜஸ்தமஸ்ஸூக்களாலே கலங்கவடிக்கும் ஸரீரவிசிஷ்டதையாலே மதிமயங்கி, தானல்லாத
 தேஹத்தைத் தானாகவும், தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் அபிமாநிப்பது,
 தனக்கு அநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அந்யாதூரத்தைப் பண்ணுவதாமவன்தானேயிறே;
 [தன்னைக் கண்டால்] இத்யாதி. இப்படி அநாதிசூலம் போந்தவனும், இப்போதும் அதுக்கு
 யோக்ஷ்யமான ஸரீரவிசிஷ்டனாயிருக்கிற தன்னை தூர்ஸித்தால், கொன்றல்லதுவிடெனென்று
 ஸாயுத்யராய்ப் பல்கல்வித் திரியும் ஸத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல்கரித்துத் தனக்கு நாஸகனாக
 நினைத்தும்; தங்களுடைய உத்திவ்ருத்திகளாலே தூர்வாஸீனையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிபுகளை

விஷயப் ப்ராவண்யத்தினுடைய அஹங்காரகார்யத்தத்தை விஸதீகரிக்கிறார் (தேஹாத்மாபிமாநமும்)
 இத்யாதிநா. [விஷய]ஸ்ப்புத்தார்த்தம் (விஷயஸ்ப்புத்தத்தாலே) இத்யாதி. [வினேநிலம்] என்கிற
 இதுக்கர்த்தம் (ஐந்மபூமி) என்று. "ஐஸ்வர்ய நாக்ஷுநிஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஸ்தூலீஸங்கூர்த்ததாபி ஹி ।
 ஸ்ப்புதேயாத்ருகாதிசூலத் தூர்ஸாத் தத்ரோதி யதா முநே । ததாத்மா ப்ரக்ருதௌ ஸங்கூரத்
 அஹம்மாநாதிதூஷித:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு [தானுகையாலே] என்கிற இதுக்கு அர்த்தம்
 (புகுவத்திஸ்வரூப) இத்யாதி. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (கர்மாநுகுணமாக) இத்யாதிநா. [தன்னை]
 என்கிற இதுவும் தேஹவிசிஷ்டஸ்வபரம் என்னுமபிப் ப்ராயத்தத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி
 அநாதிசூலம்) இத்யாதி. ஸ்வயம் தனக்கு ஸர்வதூர் ஜ்ஞாநவிஷயமாகையாலே [கண்டால்]
 என்கிற இது அஹங்காராதிதேஹத்துத்தேவந விஸதீகஜ்ஞாநபரம் என்னுமபிப் ப்ராயத்தத்தாலே (தூர்ஸித்தால்)
 என்றது. ஸாதயதி இதி ஸத்ரு: என்கிற யோகூர்த்ததாபிப் ப்ராயேண வஸ்துஸாமர்த்த்யஸித்தூர்ந்தம்
 (கொன்றல்லது) இத்யாதி. (பற்கவ்வி) என்றது க்ரோதகார்யம். இத்தால் வதேயாபயகத்வம்
 விவக்ஷிதம். மூலத்திலே மேலே இருக்கிற [நினைத்து] என்கிற இத்தை இங்கே அந்வயித்து
 அருளிச்செய்கிறார் (நாஸகனாக நினைத்தும்) என்று. [அவற்றுக்கு] என்கிற இது அஹங்கார-
 விஷயப் ப்ராவண்யங்களுக்கு என்றபடி என்னுமபிப் ப்ராயத்தத்தாலே [வர்த்தக]ஸ்ப்புத்தார்த்தத்தோடேகூட

களைக்கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாப்போலேயும்; அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் பூந்நுட்களைக் கண்டாப்போலேயும்; ஈஸ்வரனைக் தத்வசிக்ருதராய்த்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைக் காணுக்கண்ணென்றிருக்கிறதான், காதுசூதிக்கமாகக் கண்டால் சீறி முனைந்து எதிர்த்துவரும் துஷ்டஸர்ப்பத்தை நினைவறக் கண்டாப்போலே வெருவிப் பிற்காலித்து, நமக்கு பூதாக்கரென்றே நினைத்தும், அஹங்காராதிசுகளின் தோஷத்தூர்ப்பநத்தைப் பண்ணுவித்து அவற்றின் பேர்சொல்லக் கருக்குலையுப்படி ஸவாஸநமாக அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ததுப்யவஸ்ப்யாகூந்தாமற்ற விவக்ஷணவிரிஷ்டஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை “ஈட்டம் கண்டிடக்கூடேமல்” என்று கண்குளிரக் கண்டால், நெடுநாள் தூரதேயுநாத்ரம் போய்வந்த ஆப்தரான பூந்நுட்களை ஸத்ருஸர்ப்பமத்யேயயம்கெடக் கண்டாப்போலே மேல்விழுந்திருக்கிறது அபிமததமர் என்றே நினைத்தும், அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் முன்னாகப் பற்றும் அர்ச்சாவதாரஸூலபானுன ஈஸ்வரனை “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” என்று அபிநிவேசரித்தபடியே

மேல்மேலும் வளரும்படி பண்ணும் ததுப்யவஸ்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரேகண்டால், அணுகில் மேல்விழுந்தள்ளிக்கொள்ளும் அதிகஞரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலேயும் அஞ்சி நடுங்கி, பிற்காலித்து நமக்கு பூதாக்கரென்றே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதேயாநுஷ்டாநங்கள் இரண்டாலும் அஹங்காராதிசுகளின் தோஷத்தூர்ப்பநத்தைப் பண்ணுவித்து, தத்ப்ரஸங்கூத்திலே பீதபீதனும்படிபண்ணி ஸவாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யம-பத்யநிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய அநர்த்தபாப்யத்யயங்கிரண்டும் தங்களதாய், தீயது விலக்கி நல்லதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபூந்நுட்களைக் கண்டாப்போலே அத்தயாதூரம் பண்ணி, நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்; அடியிலே கரணகளேபூரங்களைத்தந்து அவற்றைக் கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்லழி நடக்கும்படி ஸாஸ்த்ரங்களைக்காட்டி அக்ருத்யகரணாதிசுகளில் ரிக்ஷித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னுடைய

அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உக்திவ்ருத்திகளாலே) இத்தயாதிநா. (ததுப்யவஸ்யரான) என்றது அஹங்காரவிஷயப்ராவண்யாதீநப்ரவ்ருத்திவிவ்ருத்திகரான என்றபடி. ஸர்ப்பதி = உபஸர்ப்பதி, இதி ஸர்ப்ப: என்கிற வ்யுத்தபத்தியை உட்கொண்டு (மேல்விழுந்து) என்றது. ‘ஸர்ப்ப’ஸப்த-ரூட்டயர்த்தபூலஸப்தம் (அள்ளிக்கொள்ளும்) இத்தயாதி. சிகிதஸாரஹத்தவாபிப்ராயேண பூர்வவத் (நாசகமாக) என்னுதே (பூதாக்கரென்றே) என்றது. (நினைத்தும்) என்றது பூர்வவத். அஹங்காராதிசுகளுக்கு ஐந்மபூமியயாவும், வர்த்தகதயாவும் சொன்ன தனக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ப்ரத்யயீகதயா நிர்திஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் “இந்நூரியார்த்தேஷ்வலோலதா । க்ரோதாலோபமதூலஸ்ய-மாநமோஹவிஹிதா । இத்யேதைரலக்ஷணையுக்தா வைஷ்ணவா:” என்று விவக்ஷிதராய், அஹங்காராதிநிவர்த்தகமூலமந்த்ரஸ்ததம:பத்யாதீந-அத்யவஸாயயுக்தராய் இருக்கிறவர்களாக விவக்ஷிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தங்களுடைய) இத்தயாதி. “ந குருர்வைஷ்ணவாத் பர:” என்கிற இத்தைப்பற்ற (உபதேயா) இத்தயாதி. (மத்யமபத்யம்) = நம:பதம். “ப்ரீத்யப்ரீதிஸமா யோக்யம் ஸப்ரஸம் பூக்திம் ஸஹாஸிகாம் । ஸ்வைரப்யைகாந்த்யவிமுககூ ரஸவரஜம் விவ்ரஜயேத்” என்கிற பூந்நுட்யவ்யவ்ருத்தயர்த்தம் (ஆப்த)பதம். “விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராய நிவேதிதம்”, “ஹர்த்தம் தமஸஸ்துஸதீ ச விவேக்துமீஸ:” (ஸ்ரீர. ஸ்தவே ௨. 1), “ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேயேஸ்ரஜ்ந திஷ்டதி । ப்ராமாயந் ஸர்வபூதாநி”, “ஈஸ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்” இத்தயாதியை உட்கொண்டு [ஈஸ்வர]ஸப்த்யாபிப்ரேதம் (அடியிலே) இத்தயாதி. (ஸர்வாவஸ்தை-யிலும்) என்றது கூர்ப்பஜந்மாத்த்யவஸ்தாஸப்தகத்திலும் என்றபடி. பரத்வாதிசுதுஷ்டயத்திலும்

கண்டால் பிதாவைக்கண்டாப்போலேயும், ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்

விடாம்கெடக்கண்டால், ஹிதப்ரவர்த்தகனான பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹபுயமிரண்டும் உடையனும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியென்றே நினைத்தும்; அந்த ஈஸ்வரனைக் கையிற்கனி என்னக்காட்டும் ஸத்யாசார்யனைத் திருஷ்ணையுடன் கண்டபோதெல்லாம், பெரும்பசியன் கைப்பட்டு சேர்ப்பால் சோற்றைக் கண்டாப்போலே அபிநிவேசத்துடன் மேல்விழுந்து அநுபூவித்து போக்யபூதனென்றே நினைத்தும்; ஆசார்யஸேவையாலே

ஹிதமோபர்த்துப் போருமிஸ்வரனை அர்ச்சாஸ்தூலங்களிலே கண்களாரக்கண்டால், உத்பாதுகளும், வித்யாப்ரத்யூளம், அபதேத்ப்ரவ்ருத்தகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டுபோரும் ஹிதைஷி-யான பிதாவைக்கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வஸவிநயங்களை உடையனும்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்; அநாதியுகாலம் “அஸந்நேவ” என்னும்படி கிடந்ததன்னை பகவத்ஸம்பந்தத்தை அறிவித்து ஸத்தாவானுக்கி மேல்மேலும் தன்னுபதேயுத்தாலே ஜ்ஞாந-வைராக்யபடித்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன புகுவத்யவிஷயத்தைக்காட்டித்தரும் மஹோ-பகாரகளும், “உன்சீரே உயிர்க்குயிராம்” என்றும், “உன்றன் மெய்யிற்பிறங்கிய சீர்ன்றி வேண்டிலன்” என்றும் சொல்லும்படி குணவிக்கிரஹங்களாலே தனக்கு தூரகபேடாக்யயனிருக்குமாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணாஞ்சுழிலையிடும் பெரும்பசியன் தூரகமுமாய், போக்யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே அநுபூவித்து, நமக்கு தூரகபேடாக்யவிஷயமென்றே நினைத்தும்; ஸாத்யாந்தரநிவ்ருத்த்யாதிசுமஸ்தஸ்வபூவ-

காட்சிக்கு ப்ரஸங்க்யமே இல்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்சாஸ்தூலங்களிலே) இத்யாதி. “அரவிந்தம்போன்று நீண்ட கண்ணனைக் கண்டுகொண்டேன் கடிபொழில்சூழ் கடல்மல்லைத்தல சயனத்தே” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (கண்ணார) என்றது. யதூக்ரமம் உபமேயகூததர்ம-ஸுருபதர்மங்கள் உபமானத்தில் பாத்தி பிதா என்கிற யோகூத்தாலும், ரூப்யம்ஸத்தாலும் அபிப்பிரேத-மாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (உத்பாதுகளும்) இத்யாதி. இது ரூப்யர்த்தம். வித்யாப்ரத்யூதவாதிசும-ரக்ஷக்த்வருபயோகார்த்தம். “பிதேவ ஹி தே நியுத்தே” இத்யாதியைப்பற்றி (ஹிதைஷியான) என்றது.

“ப்ரிதிஸம்ஸுருஷ்டஸர்வாங்க்யோ பீதவத் பூர்வமானத:”, “ஸ [ந] குர்யாதூஸ்ப்ஸுணக்ரீயா:” இத்யா-திக்களைப் பற்றி (ஸ்நேஹ) இத்யாதி. (ஸாத்வஸம்) = பயம். அநந்ததுக்கு “ரேதஸ்ஸிக்யோக்யூத” (புர.ஸம்.) இத்யாதிக்களிலே சொன்ன ஸரீரஸத்தாநிஷ்பாதூகத்வமும், நிஷ்பந்நஸத்தாநிவ்ருத்தி-ஹேதுத்வமுமாகிற தூரகத்வமும், போக்யத்வமும் உண்டாகையாலே உபமேயத்திலும் அததை விவக்ஷிக்கிறார் (அநாதியுகாலம்) இத்யாதிநா. (கையிற்கனியென்ன) = கரதலாமலகம்போலே. ஸத்தாநுவ்ருத்த்யா தூரகத்வம் (உன் சீரே) இத்யாதி. (உன் சீரே) = உன்னுடைய கல்யாண-குணங்களே. (உயிர்க்கு) = ஆத்மாவுக்கு. (உயிராய்) = தூரகமாய் என்றபடி. (உன்றன்) = உன்னுடைய. (மெய்யில்) = விக்கிரஹத்திலே. (பிறங்கிய) = விளங்கிய. (சீர்ன்றி) = ஸௌந்த்ரதர்யா-திக்களையன்றி. (வேண்டிலன் யான்) = வேண்டேன்நான் என்றபடி. இத்தே அருளிச்செய்கிறார் (குண) இத்யாதிநா. இங்கே (குணவிக்கிரஹ)ஸ்ப்ஸுணங்கள் “தந்நாமகுணஹர்ஷித:”, “விக்கிரஹாலோகநபர:” என்கிற புரதூவாஜஸம்ஹிதாவசநபர்த்த்யபிஜ்ஞாபகங்கள்.

(ஸாத்யாந்தர) இத்யாதி. (ஆதி)பதம் வக்ஷ்யமான பூஸஸாதூநஸாஸுருஷாதிபரம். “ஆசார்யோபி

கண்டாப்போலையும்; சரிஷ்யனைக்கண்டால் அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப் போலேயும் நினைத்து; அஹங்காரார்த்ததகாமங்கள் மூன்றும், அநுகூலர்பக்கல் அநாதூரத்தைப் பழுத்த ஜ்ஞாநாஷ்டாநநூரணனான ஸச்சித்யனை அன்புடன் கண்டால், தானுகந்த அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே ஸேஷத்வபாரதந்த்ரயாதியான ஆத்மபூஷணங்களைப்பூட்டி வைராக்யமாகிற கட்டுக்குள்ளே அந்யத்ருஷ்டிபடாதபடி மறைத்து புகூவத்தூகுணநுஸந்தாநநூபபேடாகூவிஷயமாகி நிரந்தரம் நெடுநோக்குக் கொள்ளும் விஷயமென்று நினைத்தும்; விரோதிவர்த்தகூஸ்வரூபவிஷயத்தில் பூதாசு-ப்ரதிபத்தியும், தந்நிவர்த்தகவிஷயத்தில் ஸ்வரூபவர்த்தகப்ரதிபத்தியும், ஸ்வதந்த்ரரேஷிபக்கல் ஹிதைஷித்வப்ரதிபத்தியும், பரதந்த்ரரேஷிபக்கல் ப்ராப்யைகப்ரதிபத்தியும் தத்பரதந்த்ரர்பக்கல் ஆதரணிய-

ஸம்பந்தயா ஸம்யக்தஜ்ஞாநப்ரேமவானியிருக்கும் ஸச்சித்யனைக்கண்டால், தனக்காநந்தா-வஹமான அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே புகூவத்தூகுணநுஸந்தாநநூஸாயில் நாம் சொல்லுகிற புகூவத்தூகுணங்களை ஆதூரித்துக்கேட்டது அநுபூஷிப்பது வித்ததூவதாம் ஆகாரங்களினாலே நமக்கு ஆநந்தாவஹனென்று நினைத்தும்.

[அஹங்காரார்த்ததகாமங்கள் மூன்றும்] இத்யாதி. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல் அநாதூரத்தைப்பிறப்பிக்கும்; அதாவது. - ஸேஷத்வத்தைத் தன் ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே அஹங்காரத்தின் பூலமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் “ந நமேயம் கதஞ்சந” என்றிருக்கும்தொழிய ஒருவிஷயத்திலும் தலைதாழ்க்கவிசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில் ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் நம்முடைய ஸேஷிகளென்று துடைநடுங்கி எழுந்திருந்து ப்ரணமாதியூர்வகமாக அநுவர்த்தநங்களைப்பண்ணவொட்டாதே, தன்னையவர்களில் அதிகூலக ஆதல், அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராகவாதல் பூத்தூதிப்பண்ணி அநாதூரித்திருக்கும்படி பண்ணு-மென்கை; அர்த்தம் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது - ஆரையாகிலும் சென்று அநுவர்த்தித்து ஒருகாச பெற்றதாய்விடவேணுமென்னும்படியிறே அர்த்ததூராகும் இருக்கும்படி; ஆகையால் ஸ்வரூபநாஸகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் வெருவியோடிப்போக வேண்டியிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே உறவுபண்ணி அவர்கள்

ததூ சரிஷ்யம் ஸநிக்தூஹிதபரஸ்ஸதூ” என்கிற ஸநிக்தூத்வத்தை உட்கொண்டு மூலத்திலே [அபிமதவிஷயத்தை] என்றது என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு இத்யாதி. “ததூவசஸ்ரவணேத்ஸக:”, “தததூவிஸேஷகரணத் ப்ரத்யுபதித்யூதீவ”, “ஸந்நிதஹ்ருத்யம் பக்த்யா” இத்யாதிகளை உட்கொண்டு (ஆதூரித்துக் கேட்டது) இத்யாதி. (மூன்றும்) இத்யாதிக்கு அநந்தரம் ‘வ்யாக்யாயதே’ இதி ஸேஷ: . அஹங்காராதூத்ரயத்துக்கும் அநாதூராதூத்ரயத்திலும் யதூஸங்க்யாந்வயம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவை மூன்றிலும்) இத்யாதி. அந்வயத்துக்காகத் ததுக்கு அர்த்தம் (அதாவது) இத்யாதி. [அநுகூல]ஸபூதம் ஸந்நிவிதத்தவத் பூர்வவாக்யோக்த [ஸ்ரீவைஷ்ணவ]பரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூப-வர்த்தகராய்) இத்யாதி. (ஸ்வரூபம்) = ஸேஷத்வம். [ப்ரதிகூல]ஸபூதமும் ஸந்நிவிதத்தவத் பூர்வோக்த[ஸம்ஸாரி]பரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபநாஸகத்வேந) இத்யாதி. (ஸ்வரூபம்) பூர்வவத். (ப்ராவண்யம்) = நீசவ்ருத்தி. அதாவது. உபஸதூந-ஆராதூந-

யும், ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேசுஷிக்குமவர்கள் பக்கலபேசைஷயையும் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் ப்ரதிபத்தியமுடையனாய், ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கொண்டு அந்ர்த்தகரமான அஹங்காராதிசுள் மூன்றில், ஆஸ்ரயாரியான அஹங்காரம் ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுசூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் ஸ்வாதிக்யஸாம்யபூத்தியால் வரும் ஸ்வநாஸகரமான அநாத்ரத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று கருக்குவீர்தும்; அந்ர்த்தகரமான அர்த்தம் ஸ்வரூபநாஸகரமாய்க்கொண்டு ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் ஒரு இடாக்காசை நச்சப்பண்ணும் ஆத்மநாஸகரப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று நடுங்கியும்; அப்ராப்தவிஷயகாமம்

இருந்தவிடங்களிலே பலகாலம் செல்லுவது, அவர்களே அழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் குணகீர்த்தநம் பண்ணுவதாம்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை உண்டாக்குமென்கை; காமம் உபேசுஷிக்குமவர்கள் பக்கல் அபேசைஷயைப் பிறப்பிக்கும்; “காமயத இதி காம:” என்கிறபடியே காமஸபூத்தத்தாலே விஷயஸம்போக்யஸூக்யத்தைச் சொல்லுகிறது; அது - “ஈசி போமின்” இத்யாதிபுப்படியே தூாரித்ரயவார்த்தகாதிசுகளடியாகத் தன்னை முகம்பாராமல் தன்னிக் கதவடைத்து உபேசுஷாவாதும்பண்ணும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே “ஏழையர் தாமிழிப்பச்செல்வர்” என்கிறபடியே அவர்களுபேசுஷாவாதும் முதலானவைதன்னையே உத்தேசம்யமாகக்கொண்டு செல்லும்படி விலகுகுணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேசைஷய விளைக்குமென்கை. ஆக இப்படி அஹங்காராதிசுள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரை அநாத்ரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாஸகரை ஆத்ரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாஸகதையோடே உபேசுஷருமாயிருக்கும்வர்களை அபேசுஷிக்கும்படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளை அநுஸந்தித்து என்செய்யத்

ஸ்தோத்ரரூபங்களான வ்யாபாரங்கள் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (அவர்கள் இருந்த இடங்களிலே) இத்யாதி. “காமா: காமயஸ்ப்ருஹாஸ்மரா:” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (காமயதே இதி காம: என்கிறபடியே) இத்யாதி. (விஷய)ஸபூத்தத்தாலே அங்குனை விவசுகிதை. (ஈசி போமின்) :- (போமின்) = நடமின், (ஈசி) = சீ! சீ! என்று ஹேயோக்தி, (ஈங்கிரேன்மின்) = இவ்விடத்திலே இராதேகொள்ளும், (இருமி இளைத்தீர்) = இருமலாலே இளைத்தீர், (உள்ளம் கூசியிடம்) = உம்முடைய இத்தசூையை அநுஸந்தித்து ஹ்ருத்யம் கூசினீர், (என்று பேசும் குவணையங்கண்ணியர்பால்) = இப்படி உபேசுஷாவாதும் பண்ணும் குவலயஸூந்த்ரநயனைகள் விஷயமான, (நாசமான பாசம்) = விநாஸகரமான ஸ்நேஹத்தை என்று இத்யாதிப்ரகாரேண என்றபடி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (தூாரித்ரயம்) இத்யாதி. (ஏழையர்தாம்) = ஸ்த்ரீகள்தாம். (இழிப்ப) = உபேசுஷாவாதும்பண்ணி நிரஸிக்க, (செல்வர்) = அதுவே உபாதேயமாக அங்கே செல்வர் என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் உபேசுஷாவாதும்) இத்யாதிநா. இங்கே “ப்ரத்யாக்யாநமபி ப்ரணமிகோபம் மந்யதே”, “கௌலீநமபி யஸேந க்ஷணயதி” இத்யாதிகம் கண்டுகொள்வது.

(விலகுகுணர்) = விஷயவ்யாவ்ருத்தரானவர்கள். இப்படி ப்ரத்யேகம் யோஜனையை அருளிச்செய்து, பூத்த்யாரோஹார்த்தம் ஸங்கல்ய தாத்த்ரயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இப்படி) இத்யாதிநா. ப்ரதிகூலநத்தம் உபேசுஷிக்குமவர்களை எடுத்து, ப்ராதிகூலம் இங்கும் அபிபுப்ரேதம் என்னுமிடம் தோற்ற என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ஸ்வரூபநாஸகதையோடே) இத்யாதி. பாடாந்தரத்தை

கொள்ளவொண்ணாது, ஸதாசார்யப்ரஸாத்மடியாகவருகிற புகூவத்ப்ரஸாதத்தாலே

தன்கால்மேல் விழில் உதைத்துத் தள்ளி பருஷித்து முகம்காட்டாமல் உபேக்ஷிக்கும் விமுகூஸ்த்ரீகனப்பக்கல், இப்படி நம்மையுபேக்ஷித்தாகிலும் காலாலே ஸ்பர்ஸித்து முகம்பார்த்து வையப்பெறுவோமென்றும், அபஹாஸ்யநிஷித்ததாபேகையைப் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சியும்; இப்படி ஆத்ரணீயவிஷயத்தில் அநாத்ரத்தையும், அநாத்ரணீயவிஷயத்தில் ஆத்ரத்தையும் உபேக்ஷாவிஷயத்தில் அபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும் அஹங்காராதிசுகளின் கொடுமையை நினைத்துக் குடல்சூலெந்து, ஸமத்யமாத்த்யாத்மகுணங்கள் அநாத்மகுணபூர்ணரான நம்மாலும், உள்ள ஆத்மகுணங்களையும் கெடுத்து இல்லாத அநாத்மகுணங்களையும்

தேடுகிறதோவென்றஞ்சி. [அர்த்தகாமாபி₄மாநங்கள் மூன்றும்] என்று பாடமாறாலும் “கூர்வோபி₄மாநோஹங்கார:” என்கிறபடியே அபி₄மாநஸப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, [அநுகூலப்பக்கல்] இத்த்யாதியை நிரைநிரையாக்காதே யத்யாயோக்யம் கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது; [ஆத்மகுணங்கள்] இத்த்யாதி. ஸமத்யமாத்த்யாத்மகுணங்கள் அநாதிசுகாலம் அஹங்காராதிசுகளுக்கு வினைநிலமாய் அநாத்மகுணங்களைக் கூடுபூரித்துக் கொண்டு கர்மபரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்மகுணேத்யவிரோதிசுகளான அஹங்காராதிசுகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்மகுணபரிபூர்ணராய் கர்மவஸ்யராயிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள ஒண்ணாது; ஆத்மகுணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபயாலே நம்மை அங்கீகரித்தருளி நமக்கு ஆத்மகுணம் உண்டாவது எப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது, புகூவானே அர்த்திப்பதாய்க்கொண்டுபோரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாத்மடியாக

நிர்வஹிக்கிறார் (அர்த்தகாமாபி₄மாநங்கள்) இத்த்யாதிநா. (நிரை)யிலே = க்ரமத்திலே, (நிரை)க்கை விதேயத்திலே பூரிக்கையாய், (நிரை நிரை) என்றது யத்யாஸங்க்யாந்வயம் என்றபடியாய், அதில்லாதே என்றபடி. (யத்யாயோக்யம்) என்றது யோக்யதாநுசூனமாக என்றபடி. அதாவது சரமநிர்திஷ்டமான அபி₄மாநம் ப்ரத்யமநிர்திஷ்டமான அநாத்ரத்தையும்; ப்ரத்யமநிர்திஷ்டமான அர்த்தம் மத்த்யமநிர்திஷ்டமான ப்ராவண்யத்தையும்; மத்த்யமநிர்திஷ்டமான காமம் சரமநிர்திஷ்டமான அபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும் என்று யோஜிப்பது என்றபடி. [நம்மாலும்] என்கிற அஹம் ஸப்தம் உச்சாரயித்ருத்வோபலக்ஷிதத்ரமாவச்சிந்வாசகமாகையாலே (வினைநிலம் தான்) என்று கீழ்ச்சொன்ன துர்மத்தையும், தந்மூலக-அநாத்மகுணத்தையும் பராமர்ஸிக்கிறது. [பிறர்] என்கிற இதுவும் “ஸமாநமிதர்த் ஸ்யேதேந” (ஐ. துர்மஸூத்ரே 7-1-13) என்கிற ‘இதர’ ஸப்தம்போலே பூர்வப்ரக்ருதஸத்ருஸாததந்யபரமாய், புத்தூதி₄விஷயதாவச்சேதூகத்வோபலக்ஷிதத்ரமாவச்சிந்வாசகமாகையாலே பூர்வப்ரக்ருதாஹங்காரவர்த்தூகத்வ-தந்மூலக-அநாத்மகுணபூர்ணத்வாதிபரமாகிறது என்னுமபி₄ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸமத்யமாத்த்யாத்மகுணங்கள்) இத்த்யாதி. [ஸத்] ஸப்தாபி₄ப்ரேதம் (ஆத்மகுணங்களுக்கு) இத்த்யாதி. “க்ருபயைவோபகர்த்தாரம் க்ருபயா நிஸ்ஸப்ருஹோ வதேத”, “காருண்யாச்சுடாஸ்த்ரபாணிநா” இத்த்யாதிசுனை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய) இத்த்யாதி. “தஸ்மிந் சூரோர்வ்ருத்தி:” என்றுதுடங்கி, “புத்ர-மிவைநமநுகாங்கக்ஷந்” என்று “ஏநம் ஸிஷ்யம் புத்ரமிவாப்யுதிதஸ்ஸ்யாதிதி அநுகாங்கக்ஷந்” இத்த்யாதியை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நமக்கு ஆத்மகுணம்) இத்த்யாதி. (கரைந்து) என்றது ததூர்த்தம் சிந்தாமநோரதங்களைப் பண்ணி என்றபடி. “ஸ்ரீய: பத்ய: பத்யம்போஜே சூருர்யாசேச்ச தத்தூதிதம்” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (புகூவானே அர்த்திப்பதாய்) இத்த்யாதி.

பிறக்கும்முதலே என்று துணிந்து, தேஹயாத்ரையில் உபேகைஷ்யம், ஆத்மயாத்ரையில் அபேகைஷ்யம், ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் பேடாக்யதாபுத்திநிவ்ருத்தியும்,

உண்டாக்கும் அநாத்மகுணபூர்ணரான பிறராலும் வருந்தியும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணது; ஸகலாத்மகுணஸம்பூர்ணனான ஸத்ராசார்யனுடைய நிர்ஹேதுகப்ரஸாத்மடியாக இவ்வநாத்மகுணபூர்ணனும் 'உஜ்ஜீவித்திடுக' என்கிற ஜ்ஞானாதிசூருணபூர்ணபுக்ருவத்ப்ரஸாதூத்தாலே வருத்தமறப் பிறக்கும்முதலையென்று நிர்ஸலசித்தனும் துணிந்தும்; குளித்துண்டுத்து பூசிப்புலர்த்தி மதர்த்துத் திரிகையாகிற அஹங்கார-விஷயப்ராவண்யவர்த்ததூகையான தேஹயாத்ரையில், ஹேயமான இந்த தேஹத்துக்கு இவை ஏதுக்கென்று கடைக்கணியாத உபேகைஷ்யம்; ஸத்துக்களுடன் சேர்ந்து ஸத்ராசார்யஸேவை பண்ணி தத்த்வார்த்த-ஸ்ரவணம்பண்ணி தத்ததீயகைங்கர்யதத்ப்ரணம் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வகப்ராப்யதேஸப்ராப்தி லபிப்பது

வருகிற நம்முடைய ஆத்மகுணேத்யவிரோதிபாபக்ஷ்யம் பிறக்கும்படி அமலங்களாக விழிக்கும் புகூவானுடைய பரிபூர்ணப்ரஸாதூத்தாலே பிறக்கும்முதலே என்று அத்யவஸித்து; [தேஹ-யாத்ரையிலுபேகைஷ்யாவது - தேஹரக்ஷணர்த்தமான வ்யாபாரத்தில் விருப்பமற்றிருக்கை; [ஆத்மயாத்ரையிலுபேகைஷ்யாவது - ஸேஷத்வமே வடிவான ஆத்மாவைக் தடாரகாதிசூருண குணபூவகைங்கர்யப்ரவ்ருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தஸுயிராதே மேன்மேலும் ஆசைப்படுகை; [ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் பேடாக்யதாபுத்திநிவ்ருத்தி]யாவது -

“ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந மம ஸர்வமபீப்ஸிதம் | ப்ராப்யுயாமீதி விஸ்வானோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுக்மீ புவேத்” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்ராசார்யனுடைய ப்ரஸாதூ-மடியாக) என்று. [வருகிற] என்கிற இதுக்கு மூலவ்யாக்யானங்களிலே [ப்ரஸாதூத்தாலே] என்கிற இத்தோடே அந்வயம். அர்த்துபாதிதாநபூர்வகப்ரமாணஸூசநபுரஸ்ஸரம் [புகூவத்]ஸப்யுதாபிப்பேதம் (நம்முடைய) இத்தாதிசூ. (அமலங்களாக) என்றது மலஸம்ஸர்க்கூபூவப்ரயோஜகமாக என்றபடி. மலம் = பாபம். “பாபே புரிஷே கிட்லே ச மலம்” என்னக்கடவதிறே. ப்ரகரணத் ஆத்மகுணேத்ய-விரோதிபாபம் லபிக்கிறது. ஸம்ஸர்க்கூபூவம் = ப்ரதூவம்ஸாபாவம். “விநா ஹேயைர்குண-திபி:” என்று ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் (புகூவத்)ஸப்யுதார்த்தமிறே.

(யாத்ரா) = கும்பநம். அதாவது, இங்கே உத்தரோத்தரகாலஸம்பந்தநூருகல்வ்யாபீரரூபமாய், ரக்ஷணர்த்தவ்யாபாரரூபம் என்று விவகிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தேஹ-ரக்ஷண) இத்தாதிசூ. “அஸ்ப்யார்த்தநாருசிந்தநம் | ஸுதூரம் பூஹூதா யாதம் பேடாக்யத்வம் இதி சிந்தநம் | இத்தாதிசூதோஷபுராணி ஹித்வா கர்மாணி” என்று துடங்கி, “பூஹூயாரம்பூ-விநிஸ்ஸப்ருஹம் ... துஷ்டமஸங்கி ச” என்று சொல்லுகிற இத்தையும்; “யதா யதா ஹி கிந்நஸ்ஸயாத் ஸாம்ஸாரிகஸுகோத்யே | ததா ததா ஸுகம் யோகீ நிர்வாணம் பத்யமிச்சததி | பிசுசித்வா வாபி வர்த்தேத ... பிசுசித்வா வர்த்தமாநாநாம் யோகிநாம் ஸித்திகாங்கக்ஷிணம் | மத்யமாந்ஸர்யமாநாத்யா தோஷா கூச்சந்தி ஸங்க்ஷயம்” இத்தாதியையும்; “அப்யுஷ்ணத் ஸ-க்ருதாத்யந்நாத் அச்சித்தூராச்சைவ வானஸ: | அபரப்ரேஷ்யபூவாச்ச பூய இச்சந் பத்யத:” இத்தாதியையும் உட்கொண்டு (விருப்பமற்றிருக்கை) என்றது. “விஷ்ணோர்த்தாஸ்யைகபுலதா” இத்தாதியையும், “அதிவேலா யதி புவேத் பக்திஸங்கீர்த்தநாதிபி: | ததோ நோபரமேத் தஸ்மாத் யத்ர யத் கீர்த்தயே முதா” இத்தாதியையும் உட்கொண்டு (பெற்ற அளவால்) இத்தாதிசூ. நிஷித்தூவஸ்துக்களுக்கு ப்ரஸங்க்யமில்லாமையாலே “அப்யுஷ்ணத்” இத்தாதிசூஸந்த்ராமத-

தேஹதாரணம் பரமாத்மஸமாராதநஸமாப்திப்ரஸாதூப்ரதிபத்தி என்கிற பூத்தி₄-

எப்போதோ என்னும் ஆத்மயாத்ரையில் அநவரதாபேகையும்; அந்நபாநீயக்ருதக்ஷீரவஸ்த்ரசந்த்ரஸும-
தாம்பூலாதிப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் ராகூத்ருஷ்ணவர்த்தாகையான போக்யதாபூத்தி₄யின் ஸவாஸந-
நில்ருத்தியும்; ப்ராக்ருதவஸ்துக்களாலுண்டாம் தேஹதாரணம், “பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாம்” என்று
அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவின் ஸமாராதநத்தின் ஸமாப்தியான ப்ரஸாதூப்ரதிபத்தி என்கிற
பூத்தி₄விசேஷமும்; அன்றிக்கே தேஹதாரணத்தில் பரமாத்மஸமாராதந்ரதிபத்தி - தத்ஸமாப்திப்ரதிபத்தி

அநாநாச்சுதாந்ருங்களுக்குப்பான ப்ராக்ருதபதூர்த்து₂ங்களில் ஆதூர்த்துக்கடியான போக்யத்வ-
பூத்தி₄ தவிருகை; [தேஹதாரணம்] இத்யாதி₃ - அதாவது - அந்த ப்ராக்ருதவஸ்துக்களில்
தேஹம் த₄ரிக்கைக்குத் தக்க அளவு பூஜிக்கை; பரமாத்மாவான ஸர்வேஸ்வரனுடைய
ஸமாராதநத்தின் ஸமாப்தி்ருபையான ப்ரஸாதூப்ரதிபத்தி என்கிற பூத்தி₄விசேஷமுமென்கை;
- அன்றிக்கே, [பரமாத்மஸமாராதநஸமாப்தி] என்கிற பூத்தி₄விசேஷமும், [தத்ப்ரஸாதூ-

வஸ்துக்களை இங்கு (ப்ராக்ருதவஸ்து)பதாபிப்பேரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்
(அஸநாச்சுதாந) இத்யாதி₃. “ந நாஸாசபல: காமம் ந ஜிஹ்வாசபலோ புவேத் | அந்யேஷா-
மிந்த்ரீயாணம் ச சாபலம் வர்ஜயேத் பூத:” இத்யாதி₃யை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்
(ஆதூர்த்துக்கு) இத்யாதி₃. தேஹத்தினுடைய அபதந்ரயோஜகவ்யாபாரம் தேஹதாரணமாய்,
அதாவது, பூர்வவாக்யோக்தப்ராக்ருதவஸ்துக்களில் ஸ்தோகபேஜந்ரபம் என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே
அருளிச்செய்கிறார் (அந்த ப்ராக்ருத) இத்யாதி₃.

பரமாத்மந: ஸமாராதநம் = பரமாத்மஸமாராதநம், தஸ்ய ஸமாப்தி:; ததூவிதா ச ஸா +
ப்ரஸாதூப்ரதிபத்திச் இதி விக்ரஹே கர்மதாரய: என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்
(பரமாத்மாவான) இத்யாதி₃. அன்றிக்கே, பூர்வயோஜனையில் ப்ரஸாதூத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்-
த்யத்யாஹாராதிப்ரஸங்குத்தாலும், கர்மதாரயத்தில் அந்யதர்த்துக்கு விசேஷணத்வப்ரஸங்குத்-
தாலும், அத்தைப்பற்ற ததுப்யதோஷரஹிதமாய், “த்வந்நத்வஸஸமாஸங்கஸ்ய ச” என்று
ஸர்வஸமாஸங்களிலே ஸ்ரேஷ்டமாக கீதமான த்வந்நத்வஸமாஸ்யணம் உசிதம் என்னுமபி-
ப்ராயத்தாலே யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே) இத்யாதி₃. ஸமாராதநஸமாப்திச் + ப்ரஸாதூப்ரதி-
பத்திச் = (ஸமாராதநஸமாப்திப்ரஸாதூப்ரதிபத்தி) என்று ஸமாஹாரத்வந்நத்வம். பரமாத்மந:
+ ஸமாராதநஸமாப்திப்ரஸாதூப்ரதிபத்தி = (பரமாத்மஸமாராதநஸமாப்திப்ரஸாதூப்ரதிபத்தி) என்று
ஸமாஹாரத்வந்நத்வகூர்ப்பூஷஷ்டத்ப்ரஹம் என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே (ஸமாப்தி என்கிற பூத்தி₄-
விசேஷமும்) (தத்ப்ரஸாதூப்ரதிபத்தி என்கிற பூத்தி₄விசேஷமும்) என்கிறது. அநுராயஜம் தூர்ஸ-
பூர்ணமாஸ்யாக்யங்களுக்கு உத்தரங்குங்கனாக அநுராயஜஸூத்த்யோக்யூக்தியாலே கொண்டாப்-
போலேயும், “ஸம்ஸ்தாப்ய பெளர்ணமாஸிம் வைம்ருதாமநுநிர்வபேத்” என்கிற அநுஸூத்தத்தாலே
வைம்ருத்யாக்யம் பெளர்ணமாஸிக்கு உத்தரங்குமாகக் கொண்டாப்போலேயும், “க்ருத்வாநுயாக்யம்”
என்கிற அநுயாக்யமும் அநுஸூத்தஸ்வாரஸ்யத்தாலே பூகூவத்த்யாக்யூத்தரங்குமாகிறது. “பேஜநம்
பூகூவத்தம் யத்யபி ஸ்யாத் மநீஷிபி: | ந கர்யம் பூகூவத்தேஹே விசேஷாத் தேவஸந்நிதௌ”
என்று பேஜநத்துக்கு பூகூவதாராதநாந்தர்பூவப்ரயுக்த-தத்ஸமாநதேஸாதூப்ரதிஷேதத்தாலும்
பேஜநம் ஆராதநாங்கமாகிறது. பூகூவதாராதந்ரகரணம்நாந்தாலும், அதில் தந்நந்தரம்நாத்-
தாலும் உத்தரங்குமாகிறது. “ஆஸநாத்யநுயாக்யாந்தமர்ச்சநம் யத் க்ருதம் மயா” என்று
ஜித்தாவிசேஷத்திலும் சொல்லிற்றே.

விசேஷமும், தனக்கொரு க்லேஸமுண்டானால் கர்மபுலமென்றதல் க்ருபாபுல-

- தத்தியப்ரஸாத்ப்ரதிபத்தி என்கிற பாகாநுசூணபுத்திவிசேஷமும்; முமுக்ஷுவான தனக்கு அந்ததுப்த்ர-
தூரவியோக்யாதிடயான க்லேஸம் நினைவற உண்டானால் இது அநுபுவவிநாஸ்யமான ப்ராரப்தகர்மத்தின்
புலம் ஒன்றென்றாக ப்ராப்திப்ரதிபந்தமும் கழியப்பெறுதின்றோம்; ப்ராப்திகாலம் அணித்தணித்தாக
வாராநின்றதென்றதல் வருந்திப் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வரூபநாசகரகூர்வஹேதுவான இவற்றைப் போக்கி
அஹங்காரத்தைத் தலைசாயப்பண்ணி ஸம்ஸாரத்தை அடியறுத்து ரக்ஷிக்கிற புகுவத்த்ருபையின் புலமன்றோ
இது என்றதல் வருத்தமறப் பிறக்கும் ப்ரீதியும்; அன்றியே, புகுவத்த்ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணின நமக்குக்
கேடுவருவதே என்று அத்தலையிலே குறையேறிடாதபடி இதுக்கடியாக நடுவே ஒரு கர்மமுண்டாகப்பெற்றோமே

ப்ரதிபத்தி என்கிற புத்திவிசேஷம்] என்னவுமாம்; [தனக்கு இத்தாதி - அதாவது -
முமுக்ஷுவாம், ப்ரபந்தனாலும் ப்ராரப்தகர்மரீரம் இருக்குமளவும் தாப்த்ரயம்வருகை தவிராதினே,

உபாஸகனுடைய போஜனத்தை ப்ராணாக்ஷிஹோத்ரஸப்தத்தாலே உபாஸநாங்குமாக வைவ்வாநாரா-
திசுரணத்திலே சொல்லிற்று. ஸித்தோபாயநிஷ்டனுடைய மிதபோஜனத்தை ஸ்வயம்ப்ரயோஜந-
புகுவதூராதநாங்குமாக சாண்டியஸம்ஸம்ஹிதாதிப்ரவ்ருத்திசாஸ்தரத்தில் சொல்லிற்று. இத்தைத்
திருவுள்ளம்பற்றி போஜனத்தை [ப்ரமாத்மஸமாராதநஸமாப்தி] என்றது. ஸாங்க்யப்ரதூநகர்மத்துக்கு
[ஸமாப்தி]யாவது சரமாங்குமிதே. ப்ரஸாதஸ்ய + ப்ரதிபத்தி: = (ப்ரஸாதப்ப்ரதிபத்தி:). (ப்ரஸாதபி
ஸப்தம் புகுவத்புக்தபரம். (ப்ரதிபத்தி:) = உபயுக்தஸ்ய ஸம்ஸ்கார: . “க்ருதார்த்தம்பி து
த்ரவ்யம் ஆகீர்ணகரம் இத்தய: | ப்ரதிபத்திமபேக்ஷை தத்வவிதூநம் அது: பரம்” என்று (ப்ரதிபத்தி)
ஸப்தம் உபயுக்தஸம்ஸ்காரவிஷயமாக ப்ரயுக்தமிதே. “பவித்ரவேஷஸ்பாத்தூந்மா புஞ்ஜீதாநம்”
என்றும், “புகுவத்புக்தஸோஷம் யத் புக்தம் புகுவதேந யத் | ததேவ போஜ்யமுத்திஷ்டம்
புகுவத்யாகுஸேவிபி:” என்றும், “அந்நம் போஜ்யம்” என்கிற கர்மார்த்தபுத்த்யயத்துவத்தாலே
ஸம்ஸ்காரயத்வம் ஸித்தம். புக்தஸோஷப்ராதிபதிபுக்ததாலும் புகுவத்யாகுபூர்வவ்ருத்ததையாலும்
உபயுக்தஸம்ஸ்காரத்வம் ஸித்தம். “ப்ரயாஜஸோஷண ஹவம்ஷ்யபிகூரயதி” (ஜைந்யாயமாலா)
என்கிற இடத்திலே த்ருதீயை இருந்தாலும், ‘ப்ரயாஜஸோஷப்ராதிபதிசுருரோத்தாலே ‘ப்ரயாஜ-
ஸோஷம் ஹவிஷ்ட’ ப்ரதிபாத்யேத்’ என்று ஸப்தத்தைத் திருத்தியாகிலும் ப்ரதிபத்திஸம்ஸ்காரத்வத்-
வாதக் கொண்டால் ‘போஜ்யம்’ என்று கர்மப்ரத்யயஸ்ரவணத்தாலே அது கிம்பந்ந்யாயஸித்தமிதே.

(1) யாகுத்திலே இடா-ஸோமாதிகுக்ஷணமும், (2) “ஆசார்யோ வைவதார்த்தே ஆஹவநீயார்த்தே
ச, தம் போஜயித்வா யதுச்சிஷ்டம் ப்ராஸநாதி, ஹவிருச்சிஷ்டமேவ தத்” (ஆப.ஸி. 1-1-3-
4 3, 4 4, 4 5) என்று இடா-புகுக்ஷணஸ்தூநீயமாக “ஸ ஏஷ ப்ரஹ்மசாரிணே யஜ்ஞோ நித்யப்ரதத:”
(ஆப.ஸி.) என்கிற யஜ்ஞத்திலே சொன்ன குருபுக்தோச்சிஷ்டபோஜநமும் போலே, அநுயாகு-
ஸப்தித-தேஹதாரணையுக்த-மிதபோஜநம், புகுவத்யாகுத்திலே தத்புக்தஸோஷப்ரதிபத்தி-
ஸம்ஸ்காரமாகக் குறையில்தே என்னுமபிப்ரயயத்தாலே (ப்ரஸாதப்ப்ரதிபத்தி) என்றது.

“அந்நோபத்யம்ஸபாநீயைஸ்த்ரிபுகூம் உத்ரம் பரேத்” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு [தேஹ-
தூரணம்] என்றதுக்கு (தேஹம் துரிக்கைக்குத் தக்க அளவு) என்றது. “ஆசார்யஸ்ய பிதுஸ்சைவ
ஸ்வாமிநோ த்ரவ்யமேவ ச | சிஷ்ய: புத்ர: ததா தாஸ: இதி தத்போக்துமர்ஹதி” என்கிற
இத்தை உட்கொண்டு (புத்திவிசேஷம்) என்றது. தத்ததூராதநத்திலே, தத்தத்புக்தஸோஷப்ப்ரதிபத்தி-
போஜனத்தில் அநுஸந்தாநவிசேஷமிதே அங்குச் சொல்லுகிறது. (முமுக்ஷுவாம்) இத்தாதி - இது

யும்; விலகண்ணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின

நுஷ்டாநத்தில் மோகஸாதநத்வபூத்தியின் ஸவாஸநநிலிருத்தியும்; ஸ்யாஸந்தஜ்ஞாநபூத்தி-
ஸைராக்யங்களால் விலகண்ணரான பூர்வாசார்யத்தஸ்த்ருபருடைய நிர்மலசரமஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில்
நிரந்தரமுண்டாம் நித்யவாஞ்சையும்; ஜங்குமாலங்குமமான உகந்தருளின நிலங்களில் பரமபத்யாதிகளில்

பூர்வாகும், உத்தராகும், ப்ராரபத்யாகுண்டும் எல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு வர்த்தமானஸரீரத்தில்
அநுபூபூவ்யகர்மமித்தனையும் கழிக்கையரிதன்றிறே; கர்மபுலமான து:கூபரம்பரைகளை
அநுபூவியாநின்றாலும் இத்தேஹத்தை விடவென்றால் இசையாதவிவனை, நிர்து:கூனாக்கி
வைப்போமாகில் இஸ்ஸரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க இச்சித்தல், இன்னமொரு ஸரீரந்தனனை
இச்சிக்குதல் செய்யுமாகையால் இஸ்ஸரீரத்துக்குள்ள கர்மம் அநுபூவித்தே இருக்கக்கடவன்
என்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில்-
நின்றும் இவனைக்கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையிலுண்டான க்ருபையாலே-
யானாப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே; அநாதிகாலம்
பரிசூரணித்த ஸரீரத்தோறும் அநுபூவித்த து:கூம் புகூவந்நிகூரஹபுலம், இது அவன்
அநுகூரஹபுலம். “யஸ்யாநுகூரஹமிச்ச்யாமி தஸ்ய வித்தம் ஹராமயஹம்” என்றாரிறே;
ஆகையாலே இத்தை [க்ருபாபுலம்] என்கிறது. [ஸ்வானுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வபூத்தி-
நிலிருத்தியாவது - ப்ரபந்தனான தன்னுடைய அதிகாராநுசூணமாக அநுஷ்டித்துக் கொண்டு
போரும் நல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை; [விலகண்ணருடைய

னுடைய க்ருபாகார்யமாகையாலே தத்வவிஷயம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே பாரிஸேஷ்யாத் ஹிதபர-
த்வத்திலே பர்யவஸிப்பிக்கைக்காக, அதில் ஈஸ்வரனுக்கு தொஷ்கர்யருபஹேத்வந்தரமில்லை
என்கிறார் (பூர்வாகும்) இத்யாதிநா. (பூர்வாகும்) = உபாயவரணத்தூர்வம் பண்ணின புண்ய-
பாபங்கள். (உத்தராகும்) = ததுநந்தரபுண்யபாபங்கள். (ப்ராரபத்யாகுண்டும்) தேஹாந்தராநு-
பூவ்யம். (வர்த்தமானஸரீரத்தில் அநுபூவ்யகர்மம்) என்றது து:கூஹேதுகர்மம் என்றபடி. (உள்ள
கர்மம்) என்கிற இதுவும் து:கூஹேதுகர்மபரம். யத்வா, [கர்மபலம் என்றதல்] என்கிற இது,
வரணதூஸையில் இவன் அபேககித்தபடி அநிஷ்டநிலிருத்தியை ஈஸ்வரன் பண்ணக்கடவன் என்கிற
பக்ஷாபிப்ராயேண ஆகிறது. (க்ருபாபுலம் என்றதல்) என்கிற இது, இவனுடைய அபேகையில்
அதிப்ரஸங்கூவாரகம். அநிஷ்டநிலிருத்தியை ஈஸ்வரன் ஸ்வேச்ச்யாநுசூணமாகவே பண்ணக்கடவன்
என்கிற பக்ஷாபிப்ராயேண ஆகிறது. இப்போது (கர்ம)ஸ்யத்யூத்யவயமும் ஸக்யது:கோபயஹேது-
கர்மவாசகமாகிறது. இந்த அநுகூலதர்க்காநுகூரஹ்யப்ரமாணம் (யஸ்ய) இத்யாதி.

உபாயந்தரங்களினுடைய ஸாங்குஸவாஸநத்யாகுபூர்வக[மாக] ஸித்தேதூபாயவரணம் பண்ணின
அதிகாரிக்கு உபாய-ததுங்காநுஷ்டாநம் கிடையாதாகையாலே, பாரிஸேஷ்யாத் ஸித்தேதூபாயா-
திகாராநுசூணாநுஷ்டாநமே விவகசிதம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (அதிகாராநு-
சூணமாக) என்று. (அதிகாரம்) = ப்ரபத்தி. அதுக்கு (அநுகூண)மாவது தத்தேதுவும்,
ததுவிரோதியும். (நல் ஒழுக்கம்) = ஸதுசாரம். அதாவது, ஸ்வருபாநுஸந்தாநாதிகளும், ஆநு-
கூல்யாந்தர்கூதங்களான ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநாதிகளும். “உபாயத்வகூரஹம் தத்ர வர்ஜயந்மநஸா

நிலங்களில் ஆத்ராதிசயமும், மங்குளாஸாஸநமும், இதரவிஷயங்களில் அருசியும்,

அதிசயித்த ஆத்ராதிசயமும்; அவ்வுகந்தருளின நிலங்களை விரும்பும் தத்தீயவிஷயத்தில் ஸௌகுமார்ய-
நிபந்தநமங்குளாஸாஸநமும்; ததித்ரஹேயவிஷயங்களில் தோஷபூயஸ்த்வாப்ராப்த்வஹேது-
ஜுக்ஷஸாருபயான அருசியும்; இதரவிஷயஸத்திஹேதுவான தேஹஸ்திதி அடிச்சட்டுப்ராப்ய-

ஜ்ஞாநாநுஷ்டநாங்களில் வாஞ்சை₂யாவது - நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி
இருக்கையாலே, நிர்மலஜ்ஞாநபுக்திகராயிருக்கும் விலகுகணரான பூர்வர்களுடைய விலகுகண-
மான அந்த ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டநாமும் நமக்குண்டாகவேனுமென்னுமானை; [உகந்தருளின
நிலங்களிலாதிராதிசய]மாவது - “தானுகந்த ஊர்” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் உகந்து
வர்த்திக்கிற திவ்யதேயுஸங்களுள்ளால் “கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை என்று
மண்டினார்” என்கிறபடியே மநஸ்ஸு அங்கே மண்டிவிழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற ஆத்ரம்.
[மங்குளாஸாஸந]மாவது - அவ்வோ திவ்யதேயுஸங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிறவனுடைய
ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து நோக்கும் பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூல-
வர்க்குங்களினதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, என்செய்யத்தேடுகிறது என்று வயிறெறிந்து,
இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை; [இதரவிஷயங்களிலருசி]யாவது - புகுவத்யவ்யதி-
ஸுதீ:” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (பேற்றுக்கு) இத்யாதி. “நாட்டாரோடு
இயல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்
(நாட்டார்) இத்யாதி. (நாட்டாரோடு) = லௌகிகரோடு, (இயல்வொழிந்து) = நடத்தையைத்
தவிர்த்து; தத்ஸ்வபூவத்தைத் தவிர்த்து என்றபடி; (நாரணனை நண்ணி) = ஜ்ஞாநபுக்த்யபாதி-
களாலே ஈஸ்வரனைக் கிட்டி என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு நைர்மல்யம் தேவதாந்தரஸ்ப்ரஸாத்யபூவம்.
புக்திக்கு நைர்மல்யம் ப்ரயோஜநாந்தரஸ்ப்ரஸாத்யபூவம். அநுஷ்டநாத்துக்கு வலைகுகண்யம்
அதிகாரௌஜ்வல்யஹேதுத்வம். “புகுவத்யபுக்தஸத்வாக்யகங்குஜஸபவித்ரிதம் | ததூர்த்த-
கூராஹகம் ஸூகீகமஜ்ஞாநரூபவிசாரகம்” என்றும், “அதிகைஸஸ்த்ருஸைர்வாபி குர்யாதேவ து
ஸங்குமம்” என்றும், விசரிஷ்ட: பரமைகாந்தீ ஜ்ஞாநவைராக்யபுக்திபி: | தாத்ருஸைர்வாபி
குர்வீத ஸஹஸங்கதநாதிசும” என்றும், “ஸம்யக்யநிதநாநாம், வ்ருத்தநாநாம், ஆத்மவதாம், அ-
லோலுபநாநாம், அ-தூரம்பிகாநாம் வ்ருத்தஸாத்ருஸ்யம் புகஜேத்” என்றும் இத்யாதிக்களை உட்கொண்டு
(பூர்வர்களுடைய) இத்யாதி.

(தானுகந்த ஊரெல்லாம்) என்கிற இடத்திலே (தானுகந்த ஊர்) என்றது எம்பெருமான் உகந்த ஊர்
என்றபடி. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன்) இத்யாதி[யாக]. [கண்டியூர்] இத்யாதி:-
[மண்டினார்] = அவகூலஹித்தார்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி)
இத்யாதி[யாக]. “அதிகப்ரீதிரச்சாயாம்” என்றும், “புரஸ்ய திவ்யதேயுஸாநாம் லோகஸ்ய ச
விசிந்தநம்” என்றும், “ப்ரபூயம் புக்தபராதீநம் நித்யம் ஆலோகயேத் ஹரிம் | விமாநம் அத்வா
தஸ்ய தூராத் கோபுரமேவ வா” என்றும், “விஷ்ணே: ப்ரேமவஸநாது: | குர்வாணஸ்ச ஸதூ
வ்ருத்திம் விஷ்ணோராயதநே வஸேத்” என்றும் இத்யாதிக்களை உட்கொண்டு (மேன்மேலும்) இத்யாதி.
(வாஹம் வில்லம் கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை) என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (வாசி
அறிந்து) இத்யாதி. “ஸர்வதர த்ருஷ்ட்வா தேவேஸம் ஜிதந்தே இதி மந்த்ரகம்” என்றும், “ஆஸிஷோ
வசநம் குர்யாத்” என்றும், “மங்குளாஸாஸநம் குர்யாத்” என்றும் இத்யாதிக்களை உட்கொண்டு

ஆர்த்தியும். அநுவர்த்தநயியதியும், ஆஹாரநயியதியும், அநுசுலஸஹவாஸமும்,

விளம்புாஸஹத்ருஷ்ணே விளேந்து துடித்துக் கூப்பிடுகிற ஆர்த்தியும்; தத்ததீயவிஷயத்தில் நீசோக்தி-
விநயாஞ்ஜலிகளால் அநுவர்த்திக்கும் அநுவர்த்தந்ததை ப்ராக்ருதர்பக்கல் மறந்தும் செய்யாமையாகிற
அநுவர்த்தநாஸ்குவிதநயியதியும்; சரிஷ்டகூர்ஹிதபிம்புாதிநிஷித்தபதூர்த்தநிரிக்ஷணம் பண்ணுதே

ரித்தங்களான ஹேயவிஷயங்களில் தோஷதூர்ஸநாதிசுளாலே விருப்பமற்றிருக்கை; [ஆர்த்தி]
யாவது - இதரவிஷயப்ராவண்யஹேதுவான இவ்வுடம்போடே இருள்தருமாஞ்ஞாலத்திலிருக்கிற
இதில் அடிகொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷணயதூர்ஸநத்தால்வந்த ப்ராப்திவிளம்புாஸஹ-
த்வத்தாலும் படும் க்லேஸம்; [அநுவர்த்தநயியதி]யாவது - புகுவத்புகாகுவதவிஷயங்களில்

(திருப்பல்லாண்டு) இத்யாதி. இதரத்வம், ஸந்நிஹிதத்வாத் புகுவத்ப்ரதியோகிகம் என்னுமபிப்ரா-
யத்தாலே (புகுவத்சுவ்யதிரித்தங்களான) இதி. “க்ரமணம் பரிபாகத்வாத் ஆவிரிஞ்சாத்மங்கலம்”
இத்யாதி.ஸாஸ்த்ரஸ்ரவணாதிசுள (தோஷதூர்ஸநாதிசுளாலே) என்கிற (ஆதி)ஸப்தபாபிப்ப்ரேதம்.
[அருசி]-அநந்தரநிர்தேசமாத்ரம் (இதரவிஷயப்ராவண்யஹேதுவான) இதி. அநுவர்த்தநம்
ஸந்நிஹிதத்வாத், ஸ்ரிவைஷ்ணவேஸ்வராசார்யவிஷயம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (புகுவத்)
இத்யாதி. (புகுவத)ஸப்தேந ஆசார்யஸங்க்ரஹ:.

அநுவர்த்தநம் ப்ரீத்யநுசுலஸ்யாபாரம். அதாவது - [1] “(1) த்ருஷ்ட்வைவ ஸஹஸோத்தநம் (2)
ப்ரத்யுத்தநம் ஸுதூரத: (3) தூர்ஸநாநுபூவப்ரீதி: (4) ப்ரணிபாதோ (5) நிவேதநம் (6)
நீசைஸ்ஸம்ஸோஷணம் (7) ஹஸ்த்தநம் (8) மாரக்கூப்ரதூர்ஸநம் (9) பஸ்ஸாத்-பார்ஸ்வ-புரோ-
யாநம் ஐயாலோகாதிபூஷணம் (10) க்ருஹோபநயநம் (11) ஸாந்ததேசாக்ரமணம் (12) ஆஸநம் (13)
பாதாவநேஜநம் (14) சாரக்யோபஹாரா: (15) ஸ்வாகுதாதி ச (16) ப்ரஸாதநம் (17) கூா-
மணஞ்ச (18) ப்ரீதிஸங்கதநாநி ச (19) உபாஸநம் (20) ப்ரஸ்ரயணம் (21) ஆத்மாத்தமீயநிவேதநம் (22)
ஆஜ்ஞாப்யர்த்தநம் (23) ஆலோகநிர்தேசஸவசநாதூர: (24) ஸாதநம் ஸம்பதநம் (25)
இஷ்டபாதரோ (26)நிஷ்டநிவர்த்தநம் (27) விரஹாநிஷ்டபீடாவமானாத்யஸஹிஷ்ணுதா (28)
தூஸ்யாபிமானோ (29) நுஸ்ரவ்யா (30) ஸ்ரவணம் (31) கீர்த்தநம் (32) ஸம்ருதி: (33) புக்தி-
ஜ்ஞாநஸமாசாரவைராக்யாத்யநுமோதநம் (34, 35) ஸங்க்யமேச்சேபக்யமநம் (36) அந்வக்-
ஸ்தநாஸநாதிசும (37) ஸமாநஸுக்தது:கூத்வம் (38) மித்யாஸார்த்தவிசிந்தநம் (39) க்ரியாகாலே
து வரணம் (40) ஸதுஸ்யக்ரே ச பூஜநம் (41) பரிஷத்ஸு ச ஸாந்நித்யம் ஸம்விதநம் ச ப்ரவர்த்தநம் (42)
ஸத்யாப்யநுஜ்ஞாபூர்வஞ்ச ஸர்வார்த்தேஷு ப்ரவ்ருத்தய: (43) ப்ரச்சுதநம் ச தோஷாணம்
(44) குணநாம் க்யாபநம் ததா (45) க்வசிச்சைவாப்யதூர்மண க்ருச்ச்ரேணாப்யர்த்தஸாதநம் (46)
ஏதாஸ்பாந்யாஸ்ச விவிதா: வ்ருத்தயோ ரஸநிர்ப்புரம்: (47) விஷ்ணுபுக்தேஷு வ்ருத்த-
யாக்யதரோர்ஹி பூஸஸம்பத:” என்று பூரத்வாஜுகுவானாலும், [1] “வைஷ்ணவாத் ஆகதாந்
ஸ்ருத்வா புஞ்ஜானோபி ஹி வைஷ்ணவ: (4) த்ருத்வம் உத்தய” என்று தொடங்கி, “ஸரிஸ்யஞ்-
ஜலிமாதாய கச்சேத் யாவத்தி தூர்ஸநம் (1) த்ருஷ்ட்வா ஸம்யக் மஹாபுகாந் ப்ரணமேத்
தண்டுவத் புவி” இத்யாதியாலும், “பாதேள ப்ரக்ஷாலயேத் பாத்ரே பவித்ரே கந்த்வாரிண”
இத்யாதியாலும், “தத்தீர்த்தம் ப்ராஸயேத் புக்த்யா புத்ரதூரஸுஹஞ்ஜணை:” இத்யாதியாலும்,
“ஸயித்வா ஸாக்ஸய்யாயாம் பாதேள ஸம்வாஹயேச்சுதநை: (1) கதேஷு தேஷு ப்ரயத: ஆஸிமாந்தம்
அநுவ்ரஜேத் (2) ந தூர்ஸநம் புவேத் யாவத் தாவத் ஏதாந் நிரிக்ஷயேத் (3) பூய ஏவ நமஸ்க்ருத்வா

ப்ரதிகுலஹவாஸநிவ்ருத்தியும், ஸத்யாசார்யப்ரஸாதூத்தாலே வர்த்திக்கும்படி

ப்ராக்ருதஸ்ப்ருஷ்டத்ருஷ்டங்கீளே ஸப்ரஸியாதே தத்தீயப்ரஸாதாமல்வது ஸ்வீகரியாதே போருகையாகிற பரிஶுத்தூஹாரத்தில் அவஸ்யநியதியும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநவர்த்தகத்வேந அநுகூலரான வைஷ்ணவர்களுடன் 'அகலில் செய்வதென்?' என்ற அவஸ்த்தை பிறந்து நிரந்தரஸஹவாஸமும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநநாஸகத்வேந

ஸ்வஸேஷத்வாநுக்ருணமாக நீசோக்திநீசவ்ருத்திகளாலே பண்ணும் அநுவர்த்தந்ததை ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை; [ஆஹாரநியதி]யாவது - ஜாத்யாஸ்ரய-நிமித்ததாதுஷ்டங்களாய், ஸர்வேஸ்வரனுடையவும், ததீயருடையவும் ப்ரஸாதூங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளக்கடவோம் அல்லோம் என்றிருக்கை; [அநுகூலஸஹவாஸ]மாவது - ஸ்வஸம்ஸர்க்கூத்தாலே ஜ்ஞாநாதிகளை வர்த்திப்பியாநிற்கும் அநுகூலரானவர்களுடனே கூணகாலமும் பிரியாதே கூடிவர்த்திக்கை; [ப்ரதிகுலஸஹவாஸநிவ்ருத்தி]யாவது - ஸ்வஸம்ஸர்க்கூத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கீளே

நிவ்ருத்த்ய ஸ்வகூருஹம் வ்ரஜேத் | ந ஸ்நாயாத் வைஷ்ணவஸ்தஸ்மிந் அநுவ்ரஜ்ய ச வைஷ்ண-வாந் | மநஸ்ஸந்தாபஸம்யுக்த: சிந்தயேத் தாந் முஹூர்முஹூ:” இத்த்யாதியாலும் பராஶரபுக்ருவாஹூ-லும் சொல்லப்பட்டவை என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நீசோக்திநீசவ்ருத்திகளாலே) இத்த்யாதி. (நியதி:) = நியம:, அதாவது, அபுகூவதேப்யோ வ்யாவர்த்தநம். அதுதான் “அவைஷ்ணவம் ந வந்தேத நார்ச்சயேத் விதிபூர்வகம் | ஸம்ப்ரஸந்தாஸநத்யாநாதி குர்யாச்சாஸ்ய ஆந்ருசாஸ்யத: | ந ச மைதரீம் ப்ரகுர்வீத வைஷ்ணவ: ப்ராக்ருதஸஸ்ஸஹ” இத்த்யாதியாலே சொன்னவை என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராக்ருதவிஷயங்களில்) இத்த்யாதி.

(ஜாத்யாஸ்ரயநிமித்ததாதுஷ்டங்களாய்) என்றது - (1) ஜாதி (2) ஆஸ்ரய (3) நிமித்த - ப்ரயுக்ததேயோஷ-ஸநியங்களாய் என்றபடி. இது (4) கால (5) க்ரியா (6) ஸம்ஸர்க்கு - ஹேதுகதேயோஷஸநியங்களுக்கும் உபஸஹ்ணம். (1) ஜாதிதுஷ்டம் ஸநாநாதி. (2) ஆஸ்ரயதுஷ்டம் பதிதாந்நாதி. (3) நிமித்ததுஷ்டம் ஸநிதகாந்நாதி. (4) காலதுஷ்டம் தைலாத்யஸம்ஸ்ப்ருஷ்டப்ரயுக்திதாதி;கம்; ஷஷ்ட்யாதிதிதிக்களிலே தாடிமாதிக்களும். (5) க்ரியாதுஷ்டம் க்ருதாந்நிதி[மாக] ஊஷ்பம்க்வாதி. (6) ஸம்ஸர்க்குதுஷ்டம் க்ரியா-கேஸாதி-யுக்தம் என்று கண்டுகொள்வது.

“புகூவத்புக்ததேஸேஷம் யத் புக்தம் புகூவதேந யத் | ததேவ போஜ்யம் உத்துதிஷ்டம்” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனுடைய) இத்த்யாதி. (நியதி)யாவது உக்தவிதமல்லாதவற்றை ஆஹாரமாகக் கொள்ளாதொழிகை என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ததிதரங்களா-னவை) இத்த்யாதி. [அநுகூல]ஸப்த்யம் காரணவிஷயமாகக் காண்கையாலே யோக்யதயா ஜ்ஞாந-பக்திவைராக்யவ்ருத்திஹேதுபரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸம்ஸர்க்கூத்-தாலே) இத்த்யாதி. “யத்யா யத்யா நிஷேவேத ஸதோ வ்ருத்த்யாந் நிரந்தரம் | தத்யா தத்யாஸ்ய வை வ்ருத்தி: நிரபாயோபிவர்த்ததே” என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கீளே வர்த்திப்பியாநிற்கும்) இத்த்யாதி. உக்தரீத்யா [ப்ரதிகுல]ஸப்த்யம் ஜ்ஞாநாதிநாஸகபரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வஸம்ஸர்க்கூத்தாலே) இத்த்யாதி.

“ப்ராஜ்ஞாநாம் ஜிஹமத்ருஷ்டநாம் அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸயாதம்நாம் | நாலோகமபி குர்வீத ந ச

பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளோடுண்டான துஷ்ஸஹக்ஷணஸஹவாஸத்தின் ஸவாஸநிவ்ருத்தியும்; ஜ்ஞாநா-
நுஷ்டாநபிரபூர்ணனான ஸத்யாசார்யனுடைய அப்ரதிஹதநிரந்தரப்ரஸாதத்தாலே ஸுக்ஷணந்தோறும் கொழுந்து
பட்டு வர்த்திக்கும்படி ஆசார்யாநுஸர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு நாள்தோறும் போரக்கடவன். (243)

நஸிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் ஸுக்ஷணகாலமும் கூடிவர்த்தியாதொழிகை;
இங்குச்சொன்ன அநுகூலமும், ப்ரதிகூலமும் இன்னொரென்னுமிடம் மேலே தாமே அருளிச்செய்யக்
கடவரிறே. [ஸத்யாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்]
அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன இவையித்தனையும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபிரபூர்ணனான ஸத்யாசார்யனு-
டைய ஸர்வமங்குளாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலும் அபிவ்ருத்திமாம்
படி செய்துகொண்டு போரக்கடவனென்றபடி, ஸத்யாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி
இவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது - தத்ப்ரஸாதசுங்களைச் செய்துகொண்டு போருகை;
தத்ப்ரஸாதசுங்களாவன - இதினுடைய உபபாதநஸ்த்வத்தில் அருளிச்செய்கிறவை. [போரக்
கடவன்] என்று விதிநுபேண அருளிச்செய்தது இதினுடைய அவய்யாநுஷ்டேயத்வம்
தோற்றுக்கைக்காக. (243)

தை: கிஞ்சித்யாசரேத் | ப்ரபந்நைஸ்ஸாந்யபஹநாத் யுக்தாபாயஸமந்விதை: | வைஷ்ணவோ வர்ஜயேத்
ஸங்க்யம் ப்ரப்யுதாஸ்தே ஹ்யவைஷ்ணவா: | மூடை: பாபரதை: க்ருரை: ஸத்யாக்யமபராமுமுகை: |
ஸம்பூந்நம் நாசரேத் புக்தோ நஸ்யத்தயேதைஸ்து ஸங்க்யமே" இத்யாதிசுக்ளை உட்கொண்டு அருளிச்-
செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நஸிப்பியாநிற்கும்) இத்யாதி.

"புக்யவத்க்ரமநிரதை: ஸ்தோத்ர-பூஜா-ஜபாதிபி: | அப்ரதிக்குரஹகைஸ்த்யக்தவிவாதைர்-
லோபுவர்ஜிதை: | ஸுசீஸைர்ஜ்ஞாநஸீஸைஸ் ஸாத்விகைஸ்த்யஸ்சேஷ்டிதை: | ஹ்ருத்யவேஷைர்-
விஸாத்தாந்நை: புக்யவத்க்ருணலாலஸை: | ஸத்யவாக்யபிரத்யயாஸாரை: ம்ருதுசுசேஷடை-
ரமத்ஸரை: | புக்திபூதைஸஸுஸம்வித்யபி: ஸத்யா ஸஹ வஸேத் புக்ய:" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு
(ஸுக்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை) என்றது. "நிஜதூர்மாநுரோதேந வைஷ்ணவவரேவ
வைஷ்ணவ: | குர்யாத் ஸர்வாணி கர்மாணி ந கத்யாசித் அவைஷ்ணவை:" என்கிற இத்தை
உட்கொண்டு (ஸுக்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை) என்றது.

(மேலே) என்றது மங்குளாஸாஸநவிவரணநந்தரத்திலே என்றபடி. (1) "ஆசார்யஸ்ய ப்ரஸாதேந
மம ஸர்வமபீப்ஸிதம்" இத்யாதியையும், (2) "அத்ரைவாஸ்ய ஸர்வாணி கர்மாணி பூலவந்த்-
யாஸ்தாநி பூவந்தி" என்கிற இத்தையும் உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வமங்குளாவஹ-
மான ப்ரஸாதத்தாலே) இத்யாதி. ஆசார்யப்ரஸாதவேறுதுகையான இவ்வோ வ்ருத்தியை இவன்
செய்துகொள்ளுகையாவதென்? என்னும் சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்யாசார்யப்ரஸாதத்-
தாலே) இத்யாதி. "குருப்ரஸாதநீயாநி கர்மாணி" என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (தத்ப்ரஸாதசுங்-
களை) என்றது. (ப்ரஸாதசுங்களா)வன ப்ரஸாதவேறுதுக்கள். (உபபாதநஸ்த்வத்தில்) என்றது
"கந்த்வயம் ஆசார்யகைஸ்க்ரயம்" இத்யாதிசுக்ளிலே என்றபடி. "யத்யாநுஜீவீ ந்ருபதிம் யத்யா புக்தஸ்ச
தைவதம் | ததைவ தேசுரிகம் சிஷ்ய: ஸேவேத விநயாந்வித:" என்கிற விதிபடி உட்கொண்டு
மூலத்திலே [போரக்கடவன்] என்றது என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (விதிநுபேண)
இத்யாதி. இல்லையாகில் அதிகாரஹாநியும், புருஷார்த்தஹாநியும் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றபடி. (243)

244. மங்குளாஸாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றே என்னில், ஜ்ஞாநத்யஸையில் ரக்ஷயரக்ஷகபாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமத்யஸையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும்.

ஆக, ஸ்வரூபநாஸகவர்த்தகவிரோதிவிஷயபூத்திவிசேஷமும், ஸ்வரூபஞ்ஞேதபாதகபூத்திபூர்வக-
த்யாஜ்யோபாதேயவிசேஷமும், அபிபூர்வத்யமாம்படி வர்த்திதக்கடவனென்று ப்ரபந்தநித்யநசர்யாநு-
ஸந்த்நாநாநுஷ்டாநப்ரகாரவிசேஷத்தை விதித்து, அதில் உத்தேசித்த அதிகாராவச்யாபேக்ஷித-
மங்குளாஸாஸநாதித்ரயத்தில் முந்துற மங்குளாஸநத்தை விவரித்தருள்கிறார் மேல் [மங்குளாஸாஸநம்]
இத்யாதி்யால். மங்குளாநாஞ்ச மங்குளமாய் அமங்குளப்ரதிபுடனான ஸர்வரக்ஷகனுக்கு, தன் அமங்குளம்
தான் போக்கிக்கொள்ள மாட்டாத அசுத்தரக்ஷயபூதன் அபிபூநவமங்குளத்தை ஆஸாஸநம் பண்ணுகை,
ததேகரக்ஷயத்வமே வேஷமான ஸ்வரூபத்துக்கு தத்வபர்யயகரணம் விருத்தமன்றேவேன்று ஸங்கித்து,
பரிஹரிக்கிறார் மேல் [ஜ்ஞாநத்யஸையில்] இத்யாதி்யால். அவனே நமக்கு ரக்ஷகன், நாமவனுக்கே

244. இந்த திநசர்யையில் சொன்னவற்றில் விவரிக்கவேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத்
திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமத்தில் மங்குளாஸாஸநத்தை விவரித்தருள்கிறார் [மங்குளாஸாஸநம்]
என்று துடங்கி. ஹேயப்ரத்யநீகனும், கல்யாணைகதாநதும், ஸ்வேதரஸகலரக்ஷகனயிறே
ஸர்வேஸ்வரன் இருப்பது; இப்படி இருக்கிற அவனைத் தனக்குண்டான அமங்குளங்களைப்போக்கி
இல்லாத மங்குளங்களை உண்டாக்கிக்கொள்ளக்கடவ தத்ரக்ஷயபூதனான இவன், தனக்கு

244. உத்தரக்ரந்தஸங்குதி (இந்த திநசர்யையில்) இத்யாதி. (விவரிக்கவேண்டுமவற்றை)
என்றது மங்குளாஸாஸந-அநுகூலஸஹவாஸ-ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்த்யாதிகளை என்றபடி. (1)
ஸ்வரூபவிருத்தத்வஸங்கையாலே மங்குளாஸாஸநமும், (2) முமுக்ஷுக்களான ஸாத்நாந்தர-
நிஷ்டரும் ஸ்வகூதஸ்விகாரநிஷ்டரும் ப்ரதிகூலராக விவக்ஷிதராகையாலே ப்ரதிகூலஸப்த்யார்த்தமும்,
(3) ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராகித் கொள்வது என்கிற அநுகூலப்ரதிகூலஸப்த்யவிவக்ஷிதரான
பகுவச்சுரணைஸ்வரயகைவல்யார்த்திகளைக் காட்டில் அர்த்தநாந்தரபூதர் ப்ரதிகூலராக விவக்ஷித-
ராகையாலும் மங்குளாஸாஸந-அநுகூலவ்யதிரித்தரான ஜ்ஞாநபூத்திவைராக்யபரிபூர்ணர் அநுகூலராக
விவக்ஷிதராகையாலே அநுகூலஸப்த்யார்த்தமும் ஆகிற இம்மூன்றும் மற்றும் சிலவும் விவரண-
ஸாபேக்ஷங்களாகையாலே (விவரிக்கவேண்டுமவற்றை) என்றது என்று கண்டுகொள்வது.

இப்படி விவரணவிவரணிப்பாவம் பேடிகாஸங்குதி என்று அருளிச்செய்து முக்யக்ரமாத்
மங்குளாஸாஸந-விவரணப்ரத்யமம் என்னுமபிப்யாயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதமத்திலே)
இத்யாதி. “ஆஃஸ்யாஸ” இச்ச்யாயம்” என்கிறவிதிலே நிஷ்பந்தமான ஆஸாஸநஸப்தம்
இச்ச்யாவாசியாகையாலும், இச்சைதான் அஸித்தவிஷயத்திலே உத்திதக்கடவதாகையாலும் இங்கே
மங்குளங்களுக்கு அஸித்தத்வமும் அத ஏவ அமங்குளங்களுக்கு ஸித்தத்வமும் ஆவச்யகமாகை-
யாலே அவை இரண்டும் இங்கு பூநீதம். கிருச், தத்ரக்ஷயனுக்கு தத்ரக்ஷணைச்சை அருசிதமுமாய்,
அஸம்பூவாதிதமுமாயிருக்கும். ஆகையால் விஷயாஸ்ரயஸ்வபூவபர்யாலோசனையில் இது அநுசிதம்
என்னுமபிப்யாயத்தாலே (ஹேயப்ரத்யநீக) இத்யாதி.

(1) ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தால் அமங்குளஸுத்தாவிரஹமும், (2) கல்யாணைகதாநத்வத்தால் மங்குளா-
ஸுத்தாவிரஹமும், (3) ஸ்வேதரஸகலரக்ஷகத்வத்தால் ரக்ஷயனுக்கு ஆஸாஸநெளசித்யமும் விவக்ஷிதம்.
இம்மூன்றும் 'நர'ஸப்தத்தாலும், 'நாராயண'ஸப்தத்தாலும், ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தாலும்
ஸித்தம். (ஸர்வேஸ்வரன்) என்கிற இத்தால் [ஸ்வரனைக் கண்டால்] என்று பூர்வப்ரக்ருதனான
ஸ்வரவிஷயகமங்குளாஸாஸநமே [மங்குளாஸாஸந]ஸப்த்யவிவக்ஷிதம் என்று ஸிசிதம்.

ரக்ஷயபூதனென்று தூதவர்த்தநாஸுந்தநாமம் பண்ணுகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்யஸையில், பாரதந்தர்யஸ்வா-
தந்தர்யாநுரூபமான நிருபாதிசூகரக்ஷயரக்ஷகபூவம், பரதந்தர்யஸ்வதந்தர்யவஸ்துக்களாகிற தன்கப்பிலே
மாறுடாமல் சலநமற்றுக்கிடக்கும். பூகூவத்தெனெந்தூர்யஸெனகுமார்யதூர்யநாநுஸந்தநாநுநித-
ப்ரேமகலுஷிதசித்தத்யம் அஸ்தநேபடியஸங்கை பண்ணுகிற சரமபதூர்த்தநாஸுந்தநாமாகிற ப்ரேம-
த்யஸையில், பரதந்தர்யரக்ஷயவஸ்துவின் பக்கலிலே ரக்ஷகபூவமும், ஸ்வதந்தர்யரக்ஷகவஸ்துவின் பக்கலிலே
ரக்ஷயபூவமும், ததுபூயபூவமும் தட்டுமாறி மீட்சியின்றிக் கிடக்கும். (244)

245. அவன்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால் அவனைக்கடகாகக்கொண்டு தன்னை

ரக்ஷகளுன அவனுக்குத் தான் மங்குளங்களை ஆஸாஸிக்கை ததேகரக்ஷயத்வரூபமான
ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தாமன்றோ என்கிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் [மங்குளாஸாஸநம்
ஸ்வரூபவிருத்தாமன்றோ என்னில்] என்று. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் [ஜ்ஞாநத்யஸையில்]
என்று துடங்கி. [ஜ்ஞாநத்யஸா]யாவது - ஸர்வேஸ்வரனே ரக்ஷகளுகவும், தான் அவனுக்கு
ரக்ஷயபூதனுகவும் ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே தெளியக்கண்டு அநுஸந்தித்திருக்கும்
த்யஸை. அந்த த்யஸையில் “கனைவாய் துன்பம் கனையாதொழிவாய்” இத்தயாதிப்படியே தன்னுடைய
அநிஷ்டநிலிருத்தயாதிசூகளுக்கு அவனே கடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷயரக்ஷகபூவம்
தனக்கடைத்த ஆஸ்ரயத்திலே கிடக்கும். [ப்ரேமத்யஸா]யாவது ஸர்வேஸ்வரனுடைய
ஸெளந்தர்ய- ஸெளகுமார்யங்களை அநுஸந்தித்து இவ்விஷயத்துக்கு என் வருகிறதோ என்று
அஸ்தநே படியஸங்கைபண்ணி, அவன்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்க ஸுமரன்றிக்கே நெஞ்சு
மறுகுகிற படியான த்யஸை; அந்த த்யஸையில் ஈஸ்வரனே ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே
ஈஸ்வரன்பக்கலிலே ரக்ஷயபூவமும், சேதநன்பக்கலிலே ரக்ஷகபூவமும் தனக்கு அடைத்த
ஆஸ்ரயத்திலன்றிக்கே மாறாடிக் கிடக்குமென்றபடி. (244)

ஐஸித்தயாத் [ஸ்வரூப]ஸப்தம் ததேகரக்ஷயத்வபரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ததேக) இத்தயாதி-
அகாரோத்தரக்ஷணம் ஸந்திஹித்தவாத் மகாரார்த்ததேதநகர்மமாகிறது என்னுமபிப்ராயத்தாலே
ஸர்வேஸ்வரனே ரக்ஷகளுகவும் இத்தயாதிசூ. (கனைவாய்) இத்தயாதிசூகம் பூர்வமவஸ்யாக்யாதம்.
(கப்பு) = தனக்கு அடைத்த ஆஸ்ரயம். இதிலே பிறந்ததாகையாலே கப்பம் என்கிற ஸப்தம்
தன்தன் தேயத்துக்குள்ள இறையைச் சொல்லுகிறது. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு அடைத்த)
இத்தயாதிரு. (தனக்கு அடைத்த ஆஸ்ரயத்திலே கிடக்கை)யாவது யதாவத் அநுஸந்தீயமானத்வம்.
வ்யக்தசதுர்த்தியாலே ப்ரார்த்தநாசுபிதப்ரேமமும், நாராயணஸப்தத்தாலே ஸெளந்தர்யாதிசூகளும்
சொல்லிறேயாகிலும், இங்கே மங்குளாஸாஸந-ஆபாதகஸெளந்தர்யாத்யநுஸந்தநாமம் அர்ச்சா-
விக்ரஹங்களிலே ஸாக்ஷாத்ரூபமேயாக வேண்டுகையாலும், அதாவே [உகந்தருளின நிலங்களில்
ஆதூராதியமும், மங்குளாஸாஸநமும்] (வா. 243) என்கிற மூலத்திலே அபிப்ரேதமாகையாலேயும்
கீழே [ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே] என்றப்போலே “நாராயணபத்யத்தில் சொல்லுகிறபடியே”
என்றது (ஸெளந்தர்யஸெனகுமார்யங்களை அநுஸந்தித்து) என்றது என்று கண்டுகொள்வது.
(அஸ்தநே) என்றது அவிஷயத்தில் என்றபடி. (அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்றது ஹேயப்ரத்யநீக-
த்வாதித்யஸாதநாணதர்மத்தை என்றபடி. (மறுக்கும்படி) என்றது ஸந்தபிக்கும்படி என்றபடி.
இத்தால் “தவத்தவர் மறுகநின்று” (திருவாய். 10-3-10) என்கிற இது ஸ்பேஷாரிதம். (மாறாடிக்
கிடக்கை)யாவது விபர்யயேந ப்ரதீயமானத்வம். (244)

நோக்கும்; ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்தால் தன்னைக்கடகாகக் கொண்டு அவனை நோக்கும்.

இந்த துபாத்தவயவேறுவான அநுஸந்தாநபேதம் ரக்ஷயரக்ஷகபூவலிபர்யயவேறுவென்று உத்தார்த்தத்தை ஸ்பஷ்டிகரிக்கிறார் மேல் [அவன்ஸ்வரூபத்தை] இத்யாதிபூயல். ஸர்வவாக்த்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனுள் அவனுடைய ஸாதாரணரூபத்தை, தூதர்வர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து ததேகமநாவாய் அநுஸந்தந்தித்தால், ரக்ஷிக்கையில் பாத்தனுமாய், ப்ராப்தனுமான அவனை அநிஷ்டநிவாரகமாய்க் காக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸ்வரக்ஷணத்தில் அபாத்தனுமாய், அப்ராப்தனுமாய், ததேகரக்ஷயமான தன்னை ஸ்வரக்ஷணந்வயகந்தூஸ்பர்யமற நோக்கும்; அநுபூர்வமான அவனுடைய பேசப்பிசகும்படியான விக்ரஹஸௌகுமார்யத்தை, நாராயணபத்னார்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து ததேகாக்ரஸித்ததயம் அநுஸந்தந்தித்தால், ஸர்வவாக்த்திவத்தை மறந்து இவ்வஸ்துவக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ என்று வயிறுபிடிக்கும் ப்ரேமாரந்தானுள் தன்னை அத்தலையில் அமங்குளம் ஸ்பர்யியாமல் நோக்கும் கடகாகக்கொண்டு, ஸர்வவாக்த்திவாதிகளை மறைக்கும் ஸௌகுமார்யாதியமுடையவவனை நிரந்தர-மங்குளாஸாஸநம்பண்ணி, கண்ணெச்சில் வாராதபடி நோக்கும். ஆக, அவன் ஸ்வரூபகுணநுஸந்தாநம் தன் ஸ்வரூபத்தை யதூவாகப்பண்ணும்; ரூபகுணநுஸந்தாநம் தன் ஸ்வரூபத்தை மாருடப்பண்ணும் என்றபடி.

(245)

245. உத்தார்த்தத்தை விபாதிக்கிறார் [அவன் ஸ்வரூபத்தை] என்றுதடங்கி. அதாவது ப்ரதமாக்கரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞாயம், ஸர்வவாக்த்தியாய், ஸர்வரக்ஷகனுள் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தந்தித்தால், அவனைத் தனக்கு அநிஷ்டநிவாரகனாகக் கொண்டு அஜ்ஞாயம், அபாத்ததயம், அப்ராப்தனுள் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும். பேசப்பிசகும்படியான அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தந்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வவாக்த்திவாதிகளை மறந்து குழைச்சரக்காக நினைத்து, தன்னை ரக்ஷகனாகக் கொண்டு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற்றில்லையாகிலும் அதுவும் மங்குளாஸாஸநவேறுவாகையாலும், மேலே சொல்லுகையாலும் ஸௌகுமார்யம் இதுக்கும் உபலக்ஷணம்.

245. அகாரோக்தகாரணத்தவாக்ஷிப்தங்கள் ஸர்வஜ்ஞாத்வஸர்வவாக்த்திவங்கள் என்றதல். ததார்த்த-ரக்ஷகத்வவாக்ஷிப்தங்கள் அவை என்றதல், “அவ=ரக்ஷண-கூதி-காந்தி” இத்யாதிதூதுபாடதூண்டுகத்தில் அவகூமமும், ஐய்வர்யமும் படிதம் என்றதல் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதமா-க்ஷரத்திலே) இத்யாதி. ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்கரமான அகாரத்தில் என்றபடி. (ஸ்வரூபத்தை) என்றது நிருபாதிக்கரக்ஷகத்வத்தை என்றபடி. நமஸ்யப்துத்தாலே பாரதந்தர்யமும், ததூக்ஷிப்தமான அஜ்ஞத்தவாதியும் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞதயம்) இத்யாதி. (பேசப்பிசகும்படியான) = பேசினால் நலுங்கும்படியான என்றபடி. “ரங்குபுர்த்துரபி லோசநசர்ச்சா ஸாஹஸாவலிஷ் லேக்யமானம்” (ர.பூ. 88) என்றிறே பூட்டர் அநுஸந்தித்தது. “கேந ஸ்ரீரதிகோமலா தநுரியம் வாசாம் விமர்த்ஷகமா” (மூர்த்துண. 42) என்கிற இது இங்கே கிம்புநர்யாயஸித்தூமிறே. (குழைச்சரக்கு) = நிபுணரக்ஷணியவஸ்து. மூலத்திலே [கடகாக] என்றது ரக்ஷகமாக என்றபடி. ஸௌந்தர்யமே “மம ஹி குவலயாக்ஷிம் ப்ரத்யநிஷ்டைகபூததே:” என்று ப்ராக்குதவிஷயத்திலும், “பொல்லாக் கருமானிக்கம்” (திருவாய். 10-10-3) என்று பூகுவதூவிஷயத்திலும் அஸ்தூநே பூயஸங்கா-வேறுவாக்ஷி சொல்லாநிற்க, அத்தைச் சொல்லாதொழிந்தது. ஸூந்ருதாவஹம் என்கிற ஸங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (இவ்விடத்திலே ஸௌந்தர்யம்) இத்யாதிநூ. (மேலே சொல்லுகையாலும்) என்றது [ஒருநான் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவமுகு படுத்தும் பாடாயிற்று இது] (வா. 248) என்கிற இடத்திலே சொல்லுகையாலும் என்றபடி.

(245)

246. இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன், திருமகள், விஸ்வாமித்தரன், ஸ்ரீதண்டுகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகன், திருவடி, மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்தகோபர், ஸ்ரீவிதுரர், பின்னையுறங்காவில்லிதாஸர் துடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம். இப்படி ரக்ஷகனுடைய சக்திவிசேஷத்தை மறந்து மங்குளாபாஸநம்பண்ணக் கண்ட இடமுண்டோவென்ன, சக்ரவர்த்தி துடக்கமானார் பக்கலிலே அருஷ்டாநுசேஷமாகக் காணலாமென்கிறார் [இவ்வர்த்தம்] இய்யாதிபூயல். ரக்ஷகனுடைய ஸௌகுமார்யம் ஸர்வசக்திவாதிபூயனே மறைப்பித்து மங்குளாபாஸநந்திலே மூட்டுமென்னுமிவ்வர்த்தம், “சுத்தரோஷாத் ப்ரஸாந்தஸ்த்வம் ப்ரஹ்மணஸ்ச மஹாயஸா: | பூலாநாம்

246. இப்படி ஸௌகுமார்யாதிபூயன்கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனுடைய அவனுடைய சக்தி-வைபுலத்தை மறந்து, தான் அவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற இவ்வர்த்தம் எங்கே காணலாம் என்னும் அபேசையிலே, இது சரிஷ்டாசாரஸித்தாமென்னுமிடம் காட்டுகிறார் மேல் [இவ்வர்த்தம்] என்றுதுடங்கி. சக்ரவர்த்தி, பெருமான் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டு எழுந்தருளானிற்க, பரகராமன் வந்து தோற்றினவளவிலே தாடகாதாகேயநிரஸநங்களாலே இவருடைய சக்திவைபுலத்தை வ்யக்தமாக அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், இவருடைய பூர்வயத்-தையும், ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து என்னுக்குப்புகுகிறதோ என்று பீதனும், தான் முன்னே ஓடிச்சென்று, “சுத்தரோஷாத் ப்ரஸாந்தஸ்த்வம் ப்ரஹ்மணஸ்ச மஹாயஸா: | பூலாநாம் மம புத்ராணம் அபூயம் தூதாமர்ஹஸி” என்று ஸரணம்புக்கு, பின்னையும் அவன் பெருமான் மேலே அடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக் கண்டு நிஷ்ப்ராணனும் நின்று “கூதோ ராம இதி ஸ்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ ந்ருப: | புந்ரஜாதம் ததூா மேநே ஸுதாநாத்மாநமேவ ச” என்கிறபடியே அவன்தோற்று மீண்டுபோனென்று கேட்டபின்பு தானும் பின்னேகளும் மறுபிறவி பிறந்தாராக நினைத்திருந்தானிறே; ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள், தலைநீர்ப்பாட்டிலே

246. இப்படி ரக்ஷயரக்ஷகபூவவிபர்யயஜ்ஞநாம் மித்யாஜ்ஞாநரூபமாகையாலே பூராந்த்யந்தரம் போலே மோக்ஷவிரோதியன்றே என்கிற சங்கைக்கு பரிஹாரமாக “ஸர்வத்ர த்ருஷ்ட்வா தேஷஸம் ஜிதந்த இதி மந்த்ரகம்” என்கிற வித்யுபோத்யபூலிதசரிஷ்டாசாரம் மூலாபிப்ரேதம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, விஷயஸ்வபூவப்ரயுக்தமாகையாலும், பூவத்யுத்தந்தாபிமதமாகையாலும் இது தோஷாய ஆகாது என்னுமபிப்ராயத்தாலே உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இப்படி) இய்யாதிபூயல்.

“பூலாநாம்” என்கிற இது ஸௌகுமார்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (பூர்வயத்-தையும், ஸௌகுமார்யத்தையும்) என்றது. (ஹ்ருஷ்ட:) = ரோபாஞ்சித்யுக்த: . “ஹ்ருஷேர்லோமஸா” என்கிற இடபூர்வத்தாலே (ஹ்ருஷ்ட:) என்றுகிறது. (ப்ரமுதித:) = தத்தேதூப்ரமோத்யுக்த: . (புந்ரஜாதந்) என்று விபரிணுமத்தாலே (ஸுதாந்) என்கிற இடத்திலும், யதூப்ரநுதமாக (ஆத்மாநம்) என்கிற இடத்திலும் (புந்ரஜாதம்) என்கிற இதுக்கு அந்வயம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (தானும்) இய்யாதிபூயல், புந்ரஜாதா: என்கிற புல்லிங்குபூஹுவசநந்த-ஜாதஸப்தத்துக்கும் ஹாதம் என்கிற ஸாமாந்யே நபும்ஸகைகவசநாந்த-ஜாதஸப்தத்துக்கும் “நபும்ஸகைநபும்ஸகேந” இய்யாதி-ஸூத்ரத்தாலே நபும்ஸகைகவசநாந்தஸேஷத்தாலே (புந்ரஜாதம்) என்று இருக்கிறது என்னுமபிப்ராயத்தாலே (மறு பிறவி பிறந்ததாக) என்று அக்றிணையாக அருளிச்செய்தார் என்றாகவுமாம். (சக்ரவர்த்தி) (நினைத்திருந்தானிறே) என்று அந்வயம்.

மம புத்ராணம் அபயம் தூதுமர்ஹஸி" என்று தாடகாதாகேயநிரஸநம் பண்ணின தோள்வலியையமறந்து பெருமாளுடைய பூராயத்துப் புவத்வங்களைக்காட்டி ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பல்காட்டி பரபராமாகினை ஸ்ரணம் புக்க துபரதூசக்ரவர்த்திபக்கவிலும்; "இயம் ஸீதா மம ஸூதா ஸஹதூர்மசரீ தவ | ப்ரதீச்சு சைநாம் பதூரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று பெருமாள் வில்லிடுத்து நின்ற வீரப்பாடு கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஆபிஜாத்யாதிஹீருடைய இவளைக் கைக்கொண்டருளுமென்ன வஜ்ஜித்து நிற்கிற நிலைக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமல் காப்பிட்ட ஸ்ரீஜநகசக்ரவர்த்திபக்கவிலும்; "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பூர்த்தாரம் அஸிதேக்ஷண | ஆத்வாரம் அநுவரஹ மங்குலாந்யபிதூத்யுஷீ" என்று பெருமாள் துருர்ப்பயங்கும் பண்ணின ஸாமர்த்த்யம் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவபிடிஷேகார்த்தமான விநீதவேஷத்தூடன் சக்ரவர்த்திபக்கல் எழுந்தருளுகிறபோது திருவாசலளவும் சென்று, தன் கண்ணொளியாலே கரிபூசிக் காப்பிட்டு மங்குளாஸாஸநம் பண்ணின ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் பக்கவிலும்; "விஸ்வாமித்ரஸ்து பூரஹ்மர்ஷிர்-ஹுங்காரேணபிபூர்த்தஸ்யதாம் | ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சைவாப்யபயாஷத" என்று "பெருமாள் ஸக்திமான்" என்று அழைத்துக்கொண்டு போகச்செய்தேயும், அடர்த்துக்கொண்டு வருகிற தாடகையைக்

இவருடைய வைபவமெல்லாம் அறியுமவளாயிருக்கச்செய்தேயும், திருவபிடிஷேகம் பண்ணு-கைக்காக அலங்க்ருததில்யகூர்த்தராய்க் கொண்டு சக்ரவர்த்திமாகளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது, இவரழகிலே தோற்று இதுக்கென் வருகிறதோ என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பூர்த்தாரமஸிதேக்ஷண | ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்குலாந்யபிதூத்யுஷீ" என்று திருவாசலளவும் தான் மங்குளாஸாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று, "பூர்வாம் திப்யம் வஜ்ரதூரோ தூக்ஷிணம் பாது தே யம: | வருண: பஸ்சிமாமாஸாம் தநதூஸ்தூர்த்தாரம் திப்யம்" என்று திப்யபாலர்களை இவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே; [ஸ்ரீஜநகராஜன்] என்றும் [திருமகள்] என்றும் பிரித்துச்சொல்லவருமாம். அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேஸ்வர-தூருர்ப்பயங்கூர்த்தாலே பெருமாளுடைய ஸக்திவைபவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், "இயம் ஸீதா மம ஸூதா ஸஹதூர்மசரீ தவ | ப்ரதீச்சு சைநாம் பதூரந்தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று ஆபிஜாத்யாதிஹீருடைய லீருடையளான இவளைக் கைக்கொண்டருளுமென்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய அழகையும், ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று "பதூரந்தே" என்று மங்குளாஸாஸநம் பண்ணினானென்கை; விஸ்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வரத்தாரணர்த்தமாகப் பெருமானை அழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக் கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, "அஹம் வேத்யமி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்கிறபடியே பெருமாளுடைய ஸக்திவைபவத்தை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்-

(தலைநீர்ப்பாடு) = ஜலாஸ்யத்துக்கு அத்யந்தஸூந்நிருஷ்டம். இத்தால் புகுவதூவைபவத்தில் அநவகூதாம்ஸமில்லே என்றபடி. (மங்குளாந்யபிதூத்யுஷீ) = மங்குளாநி அபிதூயாதவதீ ஸதீ என்றபடி. அபிதூயாதம் = ஆஸாஸநம். த்யாயதேர்ஸிட: க்ஷஸாப்ரத்யய: இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மங்குளாஸாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு) என்று. (மம ஸூதா) என்று ஆபிஜாத்யாதிஹீருடைய (இயம்) என்று ரூபாதிஹீருடைய விவக்ஷிதம் என்னுமபிபூராயத்தாலே ஆபிஜாத்யாதிஹீருடைய இத்தாதி. (ப்ரதீச்சு) = ப்ரதீக்ருஹ்ணீஷ்வ. (அத்வரத்தாரணர்த்தம்) என்றது யாகுரக்ஷணர்த்தம் என்றபடி. (மஹாத்மாநம்) (ஸத்யபராக்ரமம்) என்கிற இத்தை உட்கொண்டு (ஸக்திவைபவத்தை) என்றது. "ராகவயோஸ்ஸ்வஸ்த்யஸ்து" என்கிற வாக்யார்த்தம் கர்மமாக அபிபூஷணத்திலே அந்வயிக்கிறது.

கண்டு பீடதனும், அவனை ஹடாத்கரித்து நிலத்தைக் கிள்ளிப் பெருமாள் திருநெற்றியிலே அபிமந்த்ரித்து, ரகைஷயிட்டு, ஆயீர்வதித்த விஸ்வாமித்ரன்பக்கலிலும்; “தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை த்ரம்சாரிண: | மங்க்ஸுலாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஷ்ணம் த்ருட்வரதா:” என்று பெருமாள் வீரப்பாடாற்றித் திருக்கச்செய்தேயும், த்ருஷ்டராக்ஷஸர்கள் வர்த்திக்கிற காட்டிலே காந்திவிட்டெடுக்க எழுந்தருளுகிற அழகைக்கண்டு மங்க்ஸுலாஸாஸநம் பண்ணுநின்று எதிர்கொண்ட ஸ்ரீத்யண்டுகாரண்ய-வாஸிகளான ருஷிகள்பக்கலிலும்; “ஆயதாஸ்ச ஸூவ்ருத்தாஸ்ச பூஹவ: பரிகேடாபமா: | ஸர்வபூஷண-பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா:” என்று பெருமாள் திருத்தோள்மிடுக்குக் காணாநிற்கச்செய்தேயும், அழகைக் கண்டேங்கி இத்திருத்தோள்களை ஸர்வாபுரணங்களையுமிட்டு மறையாமல் கண்ணெச்சிப்பட வெளியிட்ட காரணமென்? என்று வயிறுபிடித்த திருவடிபக்கலிலும்; “யாமோஷிதிமிவாயுஷ்ம்ந அந்வேஷஸி

தைப் பார்த்துக் கலங்கி, “விஸ்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர்ஹூங்காரேணாபிபுர்த்த்யதாம் | ஸ்வஸ்தி ராக்ஷவயோரஸ்து ஜயஞ்சைவாப்யபூஷத” என்கிறபடியே தான் முன்னே நின்று அவனை ஹங்கரித்துப் பெருமானுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒரு தீங்கு வாராமைக்காக மங்க்ஸுலாஸாஸநம் செய்தானிறே. ஸ்ரீத்யண்டுகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், “தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை த்ரம்சாரிண: | மங்க்ஸுலாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்ய-க்ருஷ்ணம் த்ருட்வரதா:” என்று தங்கள் ஆபந்நிவ்ருத்தியையும், அபிமதஸித்திதியையும் பண்ணித்தருவார் இவரே என்று ஸாதாநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிற தாங்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்க்ஸுலாஸாஸநம் பண்ணினார்களிறே; திருவடி, ப்ரத்யமத்ரபநத்திலே “ஆயதாஸ்ச ஸூவ்ருத்தாஸ்ச பூஹவ: பரிகேடாபமா: | ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா:” என்று கண்ணங்கள் போலே இருக்கிற திருத்தோள்களில் மிடுக்கைக்கண்டு நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறையிலிலேயென்று

(ஐயம்) என்கிறது தானே கர்மமிறே. (ராக்ஷவயோ:) என்கிற இது ராமலக்ஷ்மணயோ: என்றபடி. இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பெருமானுக்கும்) இத்யாதி. (தே இத்யாதி :- (தே) என்கிறது பூர்வப்ரக்ருதரான ருஷிகளை பராமர்சிக்கிறது. (த்ரம்சாரிண:) என்கிற இத்தால் த்ரம்சாராத்யத்ரம்புலப்ரத்யதேவதாபாரமார்த்த்யஞ்ஞாநம் ஆகிப்தமாயகையாலே “ஸர்வபூதாந்ரதாத்-மாதம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே” என்றும், “அதாதோ த்ரம்ஜிஞ்ஞாஸா” என்று உபக்ரமித்து “அந்நே ஹரௌ தத்த்ரம்நாத் ஸ விஷ்ணுராஹ ஹி” என்றும், “அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸஸநாதந:” என்றும், “ப்ரியதே ஸததம் ராமஸ்ஸ ஹி விஷ்ணுஸஸநாதந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமானுடைய ஸ்வேதரஸர்வேஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரஸக்தி-ஞ்ஞாநம் ஸபூக்கிறது என்னுமபிபுரயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தங்கள் ஆபந்நிவ்ருத்தியையும்) இத்யாதி.

(ஆயதாஸ்ச) இத்யாதி :- “பரிக: பரிபாதந:” என்று பரிகமானது நக்குத்தடி. (பரிகேடாபமா:) என்கையாலே புலாதிசயம் ஸித்தும். இத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணம்போலே) இத்யாதி. (கண்ணம்) = ஆஸநம். (கண்ணம்) என்றது “ஆனைக்கம்பமும் பொன்னும்” இத்யாதி. இத்தால் “கமலாகரேணோராலாநென” என்கிற இது ஸ்பேடாரிதம். இவ்விசேஷணத்தாலே பெருமானுடைய புலாதிசயஞ்ஞாநம் திருவடிக்கு உண்டு என்று வ்யஞ்ஜிதம். இத்தை அருளிச்-செய்கிறார் (மிடுக்கைக் கண்டு) இத்யாதி. ‘ஸர்வபூஷணார்ஹா:’ என்றே அமைந்திருக்க,

மஹாவநே । ஸா தேவீ மம ச ப்ராணா ராவணேநோப்யம் ஹ்ருதம்” என்று வீரனான சக்ரவர்த்தித்-
திருமகனென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், பிராட்டியைப் பிரிந்து தளர்ந்து வருகிற பெருமானைக்கண்டு,
புத்திதாபண்ணி நிற்கச்செய்தேயும், அவற்றின் அழகைக்கண்டு ஈடுபட்டுப் பிறர்கண்ணெச்சில்
படிச் செய்வதென் என்று அதிசங்கை பண்ணி, திருவாபுரணங்களாலே இத்தை மறைத்திட்டு
வையாதே இப்படி வெளியிடக்காரணமென் என்று வயிறுபிடித்து, பின்பு பெருமானுடைய
சக்திவிசேஷத்தை பூஹுமுகமமாகக் காணுநிற்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யபாநுஸந்தாநத்-
தாலே இவர்க்கென் வருகிறதோ என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வதூஸையிலும்கூட
நின்று நோக்கிக்கொண்டு திரிந்தானிறே; மஹாராஜர், வாலிவதாதிசுகளாலே பெருமானுடைய
சக்திகொருவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் ஸௌகுமார்யத்தையேபார்த்துக்கலங்கி,
ஸ்ரீவிபூஷணமூலான் நாலுபேரும் தானுமாய்வந்து தோற்றின்போது “ஏஷ ஸர்வாயுதோ-
பேதஸ்சதுர்ப்பிஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை: । ராக்ஷஸோப்யேதி பர்யத்யவம் அஸ்மாந் ஹந்தும் ந
ஸம்யாய:” என்று நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமானே நலிகிற வழியாலே நம்மை-
யெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறான் இவனென்று அறுதியிட்டு முதலிகளுக்குக்காட்டி,
“ராக்ஷம் ஸரணம் க்ருத்”, “நிவேத்யத்யம் மாம் க்ஷிப்ரம்” என்ற உத்திகளைக் கேட்டுவைத்தும்,
“வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண த்ண்டேந ஸசிவைஸ்ஸஹ । ராவணஸ்ய ந்ருஸம்ஸஸ்ய ப்ராதா
ஹ்யேஷ விபூஷண:” என்று ராவணஸம்பந்தத்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவத்யம்
பண்ணவேணுமென்பது, “ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமவேஹி நிஸாசரம்! தஸ்யாஹம்
நிக்ருஹம் மந்யே க்ஷமம் க்ஷமவதாம் வர” என்று ராவணன் வரவிடவந்தவன் என்றே
அவனைத்திருவுள்ளம்பற்றவேணும், அவனை துண்டிடுக்கையே ப்ராப்தமென்று புத்திதா

“பூஷா”ஸப்தத்தால் ஆபுரணஸ்யாபுரணம் என்னும்படி நிரதியாஸௌந்தர்யம் லப்தம்.
(ஆயதாஸ்ச) இத்யாதி்யாலும் ஸௌந்தர்யம் லப்தம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றின்
அழகை) இத்யாதி. பூஷணபூஷணத்துக்கு பூஷணர்ப்பூஷணம் அநபேக்ஷிதமும், விருத்த்யமு-
மாகையாலே விபூஷிதவப்ரஸக்தியே இஸ்ஸயாகையாலே, தந்நிஷேதம் கூடாதாகையாலே,
தத்காரணப்ரஹ்மம் கூடாதாகையாலே, இங்கே விபூஷிதஸப்தத்தாலே விபூஷிதவாவிநா-
பூதச்சூத்யநத்தை ஸர்வாவச்சேதேந உண்டானதாக லக்ஷணயா விவக்ஷிக்கிறது என்னும்
அபிப்ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (திருவாபுரணங்களாலே) இத்யாதி.

“த்வம் வயஸ்யோஸி மே ஹ்ருத்யோ ஹ்யேகம் து:கம் ஸுக்தஞ்ச நௌ” (ரா.கி.5-18) என்றும்,
“தந்யாகுஸ்ஸுக்த்யாகோ தேஹத்யாகோபி வா புந: । வயஸ்யார்த்தே ப்ரவர்த்ததே” (ரா.கி.8-
9) என்றும் சொல்லுகையாலே தமக்கென்ன ஒரு ஸுக்தது:கங்களின்றிக்கே பெருமானுடைய
ஸுக்தது:கமே தம்மதாக அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கிற மஹாராஜருடைய “அஸ்மாந் ஹந்தும்”
என்கிற இந்த வசநம் பெருமானே உட்கொண்டே ஆகவேணும். “அஸ்மாந் ஹந்தும்” என்று யுகுபத்
அநேகசாத்ஸஹஸ்ரவ்யக்திகமுகசுஹநந்கரியை அசங்கையாகையாலும், இத்தாலே ஸர்வஹநந-
ப்ரயோஜகமான ஸர்வஜீவிதபூதரான பெருமானே நலிகிறமையே உபலக்ஷிக்கிறது என்னும்
அபிப்ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நமக்கெல்லாம்) இத்யாதி. (தீவ்ரேண த்ண்டேந) என்கிற
இதுக்கிர்த்தம் (சித்ரவத்யம்) இத்யாதி. (ப்ரணிஹிதம்) என்றது சாரதயா ப்ரேஷிதம் என்றபடி.
இத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ராவணன்) இத்யாதி. (தஸ்யாஹம்) இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (அவனை)

நன்மருந்து தேடுவாரைப்போலே தேடாநின்றீர், உம்முடைய, நம்முடைய ப்ராணங்களைப் பையல் அபஹரித்தான்காணும், இவ்வவஸாதும் நீங்கி நெடுநாள் வாழ்ந்தருள் வேணுமென்று மங்குளாபாஸநம்

பண்ணாநின்றேனென்பதாய், இப்புடைகளிலே பவவற்றையும் சொல்லி இவனை ஸர்வதா கைக்கொள்ள ஒண்ணதென்று ஒரு நிலைநின்று, “பிஸாசாந் த்யாநவாந்” இத்தாய்தியாலே தம்முடைய பூலத்தைக்காட்டியும் கபோதோபாக்யாநம் கண்டுபாக்யாநம் இவையருளிச் செய்தும், தெளிவித்து பூயத்தைக்கெடுத்து “ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்டம்” என்ன எண்ணும்படி பெருமானைக் குழைச்சரக்காக நினைத்துக் காத்துக்கொண்டும் போந்தானிறே. [மஹாராஜர்] என்கிறது ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரை என்றும் சொல்லுவர்கள்; அதாவது, ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குத்துயிராய்க்கிடக்கிற தம்மை பெருமான் வந்து கண்டவளவிலே, ஜநந்தாநத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் தனிவிரம்செய்து நின்று கொன்ற தோள்வலியை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் “யாமோஷ்டிமலியாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி மஹாவநே | ஸா தேதுவீ மம ச ப்ராண ராவணேநோபூயம் ஹ்ருதம்” என்று அருமருந்து தேடுவார் அடவிதோறும் தடுமாறுமாப் போலே யாவளொருத்தியை இந்தப் பரந்த காட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர், உமக்கு நித்யம் ப்ராணஸமையானவளும் என்னுடைய ப்ராணங்களும் இரண்டும் ராவணனாகிற பையலாலே அபஹ்ருதமாயிற்றுக்காணுமென்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே, இவருடையவிறஹக்லேஸந்தால் வந்த தளர்த்தியையும், ஸௌகுமார்யத்தையும், ராக்ஷஸரோட்டை வான்பகையையும் நினைத்து என்னகத்தேடுகிறதோ என்றஞ்சி, “ஆயுஷ்மந்” என்று ஆயுஸ்ஸை

இத்தாய்தி. (இப்புடைகளிலே) என்றது இந்த விதத்திலே என்றபடி. கபோதோபாக்யாநம் “ஸ்ருயதே ஹி கபோதேந” இத்தாய்திகம். கண்டுபாக்யாநம் “ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண கண்டுநா பரமர்ஷிண” (ரா.யு. 18-26) இத்தாய்தியால் சொன்ன “பூத்துடாந்ஜலிபுடம் தீநம்” இத்தாய்திகம். (மஹாராஜர்)ஈபூதம் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலே பெரிய உடையார் என்கிற த்ரவிடோக்திஸமாநார்த்தக- மாகையாலே யோஜநாந்தரமும சிலர்க்கு அபிமதம் என்கிறார் (மஹாராஜர் என்கிறது) இத்தாய்தி. (குற்றுயிராய்) = ஸ்வஸ்ப்ராணராய். (தனிவிரம்) = அஸஹாயபூத்தும். “ஹதாந்யேகேந ராமேண” என்கிற இது அபிப்ப்ரேதம். (தோள்வலி) = புஜபூலம்.

(யாம்) இத்தாய்தி :- (ஓஷுதிடம்) என்கிற ஏகவசநம் ஸஜாதீயத்துவித்யராஹித்யவாசிபாகையாலே, தத்பூலிதம் (அருமருந்து) இத்தாய்தி, “மஹாவநே” என்கிற இது உபமானோபமேயோபூயாந்வயி என்னுமபிப்ராயத்தாலே (அடவிதோறும்) இத்தாய்தி. உபமேயாந்வயாபிப்ராயேண (இந்தப்பரந்த காட்டிலே) இத்தாய்தி. (யாம்) என்கிற அதுவாதும் புரோவாதஸாபேக்ஷார்த்தபூதாகமாகையாலே புரோவாதத்தில் “நித்யம் ப்ராணஸமா” என்று ப்ராணஸமத்வம் சொல்லுகையாலே அது தச்சூபூதுவிவக்ஷிதமாகும் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (உமக்கு நித்யம் ப்ராணஸமையான அவளும்) என்றது. (மம ப்ராணாஸம்) என்று அந்வாசயே சகாரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (என்னுடைய ப்ராணன்களும்) என்றது. (விறஹக்லேஸந்தால்) என்றது பிராட்டி விஸ்வேஷகூ:கூத்தால் என்றபடி. (வான்பகை) = மஹாவைரம். மதுப் நித்யயோக்யார்த்தகமாய், ப்ரார்த்ததநாம்ஸம் ப்ரியோக்யோபாதிடயாய், ஆயுஷ்மந்ஈபூதம் ப்ரார்த்த்யமாதாயுர்நித்யயோக்யபரம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே (ஆயுஷ்மந் என்றது ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிறே) என்றது.

பண்ணின ஸ்ரீஹ்ருயமஹாராஜர்பக்கலிலும்; “ரக்ஷிது த்வாமஸேஷாணாம் பூதநாநாம் ப்ரபுவோ ஹரி: | யஸ்ய நாபி4ஸமுத்3பூ4தபங்கஜாத3ப4வஜ்ஜகூத்” என்று பூதநாநிரஸநம் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், துவருகிற முத்3த4க்ருஷ்ணனைக் கண்டு ஸகலவது3ரிதஹரணநிபுணனுள் ஸர்வேஸ்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக என்று கே3கரீஷங்கொண்டு ரைக்ஷயிட்ட கூர்வேற்கொடுந்தொழிலுளை ஸ்ரீநந்தகோபர்பக்கலிலும்; “ஸம்ஸ்ப்ருயந் ஆஸநம் ஸௌரேரமஹாமதிருபாவிஸத்” என்று பொய்யாஸநமிடக்கண்ட பீ4தியாலே தாமிட்ட ஆஸநத்தையும் பாங்கித்துத் தொட்டு அமுக்கிப் பார்க்கும் மஹாமதியான ஸ்ரீவிது3ரர்பக்கலிலும்; திருவரங்கச்செல்வர் எழுந்தருளும் போதெல்லாம் உருவின வாளும் கையுமாய் உணர்த்தியுடன் ஸேவிக்கும் அர்ச்சாவதாரப் பரிவுடைய பிள்ளையுறங்காவிலலிதாஸர்பக்கலிலும்; பெருமான் திருவொத்தசாமத்திலே நாவற்பழ-ப்ரஸாத3மும், பால்ப்ரஸாத3மும் வரவிட்டருள, விருத்3த4மான இவற்றை அமுதுசெய்யப்பெருமாள் திருமேனிக்கென் லருகிறதோ என்று மோஹித்தருளின உடையவர்பக்கலிலும்; ஸௌரிராஜனுக்குச் சாற்றுக்கிற எண்ணெய்க்காப்பு திருக்கண்களிலே வழிய கரிக்குமென்றஞ்சி முன்கையாலே துடைத்தும், பாலமுது சுட்டென்னு ஊதி அமுதுசெய்யப்பண்ணியும், ஸௌகுமாரயத்தே கண்வைக்கும் வங்கிபுரத்தாய்ச்சி பக்கலிலும் ஸ்பஷ்டமாகக்காணலாமென்கிறார் .

(246)

ப்ரார்த்தி2த்தாரிறே; ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநாநிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய தி3வ்யஸக்தி-யோக3த்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், ஸைஸ்வர்பரயுக்தமான ஸௌகுமாரயத்தையே பார்த்துக் கலங்கி வயிறெறிந்து “ரக்ஷிது த்வாமஸேஷாணாம் பூதநாநாம் ப்ரபுவோ ஹரி: | யஸ்ய நாபி4ஸமுத்3பூ4தபங்கஜாத3ப4வஜ்ஜகூத்” என்று ஸர்வஜகூத்காரணபூ4தனும், ஸகலவிரோதி4-நிரஸநஸீலனுள் ஸர்வேஸ்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக என்று ரைக்ஷயிட்டாரிறே; ஸ்ரீவிது3ரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜூத்தவஸர்வஸக்தித்வாதி3களை அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், து3ர்யோத4ந-கே3காஷ்டியிலே எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்ட படியைக்கண்டஞ்சி, ப்ரேமாத3தையாலே “ஸம்ஸ்ப்ருயந்நாஸநம் ஸௌரேர்விது3ரஸஸ் மஹாமதி:” என்று தம்முடைய திரு-மாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸநத்தையும் அதிபங்கைபண்ணித் தன்கையாலே அமுக்கிப்பார்த்தா-ரிறே; பிள்ளையுறங்காவிலலிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி3களெல்லாமறிந்து பெருமாளே நமக்கு ரக்ஷகரென்றிராநிற்கச்செய்தேயும், ப்ரேமபரவராகையாலே பெருமானுலாவிரும்போது எங்கேனுமொரு சலநம் பிறக்கில் நம் ப்ராணனை விடுமித்தனையென்று சொட்டையை உருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பெற்று ப்ரஸித்3த4மிறே. துடக்கமானவர்களென்கிறவித்தால் “ஸ்த்ரியோ வ்ருத்3த4காஸ்தருண்யஸ்ச ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா: | ஸர்வந் தே3வந் நமஸ்யந்தி

(ஸைஸ்வம்) = பூர்வம். (பூதநாநம் ப்ரபுவ:) என்று வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியும், (யஸ்ய நாபி4) இத்தாதி3நா ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியும் சொல்லுகிறது என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே தந்த்ரேண அர்த்தம் (ஸர்வஜகூத்) இத்தாதி3. “ஹரணுதே3வ பாபாநாம் ஹரிநித்யுச்சயதே பு3தை4:” இத்தாதி3களை உட்கொண்டு ஹரிஸய்த்யாபி4ப்ரேதம் (ஸகலவிரோதி4நிரஸந) இத்தாதி3. (ஸம்ஸ்ப்ருயந்) என்கிற இதில் “ஸம்” என்கிற உபஸர்க்கூர்த்தம் (அமுக்கிப்பார்த்தாரிறே) என்றது. (மஹாமதி:) என்கிற மஹச்ச3பூதம் பூஜ்யவாசியாய், மதிக்கு பூஜ்யத்வம் ப4குவத்3விஷயத்தில் ப்ரேமாதி3க்யத்தாலே அஸ்த2ரே பூயஸங்காவஹத்வரூப-த்கர்ஷ்ருபம் என்னுமபி4ப்ராயத்தாலே (அதிஸ்வகை பண்ணி) என்றது.

(பெருமான் உலாவியருளும்போது) என்கிறது நம்பெருமான் புறப்பாடு கொண்டு அருளும்போது

247. இனையபெருமானை ஸ்ரீகுஹப்பெருமானாதிசங்கைபண்ண, இருவரையும் அதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமான் பரிகரம் பெருமானை நோக்கிற்றிறே.

ஐம்படி விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற மங்குளாசாஸநம் பண்ணுவானென் என்ன, தத்ஸௌந்தர்யஸக்ருத்தூர்ஸநமிப்படி செய்விக்குமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறார் [இனையபெருமான்] இத்யாதி. யாஸ். பூர்வாயாத்தப்ரபூருதி ஸுஸ்நிக்குதாராய், ஸ்ரீகுஹப்பெருமானை சங்கித்து ஏற்றின வில்லுடன் இமையாமல் நோக்கும் இனையபெருமானை. குறும்படித்துத் திரிந்தன்றுவந்து கண்ட ஸ்ரீகுஹப்பெருமான் ஒரு தம்பி காட்டேறத் தள்ளிவிட்டான், ஒரு தம்பி பின்தொடர்ந்து வந்து ஸாயுத்யைக்கொண்டு இடம்பார்த்திராநின்றான், இவனேதேனும் தீங்கு நினைக்கில் அதுக்குத் தக்கது காண்போம் என்று உருவின வேலும்தானுமாய் அதிசங்கைபண்ண, ஒருவன் ஜூரதி ஒருவன் குறும்பன் இவர்களேதேனும் பொல்லாங்கு

ராமஸ்யார்த்தேயஸஸ்விந:" என்று திருவையோத்யாவாஸிஜநங்கள்; "யந்மங்குலம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதாஸ்கல்பயத் புரா | அம்ருதம் ப்ரார்த்த்யாநஸ்ய தத்தே புவது மங்குலம்" என்று ஸ்ரீகௌஸலையார்; "ஜாதோஸி தேவதேவேஸா சங்குசக்ரகதூதா4ர | திஷ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேநோபஸம்ஹர" என்று ஸ்ரீவஸுதேவர்; "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்பூஜம் | ஜாநாது மாவதாரந்தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:" என்று தேவகீபிராட்டி முதலானாரை எல்லாம் நினைக்கிறது. (246)

247. இவ்விஷயவைலக்ஷண்யமாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிடத்துக்கு இன்னம் ஒருதூதாஹரணம் காட்டுகிறார் [இனையபெருமானை] என்று துடங்கி. அதாவது ஸ்ருங்கிபேரபுரத்திலே எழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமானை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இனையபெருமான் படுத்துக்கொடுத்த பர்ணஸம்யையிலே பெருமானும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, பூர்வாயாத்தப்ரபூருதி ஸுஸ்நிக்குதாராகையாலே என்வருகிறதோ என்று அஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பராத்தூணியும் கட்டின விரற்சரமும் நாணியேறிட்டு நடுக்கோத்துப்பிடித்த

என்றபடி. (சொட்டைகுற்றுவான்) = கஹரிகை என்றபடி. (ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தூ4:) இத்யாதிஸ்துல-சதுஷ்டயத்திலும் க்ரமேண (யஸஸ்விந:) என்று ஸர்வதேவரக்ஷணப்ரயுக்தகீர்த்தியைச் சொல்லு-கையாலும், (தே) என்று தாடகாதிநிரஸநம் புத்தூதிஸ்துமகையாலும், தேவதேவேஸாத்வத்தாலும், ஸர்வாத்மவத்தாலும் சங்கிதவைபுவஞ்ஞாநம் அபிப்ப்ரேதம். (துடக்கமானவர்கள்) என்கிற இத்தால் "தேவா ராமமதே2ாகஸ்ச த்வம் ஜயேதி புந: புந:" என்று தேவதைகளும், "ஜயதாம் ராகுவஸ-ஸங்க்யே" என்று ருஷிகளும், ஸங்க்ரூஹயர். (246)

247. உத்தரவாக்யாவதாரிகை (இவ்விஷய) இத்யாதி. (எல்லாரையும்) என்றது, உத்த்ருஷ்ட-அபக்ருஷ்ட-புந்நீ4வபுந்நூ4-சிரஸமோஷித-அஸமோஷிதாதிவிபூ4கூற எல்லாரையும் என்றபடி. வாகிரக்ஷணரூபமான மங்குளாசாஸநத்துக்கு காயிகரக்ஷணத்துருஷ்டாந்நம் என்னுமபிப்ப்ராயத்தாலே (உதூதாஹரணம்) என்றது. "அதிஸநேஹ: பாபசங்கீ" என்னும் ப்ரஸித்தூதியை உட்கொண்டு (பூர்வாயாத்தப்ரபூருதி) இத்யாதி. உதூதாஹரிஷ்யமாணமான "நியம்ய" இத்யாதிஸ்ஸலோகத்துக்கு அர்த்தம் (முதுகிலிட்டு) இத்யாதி. "ஸரணஸ்ஸுபூர்ண(ம்)" என்கிற இதுக்கு அர்த்தம் (அம்பரு) என்று. "தூணீ ச அக்ஷயஸாயகௌ" என்னக்கடவதிறே. "இஷதீ4(தி4ம்) ப்ருஷ்டே நியம்ய"